

Mihai LEONTE

APOGEUL METAFORIC

Sponsori:

PRIMĂRIA oraşului Moldova Nouă
SINDICATUL „ARAMIS” Moldova Nouă
S.C. „PARTENER” S.R.L. Moldova Nouă
S.C. „PRO MARKETING S.R.L. Reşiţa

M i h a i   L E O N T E

MOTTO

„Să aveți credință, nădejde și dragoste”

Biblia – Corinteni – 13 – 13

*Dedic scrierile din acest volum soției mele,
Ana LEONTE, care mi-a arătat calea spre fericire.*

Moldova Veche
31 mai 2004

„Viața e o luptă necurmată: unii sunt fericiți mai devreme, alții mai târziu, iar alții niciodată.”

EURIPIDE; poet grec: 480 – 404 î.e.n.

IUBITUL MEU CITITOR

Când pășești în viață, cu inocență, nu știi niciodată ce îți va rezerva viitorul. Vezi totul în cele mai frumoase culori. Mergând spre viitor, nu mi-am văzut niciodată viitorul în culori sumbre, ci numai în culori frumoase.

Am trecut prin greutate, dar le-am învins. Aproape totul ce mi-am propus am realizat. Am avut credință și speranța sinceră că nu voi ceda în fața obstacolelor și am reușit să merg înainte pe drumul care Divinul Creator mi l-a hărăzit.

Toți cei care veți citi scrierile mele să aveți în suflet credința curată și nestrămutată, că cineva este întotdeauna lângă voi pentru a vă ocroti și apăra, că nu sunteți singuri. Această credință vă va aduce în suflet optimismul de care aveți atâta nevoie. Astfel veți trece mai ușor peste greutăți. Viața ne-a fost dăruită pentru a fi trăită la cota cea mai înaltă și nu trebuie risipită șansa pe care Ziditorul lumii ne-a dat-o. În jurul nostru sunt atâtea frumuseți încât este păcat să nu le

descoperim, și să nu ne bucurăm de ele. Ar fi cea mai mare greșeală săvârșită de noi oamenii.

Dacă cineva m-a nedreptățit sau mi-a luat ceva pe nedrept, DUMNEZEU mi-a dat cu prisosință pe altă parte. Sunt mulțumit sufletește că am ajuns până aici și voi lupta să merg mai departe, cât mai mult. Ai prilejul de a citi gândurile unui om care a ajuns la apogeul vieții. Nu am cucerit Everestul, nu am stabilit recorduri mondiale, am reușit să trec prin viață. Poate pentru mulți pare banal, dar marele Voltaire spunea: „ **Numai cei puternici înving valurile vieții**”.

**Cu sinceră prețuire, al dumneavoastră,
Mihai LEONTE**

08 noiembrie 2003

„ Mă simt extrem de fericit ori de câte ori reușesc să înving un obstacol.”

Ludwig van BEETHOVEN; 1770 – 1827

AMINTIRI DESPRE MINE...

(Autobiografie)

Mă numesc LEONTE MIHAI, născut la data de 19 ianuarie 1941, în comuna Bunești, județul Suceava, din părinții Vasile și Elena-Jănița LEONTE, născută CONDURACHE.

Primele 4 clase elementare le-am urmat în satul natal, clasele 5 și 6 în centrul de comună BUNEȘTI, iar clasa a 7-a am absolvit-o la cursurile fără frecvență în 1961 la Zlatna.

Între 1957 și 1961 am urmat cursurile Școlii Profesionale de Minerii Zlatna, regiunea HUNEDOARA.

De la 1 iulie 1961 până la 18 august 1962 am lucrat ca muncitor miner la I.M.Ghe. Doja ZLATNA. Din noiembrie 1962 am lucrat ca miner la E.M. BAIĂ de ARIEȘ, regiunea CLUJ. În perioada 1963-1966 am urmat cursurile Liceului Seral Baia de Arieș, însă semestrul II al clasei a X-a l-am absolvit la Liceul Seral Valea Călugărească. Liceul l-am absolvit cu diploma de bacalaureat în 1972 la Liceul Real Moldova Nouă, secția Serală.

Din noiembrie 1966 am lucrat la I.M. Moldova Nouă ca miner până în 15 septembrie 1968 când am fost selecționat pentru școala de maiștri pe care am urmat-o și am absolvit-o în iunie 1969.

De la 1 iulie 1969 am lucrat ca maistru miner subteran până la 1 septembrie 1980 când am fost promovat maistru principal subteran. Toată această perioadă, până la 1 mai 1990 când m-am pensionat, am lucrat numai în cadrul I.M. Moldova Nouă.

În anul 1967 m-am căsătorit cu **Ana Martinovici** cu care am doi copii:

Leonte Marius Dan născut la 2 aprilie 1968, actualmente mecanic miner subteran, căsătorit, și are un copil.

Leonte Amelia Elena născută la 11 mai 1969, actualmente cetatean al S.U.A., și lucrează la Spitalul Municipal HARTFORD din Connecticut, fiind și studentă la o facultate de management.

Pe tot parcursul activității din producție am fost colaborator al Sindicatului Miner, fiind organizator de grupă permanent și sporadic în conducerea superioară. Am făcut parte în permanență din conducere C.A.R. din întreprindere, fiind o perioadă și vicepreședinte.

În permanență, am continuat unele activități extraprofesionale ca: 1963-1965 am frecventat **Cenaclul Literar „PAVEL DAN” Turda**, unde am debutat cu poezia „**Artist în minerit**” în ziarul „**Turda Nouă**”.

Din 1976 am devenit membru al Asociației Filateliștilor din România, unde am avut diverse funcții de conducere, fiind evidențiat cu Diploma cu rang de Medalie de Argint de către asociație.

În perioada 1978-1982 am jucat șah prin corespondență la diverse turnee interne printre care și Cupa României.

După ieșirea la pensie în 1990, considerând că e necesar ca bătrânii să-și poată apăra drepturile, am inițiat înființarea **Asociației Pensionarilor „Clisura Dunării”** și apoi la fondarea **Căminului de Ajutor Reciproc al Pensionarilor Moldova Nouă**. Ambele organizații au fuzionat în ianuarie

1993 având o conducere unică, al cărei președinte am fost ales inițial, și reales până în prezent.

În 1994 cu ambele organizații am aderat la Uniunea Generală a Pensionarilor din România, fiind ales în Consiliul Național în 1994 și reales în 1998.

La alegerile locale din 1992, am fost ales **consilier independent** al orașului Moldova Nouă, și apoi **consilier județean** pentru județul Caraș-Severin. Actualmente nu fac

parte din nici un partid politic. Sunt membru al Alianței pentru Pace din România filiala Caraș-Severin. Colaborator al Asociației Pro-Democrația Club Reșița. Mai sunt membru al **Asociației Amatorilor de Știință și Cultură București**, unde este președinte profesorul **Claudiu Vodă**, cunoscut autor de lucrări științifice pentru tineret.

Ca hobby, am fost și sunt fotograf amator, inițiind și organizând din 1998 la Moldova Nouă Expoziția Fotografică „Bătrânii noștri” care are loc în fiecare an la 1 octombrie cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice.

Fiindcă am iubit întotdeauna literatura, am reușit să-mi editez cu forțe proprii patru caiete de poezii: „ALB NEGRU” 1999, „NOSTALGII” 2000, „REVERII ADVERSE” și „VALENȚE MEDII” 2001, în anul 2002 mi-am tipărit volumul „MEDITAȚII ADMISE” care cuprinde o mare parte din creația mea.

În 08 august 2002, Consiliul Local al comunei Bunești, județul Suceava mi-a acordat titlul de „**Cetățean de onoare**” a acestei comune.

Am avut diverse colaborări, începând din 1994, la ziarul „TIMPUL” din Reșița, în apărarea intereselor și drepturilor pensionarilor, ca și a tuturor persoanelor defavorizate. De asemenea colaborez și la postul de radio Timișoara, cu realizatorii emisiunii „Vârsta a Treia”.

Am colaborat și la ziarul „POȘTAȘUL” cât și la alte publicații.

Cu cele mai sincere gânduri,

Mihai LEONTE

ÎN LUPTĂ CONTINUĂ CU POEZIA

Cine citește poezia lui **Mihai LEONTE** trebuie să parcurgă cu atenție aceste creații. De ce, vă veți pune întrebarea? Un răspuns scurt ar fi acela că poetul abordează o tematică diversă, ceea ce îl va face pe cititor să se plimbe printr-un vast univers. Venind din copilărie până la anii bătrâneții, din adâncurile minelor prin care a lucrat și până la zenitul infinit al stelelor, din interiorul mistic al sufletului, amestecat cu marele sentiment al iubirii, poezia lui **Mihai LEONTE** este „plină de poezie”, cum remarcă un cititor simplu.

Ce înseamnă această asociere de cuvinte? E greu de răspuns. Totuși voi remarcă o trăire intensă a poetului care printr-o simplitate dezarmantă redă în versuri niște imagini care astfel ar trebui descrise în foarte multe pagini. Această dozare a narațiunii este foarte interesantă și devine curioasă, căci este surprinsă de acest autodidact care are încă multe resurse intelectuale și nu va surprinde pe nimeni dacă el va scoate în continuare aceste „cristale literare” în anii care vin, iar dacă va reuși să le și tipărească pentru a fi citite de un public mai larg, va fi și mai bine.

Ideea și imaginea despre lume a celui ce scrie determină forma exprimării. Vezi clar și simți curat, așa vei scrie. **Mihai LEONTE** nu este preocupat doar de formă, el vrea să scrie pentru a „spune ceva” și de aceea tematica abordată este diversă, deoarece ermetismul, încifrarea uneori, nu este decât aparentă.

Consider că necesitatea, dorința de a crea i-a impus lui **Mihai LEONTE** să-și limpezească, înainte de a păși în luptă, propriile idei. O poezie confuză, fără claritate și statornicie a ideilor fundamentale, nu poate fi receptată. Creația sa poate fi

caracterizată printr-un echilibru stabil, printr-o mlădiere transparentă care este capabilă să exprime fără cazne orice aspect al realității atât de variate.

Ce se întrevede sub pasiunea cu care autorul scrie poezie? Un suflet blând și frământat, un luptător sensibil, un caracter viu, care acumulează detalii din existența zilnică și le încarcă de semnificații. Deși nu mai este la vârsta „**primelor iubiri**”, dar tânăr și neînfrânt sufletește, **Mihai LEONTE** găsește puterea de a pune mâna pe condei și, din vârful gândirii sale, reușește să aștearnă pe foaie idei frumos îmbrăcate în metafore.

Probabil, **Mihai LEONTE** va mai scrie mult, de aceea eu nu pot decât să-i urez să rămână un copac vajnic care, în ciuda anilor, să aibă trunchiul mustind de sevă.

**Profesor Camelia STOICEVICI, Școala Generală Nr.3,
Moldova Nouă
Licențiată a Universității de Vest TIMIȘOARA.**

Mihai LEONTE, publicistul

L-am cunoscut mai întâi ca poet. De curând, însă, am avut prilejul să citesc și o parte dintre scrierile sale în proză, publicate în ziare sau rostite la posturi de radio, ori în reuniuni cu caracter public. Sunt eseuri, pamflete, note culturale și de informare cetățenească, scurte cuvântări. În imensa ei majoritate, proza sa abordează curajos câteva teme de interes local, dar și național:

- viața chinută, de mizerie materială a multor pensionari care sunt mânâți continuu, fără rușine, pe drumul genocidului, de politicieni nevrednici sau imorali;

- starea jalnică a orașului Moldova Nouă și a locuitorilor lui, lipsiți de servicii elementare vieții, precum apa caldă și căldura, dar înzestrați cu clădiri degradate și străzi găunoase;

- realizări și preocupări ale CARP – al cărui președinte este – menite să ofere măcar o geană de protecție și lumină spirituală acelor oropsiți ai vieții contemporane.

Scrierile domnului Mihai LEONTE, adesea patetice, adevărate „strigăte în pustiu” adresate nesimțirii parlamentarilor și autorităților locale – deși nu-mi spuneau nimic nou față de situația generală cunoscută a majorității pensionarilor din toată țara – m-au impresionat prin tragicul realismului cu care sunt iar și iar dezvăluite. Și aceasta, în timp ce „aleșii neamului” își permit o risipă deșănțată; iată doar un singur exemplu: senatul României are mai mulți membri decât al celui mai bogat stat din lume, S.U.A. ! Astfel, Mihai LEONTE este nu doar un poet sensibil, ci, mai ales, un organizator și un luptător lucid, tenace, pe tărâm social, animat de sincer umanism și constructor de fapte concrete, în limita puterilor sale. El militează pentru a ajuta, dar și a trezi interesul celor din jur față de nevoia tot mai imperioasă de a se lua măsuri concrete pentru îmbunătățirea vieții scurte a pensionarilor ACUM!

**Profesor Claudiu VODĂ, președintele Asociației
Amatorilor de Știință și Cultură din România**

M A M A

În memoria veșnică a mamei mele,
Elena-Jănița LEONTE, născută CONDURACHE.

Cu mâini albe muncitoare,
Îmi cântai un cântec să adorm,
În somn îmi apăreai o floare,
Și-n vis un înger păzitor.

Mi-apani în minte ca acum,
Râzând ținându-mă în brațe,
Urându-mi în viață drum bun,
Dar tu te-ai despărțit de viață.

M-ai lăsat ca alții să mă crească,
Să-mi dăruie arareori o mângâiere,
Și-n mine viața să-nflorească,
Făr'să cunosc pic de durere.

C-un gând ca ăsta ochii ai închis,
Știai ce greutăți m-așteaptă,
Ți-ai dat viața-ntr-un surâs,
Și ai plecat pe lumea ceealaltă

ZLATNA 1958

LOCURI NATALE...

Prin umbra răchiților vechi,
În farmecul acesta feeric,
Mă cheamă dorul hai-hui,
Să umblu bezmetic.

Dacă de pe deal privesc,
Câteva căsuțe răsfirate,
Se lasă-n amurg întuneric,
Și parcă fantome sunt toate.

Dar ce mă face a plânge?
Când amintirile se scurg,
Inima-n piept mi se frânge,
Și-mi apare al vieții tumult.

De ce? Mă întreb pe mine,
Oare nu știi că mă cheamă,
Acele dealuri bătrâne,
Ce nimănui nu dau seamă.

Și CIOFUL pârâu mocirlos,
Ce unduiește printre răchiți.
Ah! Peisajul acesta frumos,
Vă rog să nu mi-l răpiți!

Degeaba îl păstrez în amintire,
Acum privind bătrânul ARIEȘ,
Din inima plină de iubire,
Copilărie nu dispare în veci.

TURDA 1963

COPIL FIIND

Așa de simplu am crescut,
Am mers prin noroi și ploaie,
Cu vânturi multe m-am bătut,
Am purtat și pălării de paie.

Când mergeam desculț pe jos,
Pe dealul legendarului Corb,
Totul mi se părea frumos,
Drumul cu bolovani și colb.

Nucul bătrânului bunice,
Cetate de grauri și cuci,
Coroană regală, trunchi unic,
Acoperit de frunze și nuci.

Adunam în pumni pământ
Din fânațul de pe Groapă,
Alergam chiar și flămând
Să mă scald la Ciofu-n troacă.

Salcâmii cu ciorchini de flori,
Spre al lunii Mai sfârșit,
Livada cu privighetori
Ce cântau neconținut.

Moldova Veche 2002

DRAGOSTE PROFUNDĂ...

Caut adâncimea,
Ca pe o hrană necesară,
Iubesc adâncimea,
Ca pe o fată sprinteră.
În adâncime mi-am plasat,
Toate visurile mele,
Precum astronomul,
Își are visul la stele.
De ce? Mi-am pus întrebarea
Frumusețea rocilor,
Ale acestor minuni
Obișnuite ale pământului,
Mă fac mereu și intens,
Să îmi placă mai mult?
Fiindcă prin forță,
Învingi tăria,
Blocului de stâncă imens.
Dar nu numai atât,
Ci alte și alte probleme,
Mereu îți ridică,
De fiecare dată,
În fiecare zi , tăria din stâncă.
Eu, tu, în general minerii,
Nu au teamă de piatră,
De tot ce-l colosal. AȘA ESTE.
NU-I FENOMENAL?

1963

AMINTIRI ANTICE

Sintetizând gândirile celebre,
Din toate timpurile ce-au trecut,
Cu tradiții în descrieri celebre,
Când totul era la început.

Te mișcă teama pentru zei,
A cântărețului elen HOMER,
La SOFOCLE destinul unei femei,
E naivitate, dar eu o prefer.

La toți anticii eu am găsit,
În orice vers sau frază, originalitate,
Oare ce facultate au absolvit,
Atunci departe în antichitate?

Nu exista OXFORDUL, nici SORBONA,
Nici diplome bune de înrămat,
Atunci de unde a scos pe ANTIGONA,
SOFOCLE? Unde oare a-nvățat?

Ce studii literare stau la baza,
Acele POETICA a lui ARISTOTEL?
Și unde a-i putea identifica,
Laboratorul lui ARHIMEDE și DEMOSTEN?

15 octombrie 1965

FĂRĂ COMENTARII...

Chiar dacă toamna rece,

Pare monotonă, tristă,
Nu înseamnă că deacuma,
Să-mi țin nasul în batistă.

Sau să-mi iau din cui paltonul,
Pentru a nu-ngheța de frig,
Nu vreau ca să-i țin isonul,
Dispoziția să-mi stric.

Lasă-mi bată ea în strună,
Iată vara caldă trece,
Eu îmi zic mai mult în glumă,
Chiar se face timpul rece.

Dar păstrez considerentul,
Și concluziile tale,
Mă îmbrac tot în cămașă,
În picioare-mi iau sandale.

Nu țin cont nici dimineața,
Când văd bruma pe pervaz,
Nici când aerul cam rece,
Mă-nroșește în obraz.

1963

ARTIST ÎN MINERIT...

Bat găuri douăzeci și două,
Atacul este împlinit.
În plan se-nscrie o cifră nouă,

Vezi, asta înțeleg eu minerit!

Dar iată șutul a trecut
Și luna este la sfârșit,
Te bucură orice minut,
Căci planul iar l-ai depășit.

În urma ta betonul se așterne
În drepte și curbe nesfârșit,
Pe galerii lumina lămpilor se cerne,
Și-n colțul gurii, un zâmbet ți-a-nflorit.

Din nou ești sus cu colivia
Și soarele îți spune: Bun sosit!
Ți-e tot mai dragă meseria
Căci ești artist în minerit!

Publicată în ziarul „Turda Nouă”
Mihai LEONTE, miner la Baia de Arieș,
Membru al cenaclului literar
„Pavel Dan” Turda 4 iunie 1963

SUPREMAȚIE

OMUL? UN ATOM!
Nu dintr-o oarecare moleculă,
El transformă totul în nou,
Și zboară spre lună.

Piedici nu are în cale,
Pentru el totul se poate,
Viață mai lungă, din noapte,
El face o nesfârșită zi,
Căile din spații astrale,
Enigme nu vor mai fi.

Și pe toate în parte,
Cu asalt le va cuceri.
Apele transformă-n lumină,
Iar continentele pustii,
Vor deveni,
O înfloritoare grădină.

Viața ne va fi fericire,
Eternă cum s-a visat,
Mereu în veșnică-nflorire,
Și-n veșnic asalt.

SONET MINIER

Sclipitoare în lumină,
Rocile ce mă-nconjoară,
În contrast cu timpul de afară,
Eu mă simt mai bine în mină.

Chiar de munca nu e ușoară,
Mulțumirea ți-e deplină,
Când în roca cristalină,
Simți o trepidație ce te înfioară.

Când iau un bulgăre minereu,
Mușchii se încoardă și prefer,
Să simt că aș munci mai greu.

Și orice piatră mi se pare giuvaer,
Căci simt adânc în pieptul meu,
Pulsând o inimă adevărată de miner.

19 Octombrie 1963

ESTIVALĂ...

Căldură toridă. E vară,
Razele de soare te-nțeapă,
Ce liniște și cald e afară,

DIN APĂ.

Te arunci ca un pește,
Scăpat cumva din plasa ruptă,
În râul ce liniștit unduiește,
SUB STÂNCĂ.

În jur totu-i aprins,
De căldură pietrele crapă,
Când din greșeală le-ai împins,
ÎN APĂ.

În oraș căldură mare,
Asfaltul crapă sub talpă,
Chioșcuri de răcoritoare,
VÂND APĂ.

Toată lumea trage la ștrand,
În foarte mare grabă,
Fug toți de soarele cald,
LA APĂ:

TURDA BĂI
August 1963

CONSTATARE

Ce frumos vă șade vouă,
Suflete indiferente,
Chiar de ninge sau de plouă,
Voi rămâneți tot latente.

Nu simțiți mișcări vioaie,
Nemișcate-n sentimente,
Fie viscol, fie ploaie,
Voi rămâneți tot latente.

De dureri nici nu vă pasă,
Chiar de zilele-s incerte.
Zi urâtă sau frumoasă,
Voi rămâneți tot latente.

De iubire nici poveste,
Alte gânduri mai concrete,
De a-ți vrea să se ateste,
Voi rămâneți tot latente.

18 Mai 1965

DRAGOSTE ETERNĂ...

Dragostea mea , de atâția ani,

Lângă tine sunt mereu și voi fi,
Chiar când nu voi exista,
Voi rămâne lângă tine.
Spre tine mă cheamă,
Glasul adâncului,
Misterios parcă.
Tunetul pușcăturilor de dinamită,
Când mă relaxez o clipă,
După efort, tu mă alinți,
Cu trosnete, din încheieturile,
ARMĂTURILOR.
Întotdeauna când plec de la tine,
Soarele mă-ntâmpină zâmbitor,
E întuneric la tine,
Dar tu îmi zâmbești,
Prin gurile de galerii.
Ochii tăi sunt minuscule firicele,
De aur care sclipesc în LUMINA,
Lămpii de carbid,
La tine totul e splendid.
Ești frumoasă ca o zână,
Iar eu te iubesc așa cum ești,
Ești iubită frumoasă mină.
În pieptul tău bat mii de inimi,
De oameni, de perforatoare,
Sau de diferite motoare.
Totul pulsează cu o frecvență
Regulată, care ne face, ca noi toți,

Să te IUBIM mai mult,
Iar tu să fii mai atrăgătoare,

Să ne lași să scoatem,
De la sânul tău comorile,
Ce stau ascunse de veacuri.

Trebuie chiar de nu vrei.
Noi vom învinge duritatea
Rocilor și vom scoate la
Lumină, comorile tale,
TEZAUORIZATE.

Baia de Aries 13 Iulie 1965

Mihai LEONTE este un prieten și colaborator al ziarului
„TIMPUL”. Personal, apreciez vivacitatea acestui „BĂTRÂN”
plin încă de tinerețe.

„TIMPUL” 8 Octombrie 1998
Mircea CAVADIA scriitor Resita

UITĂ...

Uită clipe fericite,
Dacă ai avut?
Clipele în doi trăite,

Nu mai sunt demult.

Uită lungi povești din seri,
Când n-aveam ce face,
Limitându-ne plăceri,
Vino iar încoace.

Uită că exist pe lume,
Nu te necăji,
Dintre valurile-n spume,
Iarăși teafăr voi ieși.

Uită totul. Fără amintiri,
Din minte mă șterge
Timpul fără reveniri,
Înainte merge.

Uită vechi filozofii,
Instabile fraze,
Din a mele poezii,
Cu reale ipostaze.

Uită, calcă în picioare,
Sentimente pure,
Amintiri frumoase. Oare,
De nuanțe dure?

Uită ultimul sărut,
Și pe primul uită,
Să rămân necunoscut,
Fii tu cunoscută.

Uită gingașe cuvinte,
Izvorări spontane,
Nu le ține toate minte,
Cifrele romane.

Uită chipul meu timid,
Ochii mei sașii,
Uită totul ce-i splendid,
Sau urât mai știi?

Uită și treci cu vederea,
Trebuie gândire multă,
Iată că eu rup tăcerea,
Și îți spun, doar UITĂ!

16 Noiembrie 1965

ÎNDEMURI

Zburați cocori sub cerul nesfârșit,
Aripile voastre largi stindarde,
Nu vă limitați în infinit,
Iar tu nu înceta, creează barde.

Alergați miei pe câmpul de smarald
Dansați fără nici o regulă precisă,
Ascundeți-vă în al vântului fald,
Da pruncule, calea ți-e deschisă.

Curgi râule în plină libertate,
Nu te opri în cale-ți sfios,
În unde e atâta puritate,

Și-n fiecare val un cântec sănătos.

Crești mugur de stejar,
Avântă-te semeț spre cer,
Desfă-ți coroana hoinar,
Și fii al codrului străjer.

Urcați pe stâncile albastre,
Zburdalnici cerbi și căprioare,
Apropiați-vă mai mult de astre,
Beți apă din a cerului izvoare.

1966

RĂZBUNAȚI-VĂ

Zamolxis scoate-ți spada ruginită,
Cobori asupra mea răzbunător,
De am vreo vină încă ne găsită,
Te rog răzbună-te nepăsător.

Nu te opri ci vino-n grabă,
Să-mi iei din mine ce-i mai scump,
De inimă e vorba, ți-o dau întreagă,
Căci nu mai vreau gândirea să-nterup.

Implor tot paradisul vostru zei,
Să coborâți cu ură asupra mea,
Arătându-vă cu ce temeii
Vă dau ofrandă inima.

5 Mai 1966

ELOGIU

S-au rupt enorme bariere,
Și-a năvălit lumina,
În mijlocul acestei ere,
Te-ai ivit CRISTINA.

În haosul de nedescris,
De voieșie plină,
Triumfătoare ai descins,
Angelică CRISTINĂ.

O rază plină de splendoare,
Cu strălucirea ta divină,
Pentru mine ai fost Soare,
Prietenă CRISTINĂ.

Ce frumos e să visezi,
Dar nu asta îmi e vina,
N-aș vrea să te eclipsezi,
Tocmai tu CRISTINA.

Și al durerilor crunt val,
Lângă tine se alină,
Dar acum tu ești ideal,
Frumoasă CRISTINĂ.

8 August 1966

LINIA VIEȚII

acrostih

Lut am fost, lut sunt și voi rămâne.
Eroziunea vieții lungi tot mă răpune
O zi, o treaptă înspre mâine.
Nu știu cât voi trăi pe lume?

Temeri, mi-s gândurile toate.
Evazive totuși fără rezonanță.
Mă mir că nu se pierd în noapte.
În infinit fără distanță.

Humă sunt, dar, voi deveni țărână,
Alte vieți din mine vor apare,
Indiscrete plante prin rădăcină
Libere vieți vor reveni în soare.

Octombrie 1966

DAR CÂT ?

Rupeți legături ca-n lanțuri de reacții,
Refaceți-le la loc, le reluați,
Împărțiți-mă în mii de fracții,
Dar cât o să mă diminueți?

Tăiați fâșii din mine nesfârșite,
Zdrobiți tot ceea ce s-ar cristaliza,
Lăsați-mi iluziile tot răvășite,
Nu are rost a mă eterniza.

Feriți-vă de privirea-mi tăioasă,
Sau de ieșirile aproape indiscrete,
În existența mea oricum spinoasă,
Purtările nu-mi sunt perfecte.

25 Noiembrie 1966

OPTIMISM

Când plânge inima-n durere,
Și o cuprinde o vrajă amară și adâncă
Caută-ți o altă putere,
Și printre suspine tu cântă.

Spre piscuri pline de zăpezi
Cu elan te avântă
Natura poți ca s-o sfidezi
Deci optimist, tu cântă.

Când valul spumegă sub braț
Și te aruncă spre stâncă
Îvinge-l, respiră cu nesaț
Aer pur și voios, tu cântă.

Obosit după un suprem efort
Odihna este sfântă
Nu te lăsa răpus de tot
Și caută de cântă.

26 Decembrie 1966

ALEG POEZIA...

Dansând pe un parchet de constelații,
Oricine îmi va spune visător,
Dar nu va preciza în care spații,
Mă voi limita ca muritor.

Dând concerte-n galaxii universale,
Ca solist al propriului meu eu,
Îmi voi etala și calitățile vocale,
Dar nu le voi avea mereu.

Fiind polisportiv voi încerca,

Să fac salturi superluminale,
Recorduri îmi voi aduna,
Dar nu atât de colosale.

Căutând să prind cromatic,
Pe pânză chipuri de planetă,
Voi deveni mai enigmatic,
De ne-nțeles și nu voi fi vedetă.

Lăsând totul să alerge,
În ritmul rimelor zglobii,
Ușor îmi voi putea alege,
Un tărâm de bucurii.

26 Ianuarie 1967

EVRIKA! TE-AM DESCOPERIT...

Soției mele ANA LEONTE...

Alergam prin spații nesfârșite,
Nomad. Cu gândul cam nehotărât,
Aleile din cale-mi, de ierburi năpădite,
Mă-nfiorau și totuși te-am găsit.

Ardeau în mine doruri ne-mplinite,
Rug imens era tot trupul meu,
Trimiteam în univers apeluri infinite,
Înghețasem așteptându-le mereu.

Nu știu ce reacții s-au produs?

Orbita mi-am găsit mereu pierdută,
Visată în somn sau pe ascuns.
Privindu-te tu stea necunoscută,
Cert este că te-am descoperit și ești,
Încrezătoare în mine. NU GREȘEȘTI.

4 Aprilie 1967

DINTRE SUTE DE DORINȚE:

Cu pași ușori, sub cerul înstelat,
Îmi doresc ca tu să fii lângă mine,
Și totul armonios să se îmbine,
M-aș simți desigur încântat.

Doar o clipă de visare,
Ce mi-aș dori ceva mai mult?
Aș vrea să mă pierd în contemplant,
Privindu-te să rămân tăcut.

În ochii tăi căprui, doar o clipă,
Să-mi odihnesc privirea,
Și să nu-mi fie frică,
Că nu le voi citi fericirea.

Nu m-aș mulțumi să-ți scriu un vers,
Poeme—ntregi aș vrea să-ți scriu,
Să-ți dăruiesc o stea din univers,

Tu să fii fericită și eu la fel să fiu.

25 Martie 1967

OARE , MĂ SCUFUND?

acrostih

Mă scufund în visuri ireale,
Încât am devenit complet abstract,
Hotărârile mele atât de magistrale
Au rupt ale realului vast contact.
Inspirându-mă din spații siderale
Lunec cu visul în marele neant.

Limpezimea cerului cândva senin
Este pentru mine o culoare sumbră
Oricând mi-e sufletul de viață plin
Nu mă sperie de pesimism vreo umbră,
Toate schimbările ce mai survin
Esențele gândirii uneori le surpă.

**CITITORII ANTICIPEAZĂ
UN EVENIMENT: TIMPUL 1500
„TIMPUL” 25 – octombrie 1995**

Stimate domnule redactor-șef Nicolae Sârbu

Îmi face o deosebită plăcere să vă scriu aceste rânduri cu ocazia apariției numărului (să-i zicem rotund) 1500.

Consider că nu-i ușor lucru să dai viață zi de zi unui ziar, de-a lungul a 300 de săptămâni, însumând circa 2100 de zile, deci aproape 6 ani. Noi, cititorii, poate nu cunoaștem sacrificiile pe care le face un ziarist pentru a avea întotdeauna prima informație, care trebuie să ajungă într-un anumit timp la redacție și de acolo la tipografie.

Ziarul „Timpul”, ca ziar local ce caută să cuprindă viața județului Caraș-Severin, este apreciat, citi și căutat de locuitorii orașelor și satelor din județ și chiar de cetățeni care locuiesc pe alte meleaguri din țară, dar și de peste hotare, unde s-au stabilit oameni născuți în Caraș-Severin.

Acum, când prețul tuturor ziarelor este destul de ridicat în raport cu puterea de cumpărare a pensionarilor, ziarul dumneavoastră, și-a păstrat un preț accesibil și celor mai săraci.

Personal, întotdeauna v-am scris, iar opiniile și părerile personale le-ați luat în considerare. Am observat însă că și pe cele ale altor zeci, sute sau mii de scrisori pe care trebuie

să le citiți și să le dați forma unei informații care să ajungă la cititor.

Vă doresc dumneavoastră ca și tuturor colaboratorilor dumneavoastră, sănătate, putere de muncă, și inspirație!

Fie ca "Timpul,, (ziarul) să înfrunte în continuare toate greutățile timpului și să ajungem și noi să avem prilejul de a vă transmite urări la multe alte aniversări.

LA MULȚI ANI TIMPUL! LA MULȚI ANI, ZIARIȘT!

Cu cea mai înaltă considerație pentru dumneavoastră și colaboratori.

**LEONTE MIHAI,
consilier Județean Moldova Nouă**

SECRETELE CONSPIRAȚIEI

Apariția volumului "Conspirația universală" nu a fost o surpriză pentru mine, eu fiind unul din cei care i-au sugerat domnului Gheorghe Jurma să publice în volum articolele din ziarul "TIMPUL"

Odată apărut acest volum, l-am citit cu multă atenție, cu toate că citisem articolele apărute în ziar, în peste 45 de ediții.

Cartea "Conspirația universală" cuprinde sinteza unor aprofundate studii efectuate de autor, cine știe de cât timp și în cât timp ? Aceasta se poate constata numai prin enumerarea celor peste 50 de lucrări din bibliografia anexată la finele

volumului.

Cele peste o sută de titluri care formează această condensată enciclopedie FRANC-MASONICĂ, au în spatele lor cred eu, foarte multă muncă de selecție și gândire totodată.

Citirea scrierii domnului Gheorghe Jurma îl poate ajuta pe cititorul neavizat pentru a pătrunde într-un univers necunoscut pentru mulți și îi va incita la un nou început de căutare. Căci cărui muritor de rând îi sunt cunoscute secretele omenirii?

Căutând în literatura nouă și veche, despre cuvântul francmasonerie e mult de citit și oricine va încerca să afle mai mult, negăsind ușor totul, căci în momentul găsirii unui orizont relativ sigur, insinuant se vor ivi încă o multitudine de orizonturi noi, ce îl vor îndemna pe căutător la noi și noi incursiuni.

Cartea domnului Jurma este un astfel de orizont îmbuteliat în cele 136 de pagini, care însă după citire dă cititorului senzația că a intrat într-un mediu volatil și-i va crea o nouă viziune asupra multor probleme la care autorul nu a răspuns în totalitate, lăsând la latitudinea fiecăruia să caute și alte răspunsuri la întrebările ivite. Consider volumul "Conspirația universală" un testament cu trimiteri asemeni Bibliei care este studiată și fiecărui verset i se găsește o nouă interpretare, astfel și cuprinsul acestei mini-enciclopedii va deschide apetitul de cunoaștere a marilor secrete a mediului imediat cât și a celui trecut și de ce nu și a celui viitor?

Articol publicat în ziarul „TIMPUL” Reșița –19 august 1994

„Domnul Mihai LEONTE ,este un pasionat om de cultură, care m-a ajutat în realizarea cărții „CONSPIRAȚIA UNIVERSALĂ”.
29 iulie 1994, Gheorghe JURMA, directorul Editurii “TIMPUL”
Reșița.

Domnul Mihai LEONTE pune umărul la rezolvarea unor

probleme ale pensionarilor, dovada că în 1992 a fondat Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Moldova Nouă.

Nicolae CĂTANĂ, ziarist la "TIMPUL" Reșița.

Mihai LEONTE și nostalgiile tinereții

S-a spus în repetate rânduri că poezia nu se învață după un manual, ci poetul se naște. Poetul creează opere determinate de propria existență (fiziologică și socială).

Volumul de poezii „Nostalgii” cuprinde creația din tinerețe a lui Mihai LEONTE. Fire discretă, reținut în a-și etala în public poezia, creația sa cuprinde poezii în care sunt abordate și stilizate motive precum visul, aspirația spre înălțimi, încrederea în iubire, lupta neconținută cu viața, reflecții pe teme existențiale. Poeziile cuprinse în acest volum au diferite teme căci poetul nu trăiește fenomenul poetic doar cu prilejul poeziei, ci de atâtea ori în fața naturii care strecoară în suflet fiorul poetic, în atâtea împrejurări ale vieții sale, când trăiește momentele mari ale iubirii, ale visului, ale căutării și așa mai departe.

Se remarcă printr-un stil clar cursiv și plăcut. Deși autodidact, Mihai LEONTE este un poet cultivat, izbânzile sale literare fiind rodul setei sale de cultură poetică. Se observă o ușurință uimitoare cu care scrie versurile, fluiditatea gândului și limpezimea vorbei, toate fiind, probabil, atributele tinereții. O tinerețe a spiritului evident probată de luciditatea și pasiunea cu care poetul dezbate liric viața.

Poezia lui Mihai LEONTE „extrage” sensuri din această lume, atât de densă prin evenimentele ei spirituale.

În orașul Moldova Nouă Mihai LEONTE este o prezență veșnic în căutare, ale cărui inițiative insolite dau relief prezentului cultural.

Profesor Camelia STOICEVICI

TOTUL PENTRU TINE!

Ce am în suflet îți dăruiesc
Sentimente mari , iubire,
Succese-n viață îți doresc
Bucurii și fericire.

De-aș putea și universul
Cu tine să-l împart în două
Dar nu. Căci nu știu mersul,
Mi-e frică. Dar cu stele n-o să plouă.

Sisteme solare, galaxii întregi
Ți-aș dăruia de aș putea,
Ți-aș cere o clipă să mă înțelegeți
Dar știu precis că nu vei vrea.

Tot aurul din lume, briliante,
Împreună cu celebrul Koh I Noor
Toate gândirile-nalte,
Din trecut, prezent și viitor.

Dar, dă-mi în schimb noțiunea
Că timpul poate să stea în loc,
În sens invers să meargă lumea
Și inima să-mi scot din foc.

Baia de Arieș 1964

BĂRBĂȚIE

Mă prinde din urmă cu pași mășurați
Un vânt, o briză de mare sau de munte
Ușor se apropie, arbori nu vă legănați!
Toate vor trece. Sunt chestiuni mărunte.

Tulpinile voastre în infinit înălțătoare coloane
Rezistă tentațiilor trecătoare de a învinge,
A vântului aprig dușman rădăcinile filoane
Vă întrețin tăria și nu vă lasă a plânge.

Ce forță miraculoasă ascunde subsolul?
Ne dezlegate taine, enigme dominante,
Dar pe zi ce trece o somitate ,Omul
Le transformă-n realități pregnante.

Nu ZEUS personalitate legendară
A făcut minuni pe mica Terră, în Univers,
Ci Omul cu mintea lui sprintară
Enigmele le-a dezlegat, le-a șters.

Ploiești iunie 1966

SIMPLĂ IPOSTAZĂ.

acrostih

Cununi de raze, cât de cât aureolate,
Rupte din nu știu ce generatoare de lumină
Îți sunt aduse proaspăt înmiresmate
Simple culori de o creație divină.
Talentul pictorului rămâne extaziat,
În fața originalului care ești tu,
Nu poate să transpună pe curat
Aureola simplă a frumuseții de acu.

Visați voi stele, flori, natură, soare
Aruncați-vă privirile fără economie,
Sunt încă mic în lumea asta mare
Iradiază sufletul de o mare bucurie
Liniștit mă întreb: Se poate oare?
E posibil totuși, căci totu-i poezie.

Valea Călugărească Iulie 1966

„Iubire la prima vedere” este opera desăvârșită a naturii
Honore de BALZAC

2 9 4

7 5 3

6 1 8

VIGOARE

Cu vârful spânzurat de nori
Înfruntând nori de furtună
Privind galeș noapțile cu lună
Din inimă-i se nasc vâltori.

În noapte tulnicul voios răsună
Săpând în inimă adânci flori
În sat și fete și feciori
Sunt cuprinși de voie bună

Rămânând în mijlocul naturii
Un enorm terestru uriaș
Îl atacă valurile furtunii,
Dar el nu se retrage laș
Și din adâncurile Genunii
El o întâmpină trufaș.

Baia de Arieș 1963

LA O ANIVERSARE

A trecut un an, nu-i mult
Dar totuși a trecut.
Și totuși parcă ieri,
Eram străini, stingheri.

DOAR PENTRU TINE

Pentru tine ce-i mai scump în lume
Aș cumpăra la orice preț,
Fericirea mea n-ar avea nume
Și totul mi-ar părea măreț.

Iar tu surâzând în lumina-nserării
Timidă nu știu din ce motiv,
Curând poate o să mă dai uitării
Și totuși mi-ar părea splendid.

Dar nu uita că undeva
O inimă bate pentru tine
Cuprinsă de un dor, de ceva
Sau poate de visări senine.

Fălticeni
August 1964

CU TINE

Cu tine aş vrea să mă avânt
Spre înălţimi ameţitoare,
Spre abisuri!
Din inimă să-mi zboare un cânt,
Inegalabil de frumos
Şi plin de visuri . . .

Cu tine aş vrea să mă avânt
În rotirea lentă a unui vals,
Să-mi înflorească-n inimă un gând,
Iubirii mele să-i dau glas.

Cu tine aproape lângă mine
Mă simt atât de fericit,
Văd toate lucrurile sublime.
Când nu eşti tu,
Mă simt tot necăjit.

Fălticeni
August 1964

DECLARAȚIE

Din îndepărtate bolţi astrale
Lumina ta la mine a ajuns,
Imense gânduri personale
Atracţiei tale le-am supus.

Orbita mea își schimbă sensul
Într-o direcție încă imprecisă,
Dar calea încă mi-e deschisă
Prin constelații cât ține Universul.

Tu radiezi lumini necunoscute mie
Făcându-mi inima ca să tresalte,
Mai expansivă și plină de bucurie
Spre țeluri noi, tot mai înalte.

Baia de Arieș
28 Decembrie 1963

http://store.e-felicitari.net/membri_poze/flash/mari/5666700732fdc18c504e13f9b173966d.swf

DEDICAȚIE

E noapte senină, pe cer
Sclipesc mereu aceleași stele,
Caut cu privirea printre ele
Pe una poate, care o prefer.

Dar în zadar atâta căutare
Degeaba străbat nesfârșitul,
Până unde mă duce gândul
Nu e atâta depărtare.

Nu-s ani lumină până la ea
Dar calea ce-o străbat alene,
Va fi mai lungă sau pesemne,
Va avea un Fine undeva.

Să știu precis cât va dura
Aș alerga voios prin spații,
Și timpul l-aș accelera,
Plimbându-mă prin constelații.

Pentru o minunată clipă de visare
Ți-aș face orișice pe plac,
Și n-aș vrea alt prilej să scap,
Pentru a deveni o stea mai mare.

Baia de Arieș 1964

SĂ ZBOR

Privește zborul liber nestingherit
Al păsărilor ce zarea o străbat,
Ele se îndreaptă spre infinit
Și îl parcurg în lung și-n lat.

Dorința-mi e să pot zbura
Să spintec cerul cu line aripi,
Mă stăpânește însă frica
Și nu încerc, cred m-aș strivi.

Baia de Arieș 1964

UNEORI. . .

Buzele încă îmi ard
Doar amintirea ți-o păstrez
Când uneori pe gânduri cad,
Pe tine iarăși te visez.

Da, te păstrez în amintire
Intactă, chiar și parțial,
Când în vreo clipă de gândire
Zbor în neant, spre ireal.

Fălticeni 1964

MI-AR PLACE

Îmi place nespus să te privesc
Statuie înfiptă pe al inimii pedestal
Să te ador? Eu însă aș vrea să te iubesc
Îmi ești aproape dar, rămâi ideal.

Îmi place părul să-ți răvășesc
Și să-l transform în constelații
Aș vrea inimile să le unesc
Și apoi să ne avântăm în spații.

Fălticeni August 1964

SIMPLĂ DECLARAȚIE

Dacă codrul îmi șoptește
Lin izvorul se prăvale
Totul zbuciumat trăiește
Când oricui apari în cale.

Vezi că totul ți se-nchină,
De frumusețea ta Pământul e vrăjit.
De ai lăsat spre mine o rază de lumină
De ce n-aș fi de ea îndrăgostit?

Fălticeni 1964

REALITATE, NU VIS !

Nu vreau să trăiesc din idealuri,
Nici să mă-nchin vreunui zeu,
Vreau să trec pe ale râurilor maluri
În mijlocul naturii, doar tu și eu.

Lasă-ți principiile tale amorfe
Și treci de partea mea fără frică
Uită-ți spațiile tale limitrofe,
Vei deveni mai mare, nu mai mică.

Nu-ți place oare natura vioaie?
Și viața ce pulsează vijelios?
Când totul se cufundă în ploaie
Câmpul devenind atâta de frumos . . .

Codrii din juru-ți nu te apasă
Sau zidurile crunte și reci?
De ce să-ți pierzi viața frumoasă?
Când poți și tu prin ea să treci.

Nu-i frumos tumultul tineresc?
Elanul și legănarea unui vals?
Peisajul acesta atât de pământesc
Decât idealul tău ce este fals?

Îmi dai dreptate uneori fugind
Cu gândul doar din chilioara ta,
Vii lângă mine răspândind
În miresme voalate tinerețea .

Fălticeni 1964

RELATIVITATE

Pornind din punctul cel mai mic,
Din apa mării ridicând talazuri,
Te superi din totul, zâmbind la nimic
Produci reacții, bucurii și uneori necazuri.

Urcând pe culmi deasupra tuturor
Relativă-ți este stăpânirea absolută,
Scrutezi o clipă zarea și vezi în viitor
Și cuprinsă de sfială, tu rămâi tăcută.

Când ești la înălțimea care sunt și eu
Pieptul îți pulsează în ritm vioi.
Îmi spui, sunt fericită și mereu
Ferițiți aș vrea să fim amândoi.

Dar taci în fața feluritelor păreri,
Trecând neobservată și nepăsătoare.
Ești prea puțin atentă la dureri
De ce? Căci ești încântătoare.

Filozofând pe teme încă ne găsite

Abstracte uneori dar și reale
Cuvintele ce par atât de ponosite
Devin deodată ținte ideale.

Sunt încă mic în fața ta ca și a tuturor
Nu pot să cresc, ca fumul de explozii
Și nu m-aș pierde-n studiul rimelor,
Pentru a nu mă critica rapsozii.

Turda 1965

STABILITATE

Mă joc. Cuvinte indirecte
Arunc oricui. În serios, în glumă
Purtarea mea n-o știi de bună
Nici versurile cum sună,
Concrete.

M-astâmpăr. Oare, crezi?
Că jocul ăsta-l voi sfârși
Și că-ndrăgostit n-aș fi
De tine poți s-o știi
Și poți să crezi.

N-am terminat. Abia încep
Să simt pulsația vieții,
Să măsoz seninul dimineții,
În înflorirea tinereții
Dar nu pricep.

De ce tu rămâi mai gânditoare
Privind în ochii mei adânc?

Vezi lacrimi, dar nu plâng.
Și de mă clatin când și când
Sunt în picioare.

Câmpeni 1965

ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE!

Nu mai reveni! Tăcerea îndelungă
Și gândurile tale absolute, reci
M-au înveninat ca să-mi ajungă
De-acu-nainte secole întregi.

Iubeam în tine surâsul, tinerețea,
Expansivitatea prea copilărească
Nevinovăția falsă îmbinată cu suplețea,
Oricine era îndemnat să te iubească.

Dispari, imaginea frumos creată
De mult, din suflet tu mi-ai dispărut,
Din inimă fiindu-mi dislocată,
Definitiv de tine eu m-am rupt.

A reveni în sufletu-mi la loc,
Pășind cu-ncrederea de altădată
Nu cred că vei găsi vreun loc
Inima fiindu-mi la ora asta ocupată.

Câmpia Turzii 1965

NU VREAU!

Nu mă desfăt în veselia tuturor
Ce are a face?
Mie îmi place crângul foșnitor
Scufundat în pace.

Nu mă atrage jazzul, muzica modernă
Ci triluri de privighetori.
Orchestrale ce fac o gălăgie infernă
Acestea nu-mi produc fiori.

Nu caut să-mi astâmpăr setea
Cu bere de la gheață.
Mai bună-i apa de izvor
Mai plină-i de viață.

Nu vreau jeleuri aromate
Ci zmeură și fragi.
Dau mai multă sănătate.
Nu vreau! Ce poți să-mi faci?

Turda Băi 14 August 1963

CARE-I MINUNEA?

Caut minunile în plante
Sau poate în inima ta.
Lumina pe piscurile înalte,
Minune este însăși realitatea.

Minune este și când tac
În fața unei persoane feminine
Și nu știi ce să mai faci?
Ne mai știind ce e cu mine. . .

Minune când privesc la stele,
Visând la aventuri astrale,
Văzându-te pe tine printre ele,
Conturându-te în linii ireale.

Dar nu-i minune când ești
Lângă mine visată închipuire,
Îmi pari frumoasă ca-n povești
Și sunt plin de fericire.

Câmpeni 1965

O NOTĂ DE EGOISM

Iradiind speranțe doar visate,
Jocuri de stele ce dansează ușor
Aducând lumină în al inimii pridvor,

Un mare nesecat de viață izvor,
Fără gânduri de moarte.

Lasă-mi gândul să alerge vioi
Spre constelații, sisteme vecine,
În univers nimeni nu fie ca mine
S-adun meteoriți și pulberi fine.
Podoabe pentru voi!

Coborând din înălțimile astrale,
Din Lebăda și până la Steaua Polară,
Îmi voi găsi o situație mai clară
Căutând în adâncuri calea normală
În liniști abisale.

Dar nu. Nimic nu-mi place,
Nici pulberile fine de asteroizi,
Nici aripile rechinilor flămânzi,
Nici ochii unora perfizi,
Cu ei nu am ce face.

Baia de Arieș
25 Ianuarie 1965

LĂSAȚI-MĂ !

Nu mă căutați în sonore ipostaze
Nici pe culmea înaltelor gândiri
Nu mă pierd niciodată în miraje,
Doar câteodată în roze amintiri.

Nu aruncați spre mine violete raze,
Nici acele duioase, gingașe priviri
Ce mi le-ați da ca false suveniri.
Chiar fără ele încă multe se durează.

Deci, lăsați-mă să fiu cum sunt
Simplu în gândire, inimă și port
Rămânând cu capul totuși pe pământ.

Și-ntotdeauna optimism am să export
Chiar și dincolo de mormânt,
Vei rămâne universu-mi tot.

Baia de Arieș
30 Septembrie 1965

CONTEMPLAȚIE

Tu m-ai făcut ca printre aștri
Să-mi fie locuința,
Cu farmecul ochilor albaștri
Să-mi alin dorința.

Tu m-ai făcut să uit de toate
De griji și de necazuri,
Să am clipe fericite
În cele mai diverse cazuri.

Tu ești însăși natura
Și de la tine viața eu o cer
Dă-mi-o pentru totdeauna
Și altceva n-o să prefer.

Tu ești Soarele, Lumina
Spre care tind ca să revin
Întinde-mi o clipă mâna
Pentru a nu mai fi străin.

Eu sunt izvorul mic
Sub stânca dură și enormă
Caut oricum să mă ridic
Într-o fâșie fuziformă.

Turda Iunie 1965

RIDENS MORIAR

Chiar de va trebui să plâng
Nu cred ca voi putea s-o fac
Mă va stăpâni un tainic gând
Și cred, va trebui să tac.

Mormântul rece, nicidecum
Nu mă va face să mă sperii
Aș vrea să merg pe același drum,
Prin Infern cu Dante Alighieri.

Nu. Nu-mi trebuie mie paradis
Tărâm incert de false plăsmuiri
În care mă voi pierde, am zis,
Să-mi fac tot felul de închipuiri.

Când va trebui să cobor în criptă
Tu, să-mi stai aproape lângă sicriu
Să nu te lași de durere înfrântă
Căci vreau optimistă să te știu.

Să fii atentă la a feței mimă,
Vei observa că zâmbetul înflorește
Iar când vor cădea bulgării de țărână
Sufletu-mi în juru-ți trăiește.

Pe mormânt drept epitaf,
Vreau versuri amestecate, volume
Învechite, roase de vreme și praf
Să simt mereu că sunt pe lume.

24 Mai 1965
Baia de Arieș

NIHIL NOVE.

Nimic nou. Nici vechituri nu-mi scrii,
De ce să te mai obosești zadarnic,
În orele nopții de toamnă târzii,
Adormi în pace. Să nu-mi scrii.

Totu-i vechi. Doar din supreme reverii
Adună-ți amintiri cu gândul harnic,
Căci știu precis, n-o să revii
Rugându-te; nici să nu-mi scrii.

Nimic adevărat. Pustiu ca în prerii

Un gând mă-nconjură amarnic
De te-aș chema știu: n-o să vii.
De aceea e mai bine să nu-mi scrii.

Nu studia nimic. Catrene parodii
Nici versul epigramelor zburdalnic
Totul ce reiese din atâtea poezii
Rezultă că te rog, nici să nu-mi scrii.

16 Noiembrie 1965
Baia de Arieș

VOR FACE-O EI.

Zeii se vor răzbuna
Din ceruri liniștite,
Totul se va spulbera,
Clipe fericite.

Inima-mi va bate tare,
Tunând dezlănțuită
Mai rezistă oare
Sau e obosită?

Creierul în mari probleme
Se va încurca,
În epigrame și catrene
Se va scufunda.

Sufletul ce-i însăși viața
Va fi mai naiv,
La deșteptare dimineața
Va fi mai pasiv.

Ochii ce privesc o dată
Chipul zvelt al tău,
Cu zâmbire-nseninată
Va zâmbi și ochiul meu.

Buzele aprinse ard
Chiar ca și atunci,
Dacă în genunchi îți cad
De ce mă alungi?

17 Noiembrie 1965
Baia de Arieș

URĂRI ANTICIPATE

Când ceasul va bate aspru-n noapte
Trezind spirite, prelungind clipe,
Ascultă văzduhul, ale lui șoapte
Încunună-te toată-n tulipe,

Vei fi frumoasă cu roșu carmin,
Înfășurată în astfel de culoare,
Chipul îți va fi și mai senin,
Luând valențe mult superioare.

Când în mari saloane de baluri
Se va așterne supremă tăcerea,
Mă voi plimba sub a norilor voaluri
Așteptând a noului an Învierea.

Îmbătat de aerul de sărbătoare
Care va pluti în jurul meu,
Voi aștepta în ziua următoare
Să apară chipul drag al tău.

23 Decembrie 1965
Baia de Arieș

NU ÎNVINS!

Acrostih

Lungi șiruri nesfârșite-n spații
Eterne clipe de visare unde sunt?
Oare s-au pierdut în vaste constelații?
Nu le voi găsi tot pe Pământ?

Torn în forme nedecise, evazive,
Elocvente fantezii ne demonstrate,
Măsurându-mi gânduri corosive
Încerc să fie cât mai conturate.

Hula durerilor puțin mă impresionează
Activă inima se luptă să nu cadă,
Iar valurile negre cu mine dansează
Lacome, cerându-mă drept pradă.

Decembrie 1965   Baia de Arieș

UNDE SUNT?

Câte vise împreună am țesut,
Călătorind cu visul pe Pământ?

Câte clipe sublime au trecut
La ora asta unde sunt?

Câte mărunțișuri am discutat?
Te credeam pur și simplu pe cuvânt,
Dar multe, multe s-au spulberat
La ora asta unde sunt?

Câte șoapte secrete ți-am spus
Și toate-s spulberate-n vânt.
Câte omagii înalte ți-am adus
La ora asta unde sunt?

Câte imaginare căi întrevedeam
Și câte ode și poeme îți făceam în gând
Dar toate speranțele ce le aveam,
La ora asta unde sunt?

Nu mai există visări senine,
Căci toate într-o clipă au apus
Versuri, melodii și șoapte sublime
Din inimă oare s-au dus ?

20 Ianuarie 1966
Baia de Arieș

O SPUN DESCHIS

Te aștept să vii cu mersul grațios,
Spre mine zâmbitoare și splendidă,
Totul mi se pare enorm de grandios,

Ființă de gheață ce rămâi candidă.

Te ascult în nopțile târzii de insomnie
Spunându-mi cuvinte dulci, de miere,
Reintru pentru clipe în farmec și în reverie
Iar gândul mai aproape mi te cere.

Te văd întruchipată în tot ce e frumos,
În fulgi de nea, în mari poeme,
Iar sângele în vene tresaltă furtunos,
Când oare gândul va înceta ca să te cheme?

Nimic nu se va pierde din tot ce-a fost,
Doar tu ai fi putut să schimbi ceva.
Dar nu văd vreun oarecare rost
Și nici motive pentru a te îndepărta

20 Ianuarie 1966
Baia de Arieș

BLESTEM.

Când uiți de mine , să devii
Un meteor răzleț pe cer.
Să te îmbraci în haine sinilii
Să ai un spațiu strict sever.

Muzică să nu auzi în jur,
Decât refrene funerare,
Să te rogi să mă îndur

Să-ți arăt a vieții cărare.

Să plângi și ochii să te doară
Să te culci și să n-adormi,
Să te cuprindă o vrajă amară,
Mergând să crezi că te răstorni.

Durerilor să nu le găsești leac,
Mereu să te vaieți, dar să nu-ți treacă,
Din ce e frumos, nu-ți fie pe plac
Când lumea în jur o să petreacă.

Să fii mereu tot tristă,
Inima îți bată, să n-o auzi
Iar mereu uda-ți batistă
Să nu poți să ți-o ascunzi.

Să ceri înțelegere și milă
De la toți copiii nimănui.
Astfel te blestem. Umilă,
Să-ți uiți culoarea ochilor căprui.

7 Februarie 1966

CĂLĂTORIE

Vor trece anii, multe se vor spulbera
Stele din univers, desigur vor dispărea,
Lumina lor încă va mai persista
Să se arate în continuare.

Poate și eu voi mai trăi un timp
Existând în gândirea cuiva,
Nu-mi trebuie nimic în schimb.
Și nici n-aș vrea să cer ceva.

Sunt optimist cu rezonanțe grave,
De viață inima-mi pulsează
Cu mai multe bătăi pe minut.
Uneori devin din ce în ce mai slabe
Slăbite sunt nu știu de care tumult.

Baia de Arieș
10 Februarie 1966

VÂRFUL MUNTELUI

Senzațional, am cucerit o nouă cotă
Spre piscul muntelui înzăpezit
Neliniștită natura se revoltă
Cum, omule de ai îndrăznit?

Dormi uriașule, de ce te agiți?
Te dor încheieturile de stâncă,
Nu lăsa ca ochii în soare să-ți plângă
Căci Primăvara e aproape
Și vei fi întinerit.

Câte inimi ai tu în piept,
De îți aud o vâlvătaie de bătăi?
De ce îți ridici vârful drept
Amenințător peste văi?

Binecuvântează natura-n reînviere
Piaptână-ți părul de brazi
Lasă-te alinat de a vântului mângâiere
Pentru a-ți vedea îmbujorat,
Milenarul obraz.

Baia de Arieș 1966

EVOLUȚIE

Zile și nopți, nopți și zile
Au fost cu mine, vor mai fi
Dar clipe mari de fericire
Cine îmi va oferi?

Săptămâni și luni, trec în zbor,
Lasă-le să treacă, plece
Chiar înconjurat de dor
Eu voi rămâne rece

Timpul se va scurge monoton
Sau poate în tempo rapid
Îmi va seca al dragostei izvor
Va dispărea ce-i splendid.

Va curge râul liniștit
Șerpuind ferice
Eu voi fi mai necăjit
Nu știu ce voi zice!

Îmi voi împrumuta timid
Masca mulțumirii,
Mă voi încorseta în zid,
Zidul amintirii.

Peste tot ceea ce scriu
Se va lăsa uitarea,
Nu cred că va fi târziu
Să-ți cânte nepăsarea.

Baia de Arieș
11 Februarie 1966

ÎNTĂRITURI

Dureri m-apasă
Să mă las învins?
De ele nu-mi pasă
Sunt sătul de plâns.

Ai gândurilor armurieri,
Scoate-ți flinte, spade,
Să distrug unele temeri,
Să vedem cum îmi șade?

Voi paznici de idei
Întăriți-mi inima, gândirea,
Căci nu pot fără temei
Să-mi spulber fericirea.

Dar oare pot cum vreau
Să mențin această idee
S-o rețin și să n-o dau
Cu ce s-o închid?
Cu care cheie?

15 Aprilie 1966
Valea Călugărească

INTREBARE acrostih

Limpezi ochi căprui, voi oare,

Etern mă veți stăpâni ca și atunci?
Ori veți uita, căci simplu e-n uitare
Nuanța cam neclară s-o arunci.

Tu vei turna în imprecise forme,
Evazive poate, ca orice idee neclară
Mândria ta de valențe enorme,
Însă înaltă, victorioasă, sprintară.

Hotărăște-mi odată soarta stingheră,
Aruncă lațul îndoielilor de gâtul meu
Instabilă-mi inima, acum voiajeră,
Las-o să hoinărească mereu.

Valea Călugărească
Mai 1966

UNDE ?

De mă vei întreba, ce aș vrea să-ți scriu
Nu ți-aș putea răspunde chiar ușor,
Însă la început îți spun: încă nu știu
Dar mi-a rămas în inimă un dor.

Există-n viață clipe grele, le învingi,

Te-mpiedici de ceva o dată sau mereu
Ți-e necaz, te frământă și plângi,
Acest lucru nu-l pot face eu.

Mă resemnez tăcut și îmi ascund
Durerile, adânc de tot mi le îngrop.
Mă-nțeapă undeva, nu le răspund
Și zi cu zi se adună toate la un loc.

Ah! Unde e eliberarea? Pacea vreau.
Dar nu găsesc în inimă atâta pace,
Încât să spun: vacanță-mi iau.
Căci tulburări mai sunt, nu am ce face.

Iunie 1966
Valea Călugărească

SFERELE POEZIEI LUI NICOLAE SÂRBU

Poetul este un om oarecare până în momentul definirii sale ca poet. Definirea poetului se face foarte greu, căci pentru cei din jurul său, el este un om obișnuit. De abia după apariția unei plachete, încep să apără comentariile pe marginea evenimentului produs.

Despre Nicolaie SÂRBU, definirea ca poet a fost o îndelungă prelucrare în acele creuzete din care ies doar simbolurile cele mai curate. Nu a ieșit în față încă de la debutul său în "TRIBUNA" Clujului anului 1965.

Născut la 21-Septembrie-1945, în Ohaba - Forgaci (jud. Timiș) a terminat FILOLOGIA, făcând apoi ucenicia de poet la diverse reviste literare, cu greutate în lumea poeziei, enumerând doar: AMFITEATRU, LUCEAFĂRUL,

CONTEMPORANUL, STEAUA, ORIZONT, SEMENICUL, ș.a. Echinoxist prin naștere, dar și prin aderarea la gruparea denumită "ECHINOX".

Venind la Reșița și-a început ucenicia în ziaristică, de unde avea să culeagă tematica și metaforele noilor și viitoarelor poezii.

Dar ziaristii n-au voie să fie poeți, ci trebuie să scrie reportaje, cu aspecte din uzine, șantiere, mine. În aceste noi condiții ziaristul vede tot, nu roade imagini în birou, ci le culege direct de la sursă, cuprinzând astfel tirania observației și febra muncii forțate. Aceste imagini de o spontaneitate nemăsurată și necontrolată, sunt prinse apoi în cleștele poetului și filigranate pentru a deveni poezii.

Astfel în șantier imaginile reale devin cadre ireale ce înconjoară emisferele infinite de betoane, cabluri, cărămizi și pixul devine coș de fum din vârful căruia se privește furnicarul pământean ca noduri în parfum. Iată deci de unde apare POEZIA.

Și fiindcă ziaristului i se cere reportaj după reportaj, el păzește eroul viitor în chiar clipele de somn, când bolborosește cifrele de plan, termeni tehnici, prilej de amuzament pentru chiar fiii eroului.

Dacă înainte de 1989 și-a strecurat metafora perfidă ca "AURUL DIN ARIPI", sugerând strălucirea, când de fapt acel aur era plumb. Căci fizic vorbind aurul este mai greu decât plumbul. Aici se poate vedea abilitatea artistului de a trece pe sub nasul cenzurii, care nu lăsa libertatea de exprimare, aceasta însemnând lătratul latinesc al câinilor, iar minereul de India făcând YOGA.

Călătoria poetului este simțită în tot ținutul cărășan, acolo unde sunt cazane, turnuri, unde Coșava vântul sălbatic, te poate preface în covrig sau pește. La trecerea în neființă a creștinului, flacăra sudurii îi ține loc de lumânare. Cine poate înțelege asemenea trăiri?

Acolo unde nu avea să se termine ceea ce începuse, poetul vede ruinari de vis, care rămân. De unde această

proorocire sumbră?

Sunt mai mult ca sigur că poetul citise pe GEORGE ORWEL, căci totul se preia de cântare automate, în redute inexistente, mergând la poruncă, mâncând culori la o cină dincolo de nori. Curgerea aceasta de interpretări face pe cititor să mediteze mai adânc asupra a ceea ce a fost, dar și pentru a-și imagina viitorul, desigur în culori sumbre, chiar dacă el nu este redat astfel.

Șantierul poetului este în veșnică mișcare, generând întrebări retorice care măsoară cimentul cu baniți pentru stropi de lumină și ANE legendare sacrificate pentru kilowați inexistenți.

Atenția este deturnată de la antica ITHACĂ, pământ încă ne explorat suficient, comparat însă cu reportajele altui ziarist celebru, care a fost BRUNEA-FOX (1898-1977), astfel poezia devine gâtul golaș al unei găini strivite în universul de mălai.

Poetul își prepară pergamentul de scris din propria-i piele, după rețete fatale, marcate de întuneric, încropite sub streășina frunții.

Poezia lui Nicolae SÂRBU este un rebus ne dezlegat, plin de criptograme care nu pot fi elucidate cu ușurință, dar care odată ce și-au găsit cheile, dau o satisfacție deosebită.

Salturile imagistice ale poeziei calcă istoria balcanică de la TROIA la Pietroasele de Buzău, descoperind ziduri de trăiri și tezaure pline de semnificații. Astfel Cloșca cu Puii de Aur este coborâtă din neant în spațiul terestru.

Coordonatele geografice venite din orizonturi imprevizibile surprind Golfstreamul, acel curent cald care întretaie meridianul de la Greenwich sugerând subtil nemișcarea în fotoliul comod al Șefului.

Personajele mitologice se perindă ca la ele acasă prin marea majoritate a versurilor, pornind de la egipteanul RA, trecând la VENERA și legendarul HOMER, ascultat la calorifer, iar războinicul AHILE se preface într-un microprocesor maturizându-se modern.

Ca cititor comun acord mari șanse de viitor poetului Nicolae SÂRBU, care fusese obligat să asculte “Ceasornicul în baie” și care acum are deschis un alt “ȘANTIER ÎN CREIER”.

DESIGUR mai rămân foarte multe de spus despre prea puțin cunoscutul POET, dar foarte cunoscutul ziarist și om de cultură Nicolae SÂRBU.

În viitor îi dorim numai succese și multă putere de muncă.

Materialul a fost conceput cu mijloacele modeste ale cititorului Mihai LEONTE.

Moldova Nouă 1 Octombrie 1998

DRAGĂ CITITORULE,

Parcurgând în clipele de răgaz ceea ce am scris, îți vei pune întrebarea firească, cine o mai fi și asta?

Sigur nu am pretenția de a fi cineva. Am fost și am rămas un om simplu, plecat nu de la opincă, ci de la copilul desculț, care de la Sfântul Gheorghe și până la Ziua Crucii umblam desculț și eram foarte fericit că piciorul nu-mi era încorsetat de nimic.

Carte am învățat mai mult iarna, dar ceea ce învățam odată nu mai uitam. Nu aveam toate cărțile, dar când le găseam le citeam și le țineam minte. Regret că nu am ținut un jurnal, căci acum după trecerea anilor, mi se pare că tot ce aș scrie nu ar mai fi autentic. Din poeziile scrise, acum când le-am tipărit, nu am schimbat aproape nimic. Oricine poate încerca să scrie, făcându-și din asta un crez. Trebuie însă să citești mult, trebuie să cauți mereu și poate vei reuși. Nu vă feriți să scrieți, căci scrisul rămâne un document.

Tu cititorule, gândește-te că propria ta conștiință îți va fi întotdeauna judecătorul suprem. Sigur, cei care m-au învățat carte nu mai sunt. Le păstrez o veșnică recunoștință, căci adevăratul **mormânt** se află în sufletul fiecăruia dintre noi. Citind ceea ce am scris, veți găsi părți din mine și regret că nu am reușit să vă dau mai mult.

Personal nu mă pot autodefini, pentru că nu-mi găsesc adevăratele valențe. Din poeziile scrise unii cititori mi-au găsit fațete pe care sincer fiind, eu nu mi le-am descoperit. Să fie aceasta sclipirea diamantului neșlefuit? Singurul regret pe care îl am, este că nu mi-am folosit timpul pe care l-am avut în față.

Sfatul pe care îl dau celor ce vor citi scrierile mele, este să se folosească de acea sfântă trinitate: muncă, recreație, odihnă.

Vă doresc multă sănătate și optimism!

Mihai LEONTE

O, TU MINĂ ZEITATE...

O, tu mină zeitare nesătulă
Cu multe capete de galerii
Tu îți devori fără vreo milă
Ai pământului copii.

Nu ții cont de sentimente,
De ceea ce rămâne în urma ta
Îți îngropi în sedimente,
Pe cei ce te-au creat așa.

Zeiță, tu ne dai doar bogății
Argint, aur, diamante,
Transformate-n bijuterii
Pentru sferele înalte.

În jurul tău sunt bucurii și jale
Având secrete neelucidate
Din întuneric aduci lumini în cale
Dar curmi și vieți nevinovate.

Viața merge înainte
Nimeni nu o va opri cândva
Și dacă mai sunt și accidente,
Cine te poate condamna ?

EDENUL COPILĂRIEI...

Unde e pământul meu de-acasă
Prin care îmi pășteam cârlanii?
Dorul de acele vremuri mă apasă
Și cât de repede trecură anii.

Satul meu cu largi fânețe
Cu iarbă grasă și cu flori
Cu oameni plini de tinerețe
Trecuți prin vânturi și ninsori.

În valea largă de pe GROAPĂ
Pe unde curge ȘIPOȚELUL
Acolo vitele s-adapă
Și-nflorește dedițelul.

Dealul CRUCII de la noi
Carele-l urcau cu greu
Trăgeau de ele patru boi
Și se împotmoleau mereu.

Nori sfioși fugiți de-acasă
Peste gura ruptă de la HALM
E imaginea cea mai frumoasă
Ce încă în suflet o mai am.

Petia iulie 1998

REFLECȚII...

Distinsului poet Ion CHICHERE

Clopot fragil de smaragd
Cu rezonanțe în iatacuri sfinte,
Ce revin și iar se sparg
De zidul amintirilor cuminte.

Țăran plecat din vreme la oraș
Privind opinci în vechi fotografii
Cu ochiul dur, dar și gingaș
Al îndepărtatei copilării.

Acum privind sicriul scăpătat
Pe ghețușul iernii dure,
Poetul observă că a alunecat
Și în loc de cimitir se află în pădure.

Trăind intens la cotele înalte
Luptând din greu cu viața și cu versul
E normal că sufletul se-mparte
Și tinde să cuprindă universul.

Reșița 11 decembrie 1999

AMINTIRI...
Cerșetorului de la Catedrala din Reșița

Plângi bătrâne, surd și orb
Observi că n-ai ce face
Câinii tăi însoțitori îți sorb
Pașii care merg în pace.

Unde ți-s anii tinereții
Când dansai cu o fetișcană
Admirându-te băieții
Neavând de tine loc în sală.

Ți-aduci aminte și de școală
De anii zburdalnici de liceu
Când cu teamă și sfială
Nu voiai să fii un „**derbedeu**”.

Tânăr fiind munceai pe rupte
Și nu-ți păsa de greutate
Acum ți-s tâmplele cărunte
Ne mai putând citi în cărți.

Armata te-a făcut bărbat
Căci ai rămas cu mustăcioară
Când te-ai întors din nou în sat
Însoțit de o zveltă domnișoară.

Reșița 20 august 2000

VIAȚA...

Viața este drumul lung,
Cu frumuseți nebănuite,
Doar cei puternici îl străpung,
Învingând greutatea ivite.

Viața e continuă mișcare,
E mirosul florilor de tei,
E o stea din Carul Mare,
Contrazice-mă de vrei.

Viața este lupta din care,
Sigur vom ieși învinși,
Dar nu cuprinși de întristare
Și nici cu ochii plânși.

Moldova Veche 8 august 2000

***

Volumul de versuri „NOSTALGII” m-a încântat prin sensibilitatea, delicatețea și frumusețea stilului.

Mulțumindu-vă domnule Mihai LEONTE pentru frumoasa dedicație de pe acest volum, vă urez să aveți parte de alte succese literare și vă asigur de aleasa mea considerație.

Cu deosebit respect,
Gheorghe FUNAR
Primar al Municipiului
CLUJ NAPOCA

MĂRTURISIRE

În inimă sunt, optimist
În tot ce fac, în ceea ce scriu
Mi-e totuși stilul pesimist
Să mă descurc vezi că nu știu.

Dar apropie-te de soare
Ce este-n eclipsa totală
Să facem din noaptea relativă
O nesfârșită zi de vară.

Voi crede în tot ce e viu
În flori de crin și file de știință
Și rândul acesta ce-ți scriu
Va fi plin de recunoștință.

Mă simt entuziast din fire
Am fost și am să fiu mereu,
Îmi arunc spre tine o privire
Sunt încântat, așa voi fi mereu.

LIBER

Curge râul liniștit
Susurând din unde
Iar prin gându-mi răvășit,
Chipul drag pătrunde.

Îmi apare ca atunci
Liniștit și parcă,
Râul unduind prin lunci
Spre visări mă poartă.

Ah, de-aș fi liber ca râul
Să urmez același curs
Să-mi arunc odată dorul,
Ce-i în inimă ascuns.

***

Scrierea de versuri este o preocupare delicată care-ți încununează existența.

În simplitatea poeziilor create, stă parfumul pur filozofic al versului lui Mihai LEONTE.

Arsenie BOAR filatelist Reșița

SEMNIFICAȚIE

Pe masă buchetul de lalele
Ce le-am cules împreună
Încă nu s-a vestejit
Dovadă că încă îmi păstrezi
Dragostea ce mi-am dorit.

De aceea mi-am luat creionul
Și le-am schițat pe o filă albă
Voi căuta să le dau același colorit
Vreau să știi că asta-nseamnă
Că te iubesc neconținut.

5 noiembrie 1963

INTERPĂTRUNDERE

Mi-ai pătruns în suflet,
Iubita mea, plăcut fior
De departe gândurile-mi
Te înconjur
Tu ești ceva înălțător
Un nou impuls de viață poate ?
Mai mult ! Un vis stăruitor.

9 noiembrie 1963

ÎMI APARI

Știi, așa surâzătoare
Cum mi-apari în amintire,

O figură-ncântătoare
Ca o rază în lucire.

Fiindcă ai ceva feeric,
În purtare, în mișcări,
În al nopții întuneric
Mă îndemni doar la visări.

Tu mă faci să uit de toate
Vitregiile vieții,
Ca și aerul cam rece
La ivirea dimineții.

Tu mă faci să mă gândesc
Câte îmi mai trec prin minte,
Iată-mă că și zâmbesc
Să-ți mai spun? Nu am cuvinte.

De-ar fi toate în natură
Cum ne par de minuscule
Să mai spun? Nu. Tac din gură
Căci opinii sunt destule.

Însă vezi că tot prezentul
Se transformă în trecut,
Îmi păstrez considerentul
Și o iau de la-nceput.

Ca o rază în lucire,
Tot așa surâzătoare,
Îmi apari în amintire.
Mereu încântătoare.

REVELAȚIE PROFESIONALĂ

În liniștea eternă și sublimă
Din frontul cu pereții aburiți
Ies încet minerii la lumină
Cu fețele voioase, nu par obosiți.

Râd, glumesc fără răgaz,
Nu sunt triști, ci veseli mereu,
Au sclipiri în ochi și-n glas,
Ca în lumină, bucăți de minereu.

Din adâncuri, de departe,
Pe galeriile pustii acum,
Se strecoară prin a minei noapte,
Praful de la pușcături și fum.

***

Mihai LEONTE, prin „**pana**” sa, a prins tematica minieră în poezie într-un stil deosebit , plin de sensibilitate. Venind dintr-un domeniu pe care îl considerăm dur, dar atât de frumos, mineritul.

Șandor NOVĂCESCU
Subinginer miner - Moldova Nouă

MELANCOLIE

Când stau la suprafață
Mă cuprinde dorul,
Căci din adâncuri
Iar mă cheamă
Discret perforatorul.

Dar toate dimprejur
Natură, Soare, Apă,
Sub cerul de azur
Din priviri îmi scapă.

Aici sub razele de soare
Mă simt destul de bine
Dar totuși dorul minei,
Nu-l completează nimeni.

1963

*****

Cred că mare dor de satul natal PETIA v-a făcut să scrieți acele sincere și frumoase versuri despre locurile natale, unde ați văzut lumina zilei. Deocamdată nu cunosc pe nimeni care să fi scris așa de frumos despre satul nostru.

Ion DONISĂ 82 ani
Pensionar țăran PETIA.

AȘ FI VRUT

Aș fi vrut să mă nasc,
Să trăiesc și să mor,
Peste trei secole. De ce?
E simplu. Iată răspunsul.
Mi-ar fi plăcut, ca în viitor,
Să văd ce s-ar fi făcut.

Dar totuși îmi pare bine
Că sunt contemporan,
Cu cine?

Cu tine minerule,
    Care în adâncuri,
    Umed perforezi,
Și tragi mai tare
Pentru a scoate
O realizare,
    Cât mai mare,
Desigur pentru
Bani.

MINUNI ?

În peșteri tainice de piatră
Fâșii de aur, telururi
Se ascund în roca
Mineralizată
Minunile acestei lumi.

O mică dungă de metal
Acesta este tot filonul,
Dar nu, întregul deal
L-a cuprins în brațe omul.

Și de sub razele de soare
Din aerul acesta plin de ozon
Am bătut a „Păcii transversală”
Până dincolo de-al șaselea filon.

Nu am dat din întâmplare
Peste bogății ascunse în pământ,
Ci prin atentă cercetare
Am găsit atâta aur în adânc.

Și-n zgomotul simfonic, săltăreț
De sute de perforatoare,
Pentru un țel nobil și măreț
Am trecut la exploatare.

1963

DOUĂ INIMI

Inima mea, desigur și a ta
Ca la atâtea milioane
Sau miliarde,
În pieptul de miner
Neîncetat îmi bate.
A bate, a pulsa
Cu multe bătăi pe minut,
Te miră? Ce-i anormal
În aceste verbe?
E ceva de neconceput?
Dimpotrivă, e ceva atât
De obișnuit încât
Nu știu ce-ai găsit
În asta neobișnuit?
Dar eu acolo, în abatajul,
Din mină am o a doua inimă,
Care alături de mine
În ritm mai susținut
Se cheamă la în trecere
Pe sine
Și caută să realizeze
Tot mai mult.
Dar cine mi-a dăruit-o?
Atât de aprigă.
De înfocată,
Puternică
Și neastâmpărată?

Vreo vrăjitoare? Ursitoare,
Sau poate hurie
Mi-au adus-o

De la Mama Pădurii?
Nu, nimic și nimeni
Din lunga pledoarie
Ce mi-ai înșirat

Două inimi nu mi-a dat.
Da, acesta este verbul,
Ascultă-!
A munci, e ceva.

1963

DEDICAȚIE...

Verișorului Mihai LEONTE

Cu gândiri și cu imagini
Înnegrta-i multe pagini
Și ale cărții și ale vieții
Chiar din zorii tinereții.

Elena C. ANDRIEȘ – poetă țărăncă – RĂDĂȘENI

DOR

Nu știu cum, mă simt tot singur

Și parcă sunt trist mereu,
Mi-e dor de frontul lung,
Prin gânduri trec,
Doar bulgări mari de minereu.

În mușchi simt parcă trepidații
Ale aceluiași perforator C.P.-eu,
Deasupra mea sunt constelații,
Nu bulgări mari de minereu.

Urcă zgomotoasă Mocănița la Abrud,
Locomotiva mică, suflă tot mai greu,
Razele de soare usucă pământul ud
Și sclipesc, ca bulgări mari de minereu.

Dar abatajul e departe sub pământ,
Gândul mi-l aduce-n față mereu,
Păstrez un singur lucru-n gând,
Bucățile de minereu.

„Mocănița” Turda – Abrud.

18 noiembrie 1963

ETATE

Atâtea ere ce s-au scurs
Cine le are evidența?

Tu omule, Pământului
I-ai smuls
Doar existența.
Un miliard de ani,
Aceasta este oare vârsta,
Bătrânei noastre Terre?
Eu nu îmi spun același lucru,
Ea a avut și are
Enigme și mistere.

Dacă ar fi după mine
Pământul ar fi tânăr
Nu i-aș da mai mult
Să zicem, douăzeci de ani.

Și secoli se rostogoliră
Mereu pe suprafața
Veșnicului Pământ.

MILENIUL TREI

Au trecut milenii fără număr,
Evidențe clare nu există
Pământul este veșnic tânăr
La toate relele încă rezistă.

Ce a fost, noi am văzut
Luptându-ne cu greul și viața
Astfel anii au trecut
Precum roua dimineața

Privind în urmă vechi istorii
Treci prin gând evenimente
Bune, rele sunt memorii
Desigur nu ne sunt indiferente.

Așteptăm mileniul trei
Îl vedem pe scenă virtual,
Încă nu-i găsim temei
Dar sigur el va deveni real.

31 decembrie 2000
Moldova Veche

SĂ ÎNVĂȚĂM !

Am făcut destule-n viață,
Fel de fel de lucruri,
Dar să știi că nu pot spune
Care mi-au părut nimicuri.

Cel puțin din fiecare
Ceva tot am învățat,
Dintr-un lucru mic sau mare
Care mi s-a întâmplat.

Uneori ceva pe care
Mă bazam că îl știam,
Mă solicita mai tare
Și adesea mă-ncurcam.

Nici acum nu știu prea multe
Din câte ar trebui să știu,
Dintre lucruri mii și sute
Să învăț nu e târziu.

ATLETUL COSMIC

După ce a salutat Pământul,
Privindu-l luminat doar din profil,
S-a relaxat, și a luat avântul
Cu un elan deplin.

A câta încercare reușită,
N-a reținut arbitrul Soare
Doar Luna l-a privit uimită
Cu fața zâmbitoare.

Și a sărit atâția kilometri,
Distanță colosală. Timp record
Le-a parcurs în câte ore?
Împins de al atomului resort.

Se pare că se pregătește tare
Un salt cu totul epocal.
Un om pentru aselenizare
Pe spațiul Lunii selenar.

SUNT FERICIT

Sunt fericit că n-am reacții
Că sufletul nu mi-i împărțit
În numere abstracte sau în fracții
Doresc să fiu mereu tot fericit.

Nu încerca să mă dejoci
Căci sigur nu vei avea succes
Oricum ai vrea să te întorci
Tu mai ai încă de mers.

Desigur drumul ți-l urmează
Și caută-ți calea prin timp
Chiar inima de-ți oscilează
Viața va trece zburând.

1964

*****

Apreciez și îți acord o mare prețuire dragă prietene și coleg, Mihăiță LEONTE, căci m-am regăsit în versurile tale și nu mă mai satur a le citi. Dacă ai fost bun tânăr, fii bun și la bătrânețe. Scrie în continuare!

Ionel CÂNDREȘ
Pensionar Oțelul Roșu.

UMBRE

Ființe mistice, amăgitoare
Prin față mi se perindă,
Stau lângă masă în picioare,
Cu privirea fixată în grindă.

Filme cu desene animate
Privesc pe ecranul câmpiei,
M-acopăr de nostalgii uitate
Umbre frumoase ale copilăriei.

Zile frumoase, nopți înstelate
Vise de călătorii astrale
Se sfarmă în a inimii cetate
Fantome pur imaginare

Secvențe reale de viață,
Autentice fără sens relativ
Ies din minte la suprafață
Stafii ce mă fac emotiv.

17 ianuarie 1966
Baia de Arieș

FANTEZIE ?

Din îndepărtate ținuturi siderale
Ba nu, reale peisaje pământești
Spre mine cu gânduri ireale
Mi se pare tu plutești.

Și nu știu care din amândoi
Dorința vrea să-și scoată la iveală
În prezent sau mai apoi
Să nu fie cuprins de îndoială.

Spre mine te poți îndrepta
Dar calea-i plină de hârtoape
În inimă când ai vreun dor
Oricând eu îți voi fi aproape.

N-aș vrea să-mi pierd temperamentul
Să cad în mlaștini să mă scufund
Vreau să merg în pas cu prezentul
La infinit, ba chiar mai mult.

FAGUL MONUMENTAL

Trăiești pe malul apei line
Când timpul liniștit domnește
Și totul în natură se odihnește,
Iar zărilor-s curate și senine.

Te clatini În fața vântului puternic,
Iar fruntea-ți înfrântă parcă plânge,
Dar niciodată trupul nu-ți va frânge,
Vântul ăsta cât e de nemernic.

Alături de tine sălbatice stânci
Te înconjură atât de magistral
Între ele tu ești mai colosal
Trufaș coroana spre cer ți-o ridici.

Priviri spre tine au cătat cu drag
De secole ai stăpânit veșnic pădurea,
Spre tine nu s-a îndreptat securea
Rămânând mereu același tânăr fag

22 octombrie 1964
Baia de Arieș – Muncel

ALERG

Alerg după o stea
În universul întreg
O voi găsi undeva
Sau degeaba alerg?

Alerg după un țel
Dar care este în esență?
Între pașnic și rebel
O fi vreo diferență?

Alerg în jurul unui punct
Rotindu-mă degeaba poate,
Alerg așa neîntrerupt
Și n-am ajuns departe.

Dar cât voi alerga așa ?
E singura mea întrebare.
Va fi oare degeaba ?
Sau voi rămâne-n căutare.

sonete

RĂSPUNDE-MI !

Să te șterg din inimă de tot,
Nu crezi că e mai bine să rămâi?
Pleacă sau rămâi, sunt de acord
Și aceeași mereu o să fii.

Să te dau uitării vezi, nu pot
Chiar dacă tu vei vrea s-o fac,
Mi-aș aprinde în inimă un foc
Pe pământ nimic nu mi-ar fi drag.

Surâsul blând, sfielnic de unde oare
Să-l mai împrumut atunci?
Rămân încă destule sub soare.

Visările vor fi desigur și mai lungi,
Sentimentele, doar întâmplătoare.
Tu, dacă vrei poți să mă alungi.

6 februarie 1966
Baia de Arieș

N-AM SĂ POT ...

N-am să pot descrie în cuvinte
Înălțimea la care tu m-ai ridicat
Nici culmile ce mi le-ai indicat,
Drumul ce duce tot înainte.

Orice vers, mereu clarificat
Va aduce noi amintiri în minte,
Păstrându-le pe toate sfinte,
Pe tine care sus m-ai înălțat.

N-am să reușesc să-ți dau
Tot ce aș vrea din univers
De aceea în dileme tot mai stau.

Din când în când îți scriu un vers,
Inspirându-mă din Heine sau Lenau
Rămânând din minte-ți șters.

N-AM SĂ REUȘESC...

N-am să reușesc să te cunosc
Pe tine, enigmă neînțeleasă
Care te cred cu inima aleasă,
Asta remarc oriunde bucuros.

Când, în tăcere te admir, frumoasă
Cu priviri timide și oarecum sfios
Inima tresaltă în piept tumultuos,
Când îmi răspunzi desigur mai voioasă.

Nu pot să rabd răceala-ți exterioară
Care mă face să sufăr foarte mult
Căci iei o Alură mult superioară.

Totuși, în astfel de cazuri, inima ascult,
Te atac cu forțe noi, Pe tine domnișoară
Pe laurii victoriei să știi că nu mă culc.

O VEȘNICĂ REVOLTĂ...

Război am declarat, și-ți mai declar
Nu în sensul de a cuceri încă o cotă
Ci pentru a învinge rațiunea ce nu suportă
Ca dragostea să vină dintr-un gest sprintar.

Sufletu-mi e o veșnică revoltă
Voind să definească în spații ce e clar,
Pentru a nu avea nimic în el vulgar
Și a nu cădea în vreo falsă escortă.

Nu mă sperii, sigur n-am să cad
Chiar de mă-nșeli în sentimente
Am să găsesc prin viață vad.

Voi trece cu mișcări indiferente
Sub al sincerității larg stindard
Gândurile-mi vor fi independente.

4 octombrie 1965

MEREU

Azi, de am în suflet vreo îndoială,
Mâine sunt sigur se va ameliora,
Chipul tău în timp se va definitiva
Așa cum ești severă, totuși amicală.

Mâine te voi vedea în ziua estivală,
Prin spații mai mult te vei contura,
Călătoria prin univers va mai dura
Admirând la tine aceeași îndrăzneală.

Peste un an, zece sau o sută,
Peste milenii, sau chiar peste ere,
Problema ta va fi tot mai acută.

Căci dragostea mai multe jertfe cere
Fie că mintea nu mă prea ascultă
Nu-mi definitiva tu vreo plăcere.

20 noiembrie 1965

PREVIZIUNE

Zbuciumul meu sufletesc, interior
Îmi strânge inima ca într-un clește
Durerea mea pe zi ce trece crește
Că gândul tău acum e nepăsător.

Tot idealul meu la tine se sfârșește
Și nu mai sunt același visător
Pentru tine sunt un oarecare trecător
La care privirea nu se mai oprește.

De ce s-ar mai opri asupra unui punct
Cu dimensiuni atât de minuscule
Nu mă ascuți, căci tu te-ai rupt.

Mă contrazici? Argumente sunt destule
Însă e veridic că tu mi-ai întrerupt
Mersul meu de idealist, prin lume.

11 octombrie 1965   Baia de Arieș

IPOSTAZĂ

Semeață de îți ridici privirea ta severă
Căutând să-i dai nuanțe cât mai dure
Și te preumbli cu gesturi prea mature
Nu vei putea vreodată să te simți lejeră.

În fața mea îți impui o autoritate
Pe care cauți să ți-o accentuezi
Totuși în puține ipostaze te limitezi
Pierzându-te în întuneric, nu în seninătate.

De aceea nu vei rămâne în posteritate
Nici nu-ți vei crea un nou tablou
Care să aibă o cât de mică claritate.

Eu ? Niciodată nu voi fi erou
De mică sau de mare popularitate
În suflet voi avea eternul nou.

15 octombrie 1965
Baia de Arieș

FILOSOFIE

Semnale luminoase, acustice eu nu primesc
Nu pentru că receptorii îmi sunt defecti,
Dar nu există oamenii acei perfecți
Care din greutate ies și optimiști pășesc.

Puțini au gândul mereu semet
Laconici în mișcări, dar aprigi se strivesc
În situații simple nu se regăsesc
La ei nimic nu-i sigur, ci răzleț.

La mine, după propria-mi gândire
Îmi pare totul conturat destul de clar
Și totuși mă încurc în nevăzute fire.

Uneori în sentimente sunt avar
Dorind să am doar singur fericire
Ceea ce se-ntâmplă foarte rar.

15 octombrie 1965
Baia de Arieș

ÎNCERCARE

Strig în vasta-mi singurătate
Cuvintele, singur nu le înțeleg,
Încerc din minte să le șterg
Dar ele stăruie pe mai departe.

Caut ca nepăsător să merg,
Să fac lucruri cât mai însemnate
Purtarea-mi să fie în fapte
Numai după real vreau să alerg.

Tac. Supus de forțe importante
Care sunt mici în a lor esență
Și nu pot ocupa locurile vacante.

Dacă sunt trist în aparență
Interiorul mi-e pe culmile înalte
Din care iau doar câte o secvență.

24 noiembrie 1965
Baia de Arieș

IUBEȘTE CE-I FRUMOS!

Când te calcă alții în picioare
Trântindu-te pe jos,
Tu te ridică și mai tare,
lubește ce-i frumos!

De-i putred totul împrejur
De un lugubru miros,
Tu, păstrează-te tot pur,
lubește ce-i frumos!

Când te insultă unii grav,
Prefă-te mai sfios.
Ocolește totul cei mârșav,
lubește ce-i frumos!

Admiră cerul plin de stele,
Și cel întunecos,
Și în bune și în rele,
lubește ce-i frumos!

IARTĂ-MĂ!

Părinte Ceresc mă iartă,
Am greșit, căci sunt un om
Chiar conștiința mea mă ceartă
Dar tu ești mare și ești domn.

Sincer să fiu greșit am început,
Zi de zi încerc să nu greșesc
Privind la mine în trecut,
Iartă-mă te rog, mai îndrăznesc.

Greșelile au fost umane,
Altfel poate n-ar fi fost,
Greșesc doar suflete sărmene
Precum săracii mai țin post.

Persist și astăzi în greșeală
Îmi place tot ce-i pământesc,
Trăind în lumea mea reală
Cum aș putea să nu greșesc?

28 decembrie 2000
Moldova Veche

CASA PĂRINTEASCĂ.

Casa din lut bătut cu pleavă,
Acoperită cu draniță de brad,
Grădina cu meri și cu otavă,
Unde mă-ntorceam cu drag.

Ochii blânzi ai mamei nu erau,
Trecuți demult în neființă,
Eu totuși îi vedeam mereu,
Și îi purtam în conștiință.

Fântâna din larga ogradă,
Săpată de nu știu care bunic,
Este aproape de livadă,
O știam de când eram mic.

*****

Iată că din florile fragede cu rădăcini în pământul hleios al CIOFULUI, o văgăună plină totuși de viață, una a reușit să dea mireasma binecuvântată a poeziei, aceasta fiind Mihai LEONTE, fiu al satului PETIA.

Vasile DONISĂ
Preot - Botoșani.

PAHARUL VIEȚII,

Dar iată anii au trecut,
Păru-i nins și-i mai puțin
Ne amintim ce-a fost demult
Și-n tinerețe revenim.

Luptându-te din val în val
Încă din anii tinereții,
Vezi în cupa de cristal
Umplându-se paharul vieții.

Vin din urmă ani trecuți
Sar trepte mari spre înălțimi,
Sfioși la început, ca și recruți,
Puțin câte puțin devin mulțimi.

Ajungând în vârf de piramide
Modelând un vârf ne precizat,
Întorcând apoi clepsidre
Cu un nisip nemăsurat.

KOȘAVA,

A nins cu frunze ruginite
Prefigurând al iernii vifor,
Dar printre florile ofilite
Natura crede în viitor.

Suflă vântul, bate, bate,
Prin ferestre acum sparte
Doamne, ce s-o întâmpla?
De-o mai ține tot așa.

Mihai LEONTE, Poetul

... a îmbogățit zestrea literară românească, în doar vreo trei luni (noiembrie 1999 – ianuarie 2000) cu două plachete de versuri scrise în anii tinereții sale: „ALB NEGRU”, apoi „NOSTALGII”.

Am citit cu grijă versurile și am trăit bucuria de a descoperi strofe calde, sincere, scrise cu prospețimea vârstei la care au fost create, în ele vibrează fecund emoții, sentimente și idei culese din viața adevărată, interesantă dar deloc ușoară, pe care a trăit-o colindând țara pe deasupra, dar mai ales prin neștiutele tainițe ale minelor. Fiindcă Mihai LEONTE nu este un poet ermetic, nici unul de salon literar, nu caută expresii sofisticate, ci a fost miner și este un om de o rară hărnicie și binecuvântată înțelepciune care a cules cu mîgală de orfevru (bijutier) flori de fiori din existența sa tot astfel cum a găsit și flori de mină, sau fluturi de aur curat în munca sa neobosită: „Nu mă căutați în sonore ipostaze/ Nici pe culmea înaltelor gândiri/ Nu mă pierd niciodată în miraje/ Doar câteodată în roze amintiri”.

Un căutător neobosit de comori reale este Mihai LEONTE, care a vrut și a știut să-și cristalizeze uimirile, bucuria și dragostea în versuri pe care, de-abia acum le-a oferit semenilor: „Dorința-mi e să pot zbura/ Să spintec aerul cu line aripi”...

Noi colegii săi din Asociația Amatorilor de Știință și Cultură din
România – A S R –

Îi urăm zbor înalt, ca cel al unui cocor din primăvară

Profesor Claudiu Mircea VODĂ
Președinte A S R – 12 aprilie 2000.

SERALISTUL POET

Mihai LEONTE, fostul meu „seralist”, a avut o apariție surprinzătoare pe tărâmul poeziei. Nimic nu lăsa să se întrevadă acest lucru, mai ales că era preocupat de geografie și istorie. Atunci când și-a luat bacalaureatul în 1972, fiind maestru miner subteran, a ținut „secret” faptul că este contaminat de microbul poeziei. Cu toate că nu are la activ o facultate, își publică în 1999 „ALB NEGRU” în 2000 „NOSTALGII”, caiete de poezii care sunt expresia greutatea lucrului în mină. Cine-i parcurge creațiile, rămâne uimit de ușurința și simplitatea versificației, fiind pornite din inima sa mare, de autodidact, dar cultivat, dovedind o veșnică tinerețe.

Iubirea, tinerețea, munca sunt teme predilecte îmbrăcate în simboluri precum: apa, stâncă, stelele, bărbăția. Scrise în diferitele locuri, pe unde a peregrinat, poeziile sale ca manifestări de artă autentică, reprezintă „o oază de lumină în peisajul cultural destul de cenușiu al orașului Moldova Nouă”.

Fie ca reușitele anterioare, prin care a adus la suprafață „flori de mină”, să-i dea posibilitatea să-și înfrângă modestia și să ne fericească pe mai departe cu noi nestemate din creația sa poetică.

Profesor **Ilie PODARIU**

Licențiat în Litere al Universității Timișoara

TINEREȚEA BĂTRÂNULUI

În vara anului 2000, am avut plăcerea să-l întâlnesc pe Mihai LEONTE și să-i citesc poeziile tipărite. M-a impresionat stăruința cu care într-o lume tributară prejudecăților și unor vechi clișee, acest om se încumetă să fie „**altfel**”. Că este o persoană deosebită o dovedește refuzul domniei sale de a fi un pensionar cu orizonturi închise. Energic și inventiv, se implică în proiecte sociale și culturale, menite să aducă stropi de lumină în viața celor vârstnici. Abătându-se de la „**tipare**”, prin eforturi autodidacte, și-a depășit condiția de om cu studii medii, dorind să acceadă dincolo de aparențe.

Citindu-i poeziile, ți se relevă permanenta sa nevoie de îmbogățire spirituală și de cunoaștere, transformând încercările destinului și traseele pe care viața l-a purtat, în tot atâtea trepte spre înțelegerea mai profundă a lucrurilor, iar poezia i-a devenit cel mai la îndemână mod de a împărtăși tuturor experiența sa de viață. Încercările literare, se află sub semnul unei continue ascensiuni, caracterizate prin propriile versuri premonitorii, scrise în 1966: „*Senzațional, am cucerit o nouă cotă, Spre piscul muntelui înzăpezit*”

Camelia TAMAȘ Scriitoare REȘIȚA
8 noiembrie 2000

Citind poeziile lui Mihai LEONTE, am descoperit multă sensibilitate și gingășie, care apar neașteptat la un om care toată viața a muncit din greu, într-o meserie atât de dură cum este mineritul, ori poate tocmai de aceea!!!

Mi-a creat o mulțumire sufletească, descoperirea unui univers redat atât de simplu și real.

Eliza CIUMAȘIU – Radio TIMIȘOARA
1 octombrie 2000 Moldova Nouă

L-am cunoscut pe Mihai LEONTE din anii când eram la liceu și am rămas impresionat de pasiunea sa de a se cultiva continuu. Cititor de istorie, colecționar al „Magazinului Istoric”, filatelist, puțin numismat, jucător de șah la masă și prin corespondență, fotograf amator, iubitor de natură și de literatură, având o bibliotecă proprie, cu multe dicționare și diverse cărți de știință.

Mihai LEONTE cultivă o poezie simplă, narativă, normală, cu caracter descriptiv, fără însă a demonta ansamblul prea mult în piese minuscule. Din scrisul său reiese clar ceea ce a fost întotdeauna, un om liber, căci nimic și nimeni nu l-a îngrădit, chiar spațiul închis al minei nu i-a redus în nici-un fel creația, dimpotrivă și adâncului limitat găsindu-i o motivație poetică. Acesta este poetul scos la lumină acum la 60 de ani.

SĂNĂTATE ȘI LA MULȚI ANI, Nea Mihai.

27 decembrie 2000 **SIMICI Ștefan**

Am o deosebită prețuire pentru Mihai LEONTE, pasionat om de cultură care m-a ajutat în realizarea cărții „Conspirația Universală”.

Cu ocazia aniversării a 60 de ani, îi adresez un gând plin de respect distinsului pensionar.

Gheorghe JURMA
Director Editura „TIMPUL” REȘIȚA

Un gând frumos pentru domnul Mihai LEONTE, un etern luptător și iubitor de tot ceea ce înseamnă sensibilitate și suflet.

Rodica Elena MIHU
Scriitor și ziarist „TIMPUL” REȘIȚA

După ce a parcurs treptele meseriei de miner, de la ucenic al Școlii Profesionale ZLATNA 1957, până la maestru principal miner subteran, 1 – mai – 1990, a dat dovadă de mult spirit practic, învingând toate greutățile muncii din mină, ieșind la pensie, fără a fi avut oameni accidentați în subordinea sa.

Bărbat vajnic și disciplinat, dar corect cu ortacii săi.

Un om bine pregătit, enciclopedist, cu respectul principiilor, punctual, obiectiv, ponderat, demn de încredere, de o dispoziție echilibrată, răbdător, tenace. Valoarea dominantă LEGEA.

Aurel BURIAN
Pensionar – fost coleg de profesională

Dragă cititorule,

Orice vârstă ai, ești unul din fericiții care ai trăit evenimentul de a păși dintr-un mileniu în altul, din mileniul doi în mileniul trei.

Ce a fost știm cu toții, ce va veni vom vedea, important pentru noi, în puterile noastre. Ilustrul nostru compatriot, filozoful Emil Cioran, spunea că „**Rolul nostru este de a întoarce viața pe toate părțile inspirând o ispită veșnică de a exista**”. Această ispită trebuie să ne fie o călăuză continuă, care să nu ne părăsească niciodată. Ea este integrată în credință și speranță.

Aceste elemente formând spiritul civic de prietenie și ajutor

reciproc. Cei care vor fi adepții acestor principii nu vor avea nimic de pierdut.

Noi, bătrânii, avem experiența vieții, de aceea trebuie să avem înțelepciunea de a fi cât mai aproape unii de alții. Soluția cea mai simplă este asocierea. Fiind uniți, găsim suportul moral și material de care avem nevoie.

Nu trebuie să uităm niciodată remarca poetului român George Coșbuc:

„O luptă-i viața, deci te luptă!”

**Mihai LEONTE, Președinte C.A.R.P. Moldova Nouă
Articol apărut în ziarul „POȘTAȘUL” 15 - 31 decembrie 2000**

Vrednic amator de cultură

Domnul Mihai LEONTE este un exemplar membru al Asociației Amatorilor de Cultură și Știință din România (înființată în anul 1945). Aceasta pentru că, deși de profesie maistru miner, cu îndelungată activitate în munca direct productivă, dânsul s-a dovedit a fi și un neobosit autodidact, îmbogățindu-și neconținutul cunoștințelor din varii domenii: istorie, literatură, filatelie, numismatică, fotografie...

Mă voi opri o clipă doar asupra celor trei plachete de poezii personale pe care a reușit să le publice: Alb Negru (1999), Nostalgi (2000), Reverii adverse (2001). Majoritatea sunt scrise în anii săi de avânt tineresc, sub imboldul firesc pe care i le-au prilejuit dragostea, munca deosebită, natura, societatea. Versurile sale blânde, agreabile, narative, uneori mici spovedanii, dovedesc o rară și proprie sensibilitate în fața aspectelor diverse ale vieții pe care a trăit-o și a emoțiilor estetice de care a fost cuprins în fața unora dintre ele.

Fără pretenția de a fi un pisc al poeziei, Mihai LEONTE este cu certitudine un adevărat OM de caracter, un căutător de frumos ce nu conținește a alege grâul de neghină și care oferă celor din jur câte ceva din prea-plinul sufletului său luminos, generos, demn de aprecierea noastră cea mai de laudă.

Profesor universitar doctor Emilian M. Dobrescu

Vicepreședinte A.S.R.

4 iunie 2001

ÎNCĂ MAI VISEZ

Am visat de când mă știu
Iată mai visez și-acum
Versuri simplu ca să scriu
Cu ele să merg la drum

Astfel am găsit în viață
Lucruri multe și frumoase
Care au ieșit în față
Dintre multe rele scoase.

Azi visez mai mulți nepoți
Care să-mi zică bunicul
Asta vă doresc la toți
Și apoi vină și sfârșitul.

24 martie 2000

DISPARIȚIE

Unde sunt cuvintele frumoase
Dar unde ești să ți le ofer?
Relațiile noastre foarte serioase
Uneori mă lasă mai stingher.

Am să Țes în jurul tău regrete
Le voi împleni cu salbe de dureri,
De buzele tale îmi e atât de sete
Dar unde ești să mi le oferi?

Visătoare clipe, în tăcere trec
Timpul, tot mai monoton se scurge,
Doar în natură pot să-mi reculeg
Liniștea ce printre ierburi fuge.

Lăsați-mă în plină singurătate!
Trist n-o să mă vedeți, doar gânditor,
Voi fi mai mult, și iarăși în seninătate
Mă voi lăsa cuprins desigur mai ușor.

Valea Călugărească
16 martie 1966

IARNĂ . . .

În noapte luna de pe cer
Ne privește cu răceală,
E frig, zăpadă și mult ger
Dar sunt cuprins de o căldură,
Cum să spun? Aproape ireală.

Dar fiindcă sângele în vene
A prins un puls, accelerat,
Îmi bag capul între perne
Și mă las de somn furat.

Viselor veniți la mine
Să mă-nconjurați când dorm,
Chipul ce mi-e drag cu mine
Să-mi fie tovarăș de somn

MÂINE . . .

Mâine ne vom da uitării
Fără remuşcări
Alungarea depărtării
Îndemna-va la visări
Găsi-vom poate adăpost
Fiecare pentru sine
Dorinţa vie care-a fost
Iluzii doar senine?
Arzânde doruri vor mai fi
Esenţa lor pribeagă
Lucidă pentru a trăi
Rezistentă şi întreagă.
Existenţa mea, departe totuşi,
Ideală va rămâne,
Neştiută printre lotuşi
Căutându-te pe tine.
Arcuri largi de sentimente,
Pur şi simplu întâmplări,
Trăi-vor de tine dependente
Autentice visări.

Valea Călugărească Mai 1966

IPOSTAZE

Ridic privirea, am în față,
Chipul tău
Păcat, că amândoi în viață
Nu vom fi mereu
Mă uit spre cer, e clar, senin
Și plin de stele
M-aș bucura ca un copil
De-ai fi prin ele
Merg pe stradă. Sunt atent
Altfel însă par
Mai mult ca un om absent
Cu un surâs amar.

„Singura cetate ce nu poate fi cucerită cu sila,
este sufletul omului”
Nicolae Iorga

PETALE DE TRANDAFIR.

Mă uit la-mprăștiatele petale
Ale trandafirului, cândva o floare,
Care a fost în mâinile tale
Privindu-le, continuă să mă-nfioare.

Mă gândesc cu câtă fină gingășie
Le-ai sărutat, rupându-le ușor,
Strecurându-le în hârtie
Ca ele să-mi aducă al tău dor.

Când plicul l-am deschis cu grijă
M-a cucerit al rozelor miros,
Se pare că a fost surpriză
Și le-am privit așa sfios.

Dă-mi voie iarăși să mă-nfior
La gândul că în suflet te doresc,
Și-n această strofă să strecor
Sincer, eternul „TE IUBESC”.

19 ianuarie 1966

STATUIA TA

Soției mele Ana LEONTE

Ți-am dăltuit statui în suflet
Acolo ai un sanctuar al tău
Piedestale cu un etern antet
Pe care le vei avea mereu.

Am adunat culori diverse
Din nesfârșitul curcubeu
Sa-ți fac tablouri imense
Să le descriu mi-e tare greu

Nu sunt poet că scriu un vers
Sau că iubesc acum la bătrânețe
N-am trecut destul prin univers
Mai am în suflet multă tinerețe.

În strângerea intensă de mână
Îți simt pulsația febrilă
Așteptând ca să rămână
Ca imaginea fertilă

Corpul tău vibrând de viață
Desigur, ca și altădată
Privirea ta încă semeață
Și mirosul ce îmbată.

24 noiembrie 2000
Moldova Veche

RENUNȚARE . . .

Las visătorul paradis
În el nu cred
În sentimente am zis
Mă pierd
Duc dragoste cu mine
Curată
Însă nu pentru tine
Niciodată
Duc dorul de la cineva
Ascuns
De durere aş striga
De ajuns.
Sufăr greutatea enormă
Nu mi-e greu
Nu admit intime reforme
Singur eu
Te chem pe tine într-o parte
Îți vorbesc
În tainice șoapte
Te iubesc.

4 ianuarie 1966

NU VREAU!

Nu vreau să treci sub cerul plin de stele
Cu gândul sfărâmat pentru o plăcere.

Nu-mi scoate din minte iluzia supremă
Că tu ești muritoare, când eu te cred eternă.

Nu mă lăsa să mă înec în vise
Sau în ale gândului inedite abise.

Nu încerca să-mi cânti o melodie
Căci voi aluneca iarăși în reverie.

Nu-mi trebuie nimic din univers
Căci mai am încă de mers.

25 noiembrie 1966

LA ANIVERSARE

a 60 a

Moşule ce tânăr eşti
Zice cântecul aprins
Vezi că-i bine să trăieşti
Şi că dorul nu s-a stins.

La vorbe încă te simţi tare
Doar la mers mă oboseşti
Te lupţi cu viaţa în continuare
La greutăţi mai şi zâmbeşti.

Bunicule, te strigă nepoţelul
În suflet simt o bucurie
Dar în pieptu-ţi clopoţelul
Alarmă dă o sonerie.

E bine anii să-i aduni
Să râzi de tot ce-a fost
S-ajungeţi şi voi bătrâni
Îndeplinind al vieţii rost.

19 ianuarie 2001

DE DEPARTE. . .

Fiiicei mele Amelia Elena LEONTE

Draga noastră fată de departe
Ne sună săptămânal la telefon
Îi este greu, muncește și învață
Dar luptă să ajungă om.

Plânge mama și o doare
Știindu-și fata singurică
Că nu e mamă fără supărare
Considerându-și fata încă mică.

Nu bucurăm și nu mai știm
Ce să răspundem la-ntrebări
Vrea să știe că trăim
Fără greutate și supărări.

Că suntem bătrâni o știe
Luptându-ne cu bolile și viața
Însă noi o spunem cu mândrie
Că ne e zâmbitoare fata.

11 mai 2001

TRANDAFIRII . . .

Trandafirii, flori regale
Au ghimpii foarte ascuțiți
Dar și miresme ireale
Cum ați putea să nu-i iubiți?

Trandafirii ruți, se ofilesc în gastră
Oricum vei încerca să ți-i păstrezi,
Vor muri ca visurile noastre
Doar în amintire poți să-i revezi.

Nu rupeți trandafirii de niciunde
Ei poartă simbolurile iubirii,
Ce în inimi ne pătrunde
Deci, nu mai rupeți trandafirii!

LA MULȚI ANI!

Dragi colegi e ziua mea
Ați hotărât să fiu sărbătorit,
La mulți ani! Îmi veți cânta
Așa cum e obișnuit.
Vă dau în dar și eu
Un caiet cu poezii,
I-am găsit un titlu greu
Neprevăzut, „Adverse Reverii”.
Ani am adunat șaiszeci
Nu par a fi chiar mulți,
După ce prin viață treci
Observi că sunt ani trecuți.

19 ianuarie 2001

PRIVEAM . . .

Priveam întins la Carul Mare
Și-nconjuram Pământul.
Cine știe unde oare
Am fost atunci cu gândul?

Când în față ai prezentul
Concludent cu reveniri.
Tot mai vrei să iei trecutul
Filigranat de amintiri.

Te-a cuprins melancolia
Prezentei tale elocvențe,
Trăind intens copilăria
Parcă fără grijile curente.

EȘTI AICI!

Mama mea, tu ești departe
Acolo unde mergem toți,
Eu te simt totuși aproape
Ești printre vii, nu printre morți.

Tu m-ai păzit pe drumul vieții
Acolo unde îmi era mai greu,
Te vedeam în zorii dimineții
Și așa te voi vedea mereu.

AMINTIRI

Ningea atunci, mi-aduc aminte bine
La braț mergeam prin fulgii de zăpadă,
Probleme fără-nsemnătate discutam cu tine
Fraze goale sau cuvinte în șaradă.

Străzile erau pustii. Lumea dispăruse
În seara când visând călătoream,
Priveam la tine, cu gândurile duse
Și cine știe la ce, la cine mă gândeam.

8 noiembrie 1964

SLAVĂ ŢIE!

Cred în unul, Dumnezeu
Ca orice om de pe Pământ,
Căci a crede nu e greu
Viaţa e un lucru sfânt.

Tot ce-i pământesc, frumos
Te atrage spre păcat,
Care om nu-i păcătos
Şi greşit n-a mai călcat?

Pe nimeni n-am umilit
Am făcut şi câte-un bine,
Nu ştiu când am şi greşit?
Spuneţi voi, Puteri Divine.

Muezini, strigând credinţă
Prea înaltului Allah,
Călugării cu pocăinţă
Care doar mătăanii fac.

UNDE-I LINIȘTEA?

acrostih

Liniște nu am de când
Ești prezentă-n viața mea,
Oare te voi păstra așa în gând
Nu te voi uita cândva?

Tu mă-nsoțești oriunde
Eternă, unde sunt și eu,
Mireasmă dulce, fascinante unde
Intimitate blândă ești mereu.

Hoinar gândul nu mai umblă
Ascuns ca altă dată, nu știu cui,
Inima mi-e iarăși plină
De limpezimea ochilor căprui.

AMINTIRE

Din macadamul dur, împrăștiat
Mi-am adunat gândirea,
Uitându-mă la tine-nfiorat
Mi-am regăsit iubirea.

Dar oare cât te-am căutat
În lumea asta infinită,
Poate că nici nu am visat
Că te voi găsi iubită!

Cuvintele frumoase se adună
Iar buzele se caută-nsetate,
În suflet e veșnică furtună
Și trupurile sfârșesc îmbrățișate.

Tu ești icoana minunată
Pe care o privesc pios,
De frumusețe aureolată
Te înconjoară gândul meu sfios.

DOAR TU ȘTII!

Doar tu știi ca să desfaci
Misterul tainic al iubirii,
De aceea, sincer, îmi și placi
Așa cum îți plac ție trandafirii.

Din îmbrățișarea ta nu vreau să scap
E prea fierbinte și plăcută,
Vreau să iau viața de la cap
Pe o nouă cale, nebătută.

Sărutul tău să-mi fie leac
Ca bolile să nu m-atingă,
Dar ce magie să mai fac
Iubirea mea să nu se stingă?

Mergând prin viață în același pas
Prin dragoste să fim uniți,
De-a lungul anilor ce ne-au rămas
Să fim mereu nedespărțiți.

ÎNTR-O ZI . . .

Voi muri extrem de fericit
Dacă voi ști că cineva,
Fiind dincoace de mormânt
Va mai privi la crucea mea.

Da, muritorule de rând
Am fost cândva și eu un om,
Prin viață am trecut cântând
Sădind ici acolo câte un pom.

Uită-te în jurul tău
Și fă ce crezi că-i bine,
Căci plină e lumea de rău
Doar ce e bun rămâne.

TRANDAFIRII TOȚI DIN LUME. . .

Trandafirii toți din lume
Am să-i adun încet, încet,
Văzându-te ei îți vor spune
Cuvinte-n șoaptă și discret.

Cei cu roșiile petale
Simbolul veșnic al iubirii,
Vor fi în gândurile tale
Prin însăși trandafirii.

Sunt trandafiri ce se agață
Căutându-și un zenit,
Cu dorință veșnică de viață
Spre-nălțimi, spre infinit.

Nu vreau în juru-mi un suport
Mă ridic treaptă cu treaptă,
Să mă mișc mai dezinvolt
Căci viitorul mă așteaptă.

Cum! Nu știi ce-i viitorul?
Este primăvara care vine,
Prin care nouă CREATORUL,
Ne-a trimis ziua de mâine.

FILOSOFÂND

Universul nu sunt eu
Nici nu-mi pot imagina,
Că undeva versul meu
Vreun ritm va accelera.

Nici că inimi va frânge
Sau că va schimba ceva,
Doar când ochii-mi vor plânge
Tu vei apărea din nou undeva.

Asemenea unui meteorit
Sau vreunei comete stinghere,
Chiar dacă voi fi necăjit
Voi găsi încă destule repere.

LASĂ-MĂ!

acrostih

Lasă-mă așa cum sunt
Evaziv sau poate imperfect,
O rădăcină să mă lege de pământ
Nu vreau în viață ceva mai concret,
Te rog nu încerca să mă reduci
Erori în suflet să-mi produci.

Mai mult vei pierde, sau contrar
Inima-mi va pulsa mai rar,
Haotice gânduri vei schimba
Alte căi precise nu vei stabili,
Irosite sentimente vei accelera
Lungi clipe fericite vei părăsi.

1964

POVEȘTI . . .

De o vreme lungă-ncoace
Mulți ne spun mereu povești,
Ne sulesc, mintea ne-ntoarce
Mai ceva ca la Ploiești.

Ne amețesc cu Ordonanțe
Pline de încurcături,
Și având doar rezonanțe
În celebre semnături.

Nu mai știm de nici o lege
Înconjurați doar de fantasme,
Mintea nu le înțelege
Care-n fond sunt niște basme.

ÎȚI SIMT LIPSA . . .

Îți simt lipsa scumpă ființă
Te caut cu gândul în jur,
În aerul de munte, pur
Pe vârfuri de brazi îți jur
CREDINȚĂ.

Nu-ți cer nimic înalt
Dar ce-aș putea să-ți cer?
Văd printre nori un petic de cer.
Lumina vine, o prefer
NU ÎN NEANT.

Dăruiește-mi din inima ta
O parte oricât de restrânsă,
Nu vreau să fii cu fața plânsă
Pe fața-ți să o văd răsfrântă
FERICIREA

1965

FĂRĂ SFIICIUNE . . .

Tu nu mă privești sfioasă
Să cred că o faci anume?
Poate ai multe a-mi spune
De aceea nici nu-ți pasă.

Sigur nu te păzești de lume
Se poate asta, însă lasă,
Să vedem ce-o să mai iasă
Din această chestiune.

Nu ai rămas nicicum sfioasă
Să știu de ce? Nu îmi vei spune,
Fără a fi răutăcioasă.

Tu ai în suflet gânduri bune
Stând la tine liniștită-n casă
Uitând de clipele comune.

ICOANĂ ÎN LUMINĂ . . .

Icoană făcătoare de minuni
la-mă în a ta oblăduire,
Sub a ta cupolă să aduni
Ce e mai frumos într-o iubire.

Lumină, tu să fi cu mine,
Să-mi arăți o cale-n viitor,
Astfel, în inimă cu tine,
S-ar putea să fiu nemuritor.

Același lucru îl doresc și eu,
Să fii tu veșnică, divină,
Te însoțească gândul meu,
Cu o aureolă de lumină.

Sunt credincios ca orișicare
Cei care călătorim prin lume,
Dar uit de totul și-n uitare
Mă cufund adeseori în rugăciune.

Aș pleca cu tine-n lume
Zice un cântec țigănesc,
Dar aș vrea să știu anume
Unde oare mă opresc?

MĂRGELELE ȘIRAG . . .

Dublul mărgelilor șirag
M-a făcut să-mi placi atât,
Căci am uitat de al tău drag
Că viața are un sfârșit.

A mai fost o întâmplare
Cu un sărut nevinovat,
Aducând în suflet alinare
Ca un fior de neuitat.

Niciodată rău nu-ți pară
A fost ce-a fost atunci,
Sau mai veni-vor zile iară
Cu alte vremuri dulci.

Nu știi ce o să vină?
Îmi amintesc ce a fost,
Tu vei rămâne tot divină
În al vieții mele rost.

VISURI

Micuțule care te joci în pace
Pe aleile înverzite ale parcului,
Bomboana ce ți-o dă mămica,
Îți place precum plantelor
Ploaia și soarele.

Dar visurile tale imprecise
Aleargă libere, în voie
Spre tărâmurii încă ne concise
Doar sunt și ele numai vise.

1963

ARMONIE

În suflet e perfectă armonie
Îmi doresc ceva mai mult?
Supraîncărcat de melancolie
De singurătate eu m-am rupt.

De ce să mă despart de tine?
Nu ai forțe ca să mă reții?
Orice vei transforma în mine
Vreau stăpână să-mi rămâi.

1964

FĂRĂ STĂVILAR . . .

Inima spre tine mă îndeamnă
Există stăvilă să o oprească?
Dar cine ar putea să îndrăznească
Să mă întrebe dragostea ce-nseamnă?

Ar fi o întrebare nefirească
Ca tunetul în zi de toamnă,
Rămânând aproape ne luată-n seamă
De orice inimă, desigur omenească.

Dar tu cea care crezi în mine
Într-un cuvânt mai arzător
Îi dai o înțelegere-n sine.

Într-un sens să-i zic înălțător
În serile de farmec pline
Mă faci să devin mai visător.

29 octombrie 1963

UN CÂNTEC . . .

Un cântec din inimă-mi zboară
De parte spre un țărm nelimitat,
Spre o țintă veche , ce poate m-a uitat,
Sau poate spre una imaginată.

Dar care-mi e ținta precisă?
Oare am eu un ideal adevărat?
Oricând inima mea tare mi-a pulsă
Chiar de-a avut sau nu o țintă concisă.

De vrei să-mi afli țelul meu
Vei încerca zadarnic să o faci
Vei spune, sigur nu mi-e greu.

Dar, ar urma concluzia să tragi
Specific, doar în felul tău
Și în final, va trebui să taci.

NU MAI VREAU !!!

Nu mai vreau să știu de tine
Oare-mi este de ajuns?
Câte-n suflet mi-am ascuns,
Amintiri curate și visări senine.

Dintre multe clipe ce s-au scurs
Oare mă mai pot reține?
Gândurile care sunt la tine
Inima aproape mi-a distrus.

Nu, n-aș vrea ca fericirea
Să mi-o pierd așa curând
Poate-mi voi găsi menirea.

Undeva pe acest Pământ
Încât într-o zi să-mi spună
Ah! Ce fericită sunt.

CINE ȘTIE?

Cine știe câte amintiri
Strânse ani și ani de zile,
Au în ele trandafiri
Sau sunt triste, inutile?

Dintre multele trudiri
Printre care ai trecut,
Ți-au adus și trandafiri
Ce mai greu s-au vestejit.

Eu ți-aduc doar suveniri
Care poate sunt minore,
Pozele cu trandafiri
Și cuvintele sonore.

FRUMOASELE CUVINTE. . .

Vezi cum totul se învâрте
Te întoarce și te minte,
Până mintea ți-o aprinde
Prin frumoasele cuvinte.

Tu cuprins ca de o vrajă
Uiți ce-a fost mai înainte,
Fiind prins în acea mreață
A frumoaselor cuvinte.

Totu-n jurul tău valsează
Ritmul dansului te prinde,
Nimic nu interesează
Doar frumoasele cuvinte.

Prins în al vieții joc
Nu mai ești așa cuminte,
Chiar dacă nu ai noroc
Ai frumoasele cuvinte.

REVERIE ...

Odată cu zăpada care pleacă
Tu natură, iar o să renaști,
Așteptăm să vină și să treacă
Sfinte sărbători de Paști.

Sufletul mai plin ca niciodată
De iubire și de ani frumoși,
De tinerețea de mult uitată
Și de bătrâni tăcuți, sfioși.

Gândurile mă poartă-n lume
Ocolind-o în fel și chip,
Căutând nume și nume
Sonore, simple sau vreun VIP.

Doar privirea se oprește
Sus pe cer la Carul Mare,
O steluță strălucește
Oare! pentru cine oare?

CRISTOS A ÎNVIAT!

A venit și ziua **Învierii**
Îngerul spre lume a strigat,
În mijlocul primăverii
Să știți, **CRISTOS a Înviat!**

Coșurile pline sunt de ouă roșii
Cu alese bunătați și cozonac,
Zâmbesc copiii, chiar și moșii
Îți spun, **CRISTOS a Înviat!**

Merge lumea-n cimitire
Unde are un neam apropiat,
E frumos, în unduirea de zefire,
Da azi, **CRISTOS a Înviat!**

Tu ești aici în stânga mea
Și sunt atât de încântat,
Nu-ți pot spune altceva
Decât **CRISTOS a Înviat!**

<http://blogulmeu.ro/gigiuzv/files/2007/03/cristos-a-inviat.swf>

15 aprilie 2001

Paștele tuturor creștinilor

DIN ÎNALT.

Din înalt privești la mine
Tu steluță lucitoare,
M-aș urca și eu la tine
Dar tu ești în Carul Mare.

Așa cum privești atentă
Mă simt extrem de fericit,
Învăluit de starea mea latentă
Pe care tu mi-ai dăruit.

Mai am puțin și voi pleca
Spre ceruri veșnice, de unde,
Voi privi apoi la lumea mea
Și-n suflete eu voi pătrunde.

Mă las de vise legănat
Uitând că mai exist pe lume,
Căci steaua asta m-a chemat
Spre ea, dar când anume?

BALADĂ . . .

Despre iubire au mai scris poeți
Chiar Solomon plin de înțelepciune,
Luat-a dragostea de la profeți
Și a transpus-o în rugăciune.

A scris Cântarea-ntre cântări
Acele imne închinare iubirii,
Adevărate declarații și rugări
Ce depășesc puterea-nchipuirii.

Iubita lui cea mai frumoasă
E denumită simplu ca femeie,
Atunci când el o duce acasă
Ca pentru el pereche să îi steie.

Și nu găsește înalte epitete
Decât simplele cuvinte,
Din totdeauna au fost fete
Și vor mai fi de acu-nainte.

EA ESTE . . .

Acum când te cunosc iubire
De ce să te sugrum cu întrebări?
Sufletul mi-i plin de fericire
Și e cuprins de intensele visări.

Iubirea mea nu este oarbă
Eu am ales ce e frumos
Și-mi las inima să-ți soarbă
Al trupului tău sublim miros.

Iubita mea, eu n-am cuvinte
Să-ți spun de ce te prețuiesc?
Crede-mă Înaltule Părinte
Ea este cea pe care o iubesc

ODIHNĂ . . .

Lasă-mă să-mi odihnesc privirea
În ochii tăi atât de minunați
Și care ne-au adus iubirea
De care amândoi am fost frustrați.

Măinile cu tremurul încet
Se caută-ntre ele
Atingându-se discret
Ale tale cu ale mele

Da, îmi amintesc sărutul
Cu ale tale buze dulci
Acesta a fost începutul
Ți-amintești? Atunci...

Îmbrățișarea caldă, fermecată
Cu neastâmpăr tineresc
Cu fior avid de fată
Vreau ca mereu să „TE IUBESC”.

SCRISOARE . . .

Voiam să te revăd de Sânziene
În cea mai scurtă noapte
Și să-ți recit din noile poeme
Dar iată, asta nu se poate.

Cine se caută-n această zi
Ca-n vremurile vechi
E sigur că vor sfârși
Prin a fi perechi.

Cu ce fel de gingășie m-ai privit
De astfel m-ai fermecat?
În suflet mi te-ai cuibărit
Și în minte mi-ai intrat.

Tu-mi știai anii după păr
Eu asta încercam ați spune
Dar nu voiai să crezi în adevăr
Care-l vedea întreaga lume.

Dragostei de adevăr nu-i pasă
Ea se apropie și de bătrân
Spunându-i vremii mincinoasă
Doar clipele frumoase ne rămân.

NU E BINE!

Mă gândesc că nu e bun
Lunecușul spre uitare
Ajungând pe acel drum
Erodat și în surpare.

Găsi-vom cale de mijloc
Oricum frumoasă
În care să nu stăm pe loc
Nouă nu ne pasă.

Apoi vom mai vedea
Trăind zile și mai bune
La care veșnic vom visa
Eterni pe această lume.

POETUL NU MAI VREA . . .

Poetul nu mai vrea să plece
Din lumea pământească,
Acolo în mormântul rece,
Știe ce o să găsească.

Pustiul veșnic și tăcerea
Fără cuvinte, adieri de vânt
Pentru a aștepta reînvierea
Dar tot mai bine-i pe pământ.

Mă lupt să mai trăiesc aici
Și să mă bucur de viața
Să fiu alături de amici
Nu în cripta cea de gheața.

MOARTEA BUNICII IOANA

Bunica a murit frumos
Ținându-mă în brațe
Și gândindu-se duios
Oare cui, o să mă lase ?

Mama mea plecase mai demult
De unde nu se-ntoarce
Eu nu eram încă crescut
Pentru a veni înapoi.

Bunica n-a spus un cuvânt
M-a mângâiat ușor pe cap
Și-a plecat cu Duhul Sfânt
Eu ce puteam să fac?

Am plâns o vreme după ea
Cu lacrimi de copil,
Nu știam ce se-ntâmpla
Și am tăcut docil.

AM FOST . . .

Am fost un băiat cuminte,
O persoană oarecare
Nu mai sunt cel dinainte
Ce-ai făcut cu mine oare?

Mi-ai răvășit tot universul
Înghețasem ca în vid
Îmi oprișem chiar și mersul
Ce acum e mai rapid.

Sufletul mi-ai răscolit
Ce înseamnă asta oare?
Căci din nou mi-a revenit
A iubirii nouă floare.

Prin metoda îndrăzneată,
Cunoscută doar de tine,
Tu m-ai readus la viață,
Pentru a trăi și mâine.

Câte zile vor mai fi,
N-am decât să-ți mulțumesc
Doar așa îți pot plăti,
Și în veci să „TE IUBESC”.

DA, DOAMNĂ!

Am rămas mut de uimire
În fața frumuseții tale
Vreau să te acopăr de iubire
Să fiu sclavul dumitale.

Da, Doamnă. Asta nu-i minciună
Te iubesc și te admir
În întuneric și pe lună,
Feeric fir de trandafir.

Chiar nici nu mai întreb
Pentru ce tu m-ai chemat
Ating corpul tău superb
Și rămân entuziasmat.

Doar acea îmbrățișare,
Mie-mi este de ajuns,
Rămân plin de încântare,
Și în glas fără răspuns.

Nu pleca. Rămâi cu mine.
Poate asta vrei și tu
Tot ceva ne mai rămâne...
Amintirea de acu'.

AM UMBLAT . . .

Am umblat destul prin lume
Dar nu mai vreau să rătăcesc,
În primitoare brațe, o minune !
Odihna vreau să-mi regăsesc.

Știam eu ce-i iubirea adevărată ?
Era zeiță a închipuirii
I se spunea zeiță a iubirii,
Minune a fost încă odată.

Când din ființe muritoare,
Am găsit un înger, nu-i poveste
Pe care singură sub soare,
Iubita care azi îmi este...

O fi asta vreo speranță
Sau poate este doar un vis?
Însă tu de la distanță
Mi-ai creat un paradis.

Când mi-e greu mă uit la tine
Soluții noi îmi vin în minte,
Mă regăsesc iarăși pe mine
Nu mai stau așa cuminte.

ODE . . .

Ode, imne, elegii
Eu le scriu doar pentru tine
Când sunt orele târzii,
Dar mă simt așa de bine.

Gândul liber îmi aleargă,
Peste-ntinsele câmpii
Peste toată lumea largă,
Se cufundă-n reverii.

Adun în suflet amintiri
Prinse din viața-mi toată,
Pozele cu trandafiri,
Prin gândire îmi dau roată.

Tu te-ai instalat în mine,
Și n-aș vrea să te mai scot,
Cu privirile-ți divine,
Tu ești universu-mi tot.

IUBITA MEA

Iubita mea, m-ai îmbătat
Ca aroma vinului de Busuioacă,
Acum, cu dulce sărutat,
Alintă-mă și o să-mi treacă.

Ca vița fragedă m-ai încorsetat
Îmbrățișarea ta cum să nu-mi placă?
Când toate farmecele s-au dezlegat
La mine, iubirea să se-ntoarcă.

Iubita mea n-am obosit
Gândindu-mă la tine,
Dar mă simt mai fericit,
De viața clipele-mi sunt pline.

UN PREMIU . . .

acrostih

Lucrând în mină zi și noapte
Ești uneori, desigur, obosit.
Odihna pentru orele lucrate,
Normal, un premiu fericit.
Te bucuri sincer în tăcere,
E și firesc dac-ai muncit.

Munca, fiind, suprema plăcere,
Imprimându-ți un sec inedit.
Hărnicia adusă aici cu greutate
Arzând în veacul noilor idei
Inspirând încă o temeritate,
Lăsându-i viața unei noi idei.

AM CULES . . .

Am cules salbă de stele
Pentru tine nestemată
Să fii tot mai minunată,
Cu şiragul de mărgele.

Văzând cerul înstelat,
În a nopţii strălucire
Din priviri m-ai captivat,
Oferindu-mi doar iubire.

Îţi mulţumesc Tată Ceresc
Că m-ai făcut aşa de fericit
Am zis că n-o să mai iubesc,
Şi totuşi iubirea a venit.

Cu chip frumos, de nedescris,
Această stea m-a fermecat
Cum nu credeam în nici un vis,
Dar iată că-i adevărat.

LIMPEZIRE . . .

Când mă gândesc la trecerea vieții
Nu-mi cenzurez diverse amintiri
Din anii impulsivi ai tinereții,
Plini de muncă, dar și de iubiri.

Revin trecute, multe întâmplări
Cu hazul sau cu tristețea lor
Dar și câte alte contemplații
Care mă purtau în viitor.

Acum când viitorul e prezent,
Ți-aduci aminte pronosticul tău,
Dacă a fost sau nu eveniment
A devenit realitate, nu-ți pare rău.

Un covor albastru plin de stele
Este cerul fără de sfârșit
Nu te mai caut printre ele
Căci pe pământ eu te-am găsit.

În suflet mi-ai pătruns, surpriză
Și te-am păstrat cu inocență
Nu știu de cine ai fost trimisă
Dar sunt fericit cu a ta prezență.

NOSTALGIE ... .

Stau ore-ntregi și mă gândesc
La tine, la chipul tău fermecător,
De la gânduri mereu mă hrănesc,
Hrana necesară unui visător.

Aș vrea să fiu pictor, compozitor, poet
Să te pot prinde în diverse ipostaze
Într-un stil cât de concret
Aureolată de mii și mii de raze.

Nu găsesc declarații, cuvinte potrivite
Pentru ca tu să fi mai fericită,
Am lăsat în urmă multe flori strivite
Și am venit spre tine cu inima topită.

Nu găsesc în univers, pe pământ,
Cu cine să te-asemăn mai bine,
Nu găsesc cel mai frumos cuvânt
Care să-l rostesc pentru tine.

Caut versul cel mai frumos
Să-l aștern pe acest caiet,
Caut ritmul cel mai melodios
Să ți-l transmit în mod direct.

Nu știu ce aș putea să-ți dăruiesc...
Să simt că tu ești tot ce-i mai înalt,
Că într-adevăr în suflet te iubesc
Da, nu sunt cuvinte spuse în neant.

AM AVUT . . .

Cunoscându-te pe tine
Am avut mare noroc
Zilele îmi sunt mai pline
De singurătate nu e loc

Cum să te înțeleg iubire
Ești mult prea cuprinzătoare
Depășind orice închipuire
Te-am transpus în Carul Mare.

Cum aș putea să definesc
Ceea ce simt eu pentru tine
Sintagma veche „TE IUBESC”
Are cuvinte prea puține.

SPUNE-MI DE CE?

Spune-mi de ce oare,
Tu, steaua mea,
Din Carul Mare,
Nu vrei să fi tot stea?

Stelele ce sunt pe cer
Vor fi în continuare
Ca și aceea care o prefer
Va fi acolo-n Carul Mare.

Nu pot merge-n infinit
Nici n-am cum să fac
Totul are un sfârșit,
De aceea, iată, tac.

În locul meu altcineva
Va scrie poate, iar un vers
Pentru că persoana ta
Eternă fi va-n univers.

CUVINTELE ...

Mai întâi a fost cuvântul,
Rostit de însuși Creatorul,
Astfel s-a născut Pământul,
Lumea noastră, viitorul...

Printre lucrurile sfinte,
Și credința-n Dumnezeu,
Am și lucrul cu cuvinte,
Folosite-n scrisul meu.

Te întrebi puțin contrariat
Ca un aer cam fierbinte
Cine? Ce s-a mai schimbat
Doar folosul de cuvinte.

Mulți se-mbată de cuvinte
Spuse la un oarecare semn,
Folosite mai-nainte
Elegii al limbilor de lemn.

Cuvinte, cuvinte
Niște simple elemente
Puse sigur înainte
Întâmplări, evenimente.

Reșița 16 februarie 2001

MĂ ÎNTREBI ?!

Mă întrebi ce va mai fi
Crezi că-ți pot răspunde?
În viitor eu pot privi,
Dar nu știu până unde.

E ușor să dai verdicte
Când nimic nu e concret
Visând la clipe fericite
Uităm că nimeni nu-i perfect.

Fiind un om de rând
Cu o biografie oarecare,
Nu mă voi uita plângând
Înspre Carul Mare.

Ce distinsă ești așa
În curatele-ți vesminte
Vei rămâne tot o stea
Neschimbată în cuvinte.

GÂNDURI, GÂNDURI ...

Gânduri, gânduri inocente,
Aleargă-n pâlcuri, dispersate,
Și nu sunt indiferente,
Când spre tine-s îndreptate.

Doamne, cum mă mai gândesc
La tine, zeiță pământească,
Nu știu cum să îndrăznesc,
Gândurile să te găsească.

Va veni și ziua-n care
Vom fi iarăși împreună
Nu cred că voi fi în stare,
Să te strâng puțin de mână.

AM DĂLTUIT... .

Am dăltuit în versul meu,
Imaginea frumos creată,
Rămasă în suflet mereu,
Pe care n-o uit niciodată.

Nu voi uita acele mângâieri
Primate de la tine-n dar
Le aștept și azi, ca ieri
Depuse pe al dragostei altar.

Cum să uit calda-ți privire,
Care sincer m-a uimit?
Aducând imensa fericire
Pe care tu mi-ai dăruit.

Însetat de a ta ființă,
Buzele mi s-au uscat,
Dar cu veșnică credință,
Ochii tăi nu i-am uitat.

CÂND ARDE DORUL ...

Când arde dorul poți să spui,
Cât ți-e de greu? Aștepți,
Dar n-ai cui spune, nimănui
Nu-i pasă. Nu-i pasă tot repeți.

Timpul trece foarte greu.
Te uiți la poza din album,
Întrebi, de ce doar eu,
Mai iubesc? Nu sunt nebun ?

Cu toate astea, încă speri,
Să fie totul foarte bine,
Că ființa care o preferi,
Va fi vreodată lângă tine.

POETUL A MURIT FRUMOS ... .

Poetul a murit frumos,
Ducându-se la stele,
Căci n-a vrut să coboare jos,
Nici una dintre ele.

Acum privind în jos la noi,
Gânditor la zbaterile noastre,
Zicând: Am fost și eu ca voi,
Și iată, mă aflu printre astre.

V-aștept căci veți veni
Urmându-vă desigur mersul,
Și atunci când veți și osteni,
Vă veți închide universul.

20 aprilie 2001
Moldova Veche

NU RENUNȚ !

Doamne, cât ești tu de mare!
Desigur, o să mă-nțelegi,
Căci nu mai vreau în resemnare,
Să mai trăiesc zile întregi.

Cui ar folosi această renunțare?
Ce mi-ar distruge un destin,
Ar însemna o condamnare,
Și asta nu ar fi puțin.

Cum am luptat voi mai lupta,
Așa am învățat, să lupt mereu.
Căci nu-nțeleg a renunța,
Nici nu încerc, mi-e foarte greu.

01 mai 2001
Moldova Veche

UNDE EȘTI VIAȚĂ ?

Unde ești tu viață,
Prin care am trecut?
Întrebarea e isteasă,
Iar răspunsul e știut.

Viața care a-nceput,
Tu nu știai ce este,
Atunci cândva demult,
Credeai că e poveste.

Acum bătrân fiind,
Când ai văzut ce-a fost
Observi că doar trăind,
Viața are rost.

File de jurnal

- 1 Sunt aniversări dar și comemorări. Citești și zici „Mulți ani trăiască” pentru cei vii. Un Dumnezeu să-i ierte pentru cei trecuți. Păstrați-le mormântul în sufletele voastre. Nu veți avea nimic de pierdut. Vă va întări eterna amintire căci viața este viață, iar moartea ne îngheață
- 2 Oare! M-am trezit târziu la viață dintr-un somn mult prea adânc. După nașterea oficială, am trecut de mult prin școală și cartea de muncă mi-e plină de ani și totuși parcă mai sunt copil. Acum învăț încă din abecedare, căci sunt încă la antici, pe care îi găsesc: Aristotel, Platon, Seneca. Doamne! De unde știau ei ce e în lume? Ne întrebăm, dar tot de la ei învățăm.
- 3 Lume multă, gălăgie. S-a deschis o pizzerie. Lume multă, furnicar, s-a deschis un cafe-bar. Vrei să cumperi un ziar, stai la coadă. La impozit când plătești, „lumea asta-i tare șoadă”, stai la coadă. Dar ce? Coada asta-i de mâncare, de-i atâta înghesuială?
- 4 Am mai scris vreo două rânduri, iarăși am căzut pe gânduri, consemnez iar în jurnal, câte un fapt comun, banal. Căci de lucruri serioase lumea nu mai vrea să știe să audă căci la toate este surdă. Am trecut și iar vom trece și prin anotimpul rece.
Stai în casă, la căldură, dacă ai, dacă nu mai bei un ceai să te ardă pe la gură și îți faci astfel căldură.
- 5 Vine pensia cu indexarea și mă mir că e mai mică. Cum? Că ea pare așa mare, dar nu-i bună de nimic. Nu mai ei, domnii cei mari, iau salarii în dolari, însă noi aceștia mici, nu luăm nici firfirici. Tot aduni la cheltuieli, la venituri câte un pic, ce-a fost azi și ce-a fost ieri, mâine nu mai e nimic. Uite așa trăiești intens cu cartofi și cu gulii, într-o zi senină poate, vei pleca dintre cei vii.
- 6 Multe anunțuri funerare. Un șir întreg de nume, trece lumea prin ziare, și ziarele prin lume. Trec anotimpuri

în curgere normală de la iarnă pân' la toamnă și ajungem iar în iarnă. Cursul vremii nu se schimbă, ploii mai sunt tot mai puține, mai e secetă, zăpadă, stă o grindină să cadă, toate trec ca un șuvoi, peste noi.

Scrisori deschise,

- 7 După lectura versurilor din caietul „Reverii adverse”, am constatat că Mihai Leonte cu toate că a creat noi poezii, nu și-a schimbat stilul. Menținerea vechiului stil este o consecvență firească, căci poetul nu ține cu orice preț să devină brusc ... modernist.

Poezia nu este un obiect, ci o stare de grație, o vibrație proprie fiecărui poet, care trebuie să fie citit și înțeles ca individualitate, nu neapărat prin raportare și comparație cu alții.

Sensibil, sincer și vibrând cu blândețe, duiosie și înțelegere la evenimentele vieții, Mihai Leonte, poetul continuă să se emoționeze și să activeze pe plan social, fiind demn de o înaltă stimă.

Domnule Leonte, dacă simțiți îndemnul lăuntric de a vă exprima în versuri, nu vă rețineți, indiferent de opiniile altora.

*Cu prețuire, profesor Claudiu Vodă
Președintele Asociației Amatorilor de Știință și Cultură
din România*

Mult stimat prieten Mihai LEONTE

Vă mulțumesc mult pentru volumul „Reverii Adverse”, care mi-a adus multă bucurie prin varietatea ideilor abordate cât și prin profunzimea gândirii omului care a poetizat munca grea a minerilor, realizând buchete de cristale literare acolo unde alții nu văd decât suferință și durere.

Vă admir sincer și doresc să ne dăruieți nouă care știm să apreciem eforturile minerilor care aduc lumină din negura cea mai profundă a adâncurilor.

Constantin GRUESCU – născut 12 aprilie 1924.

Tehnician geolog miner – colecționar flori de mină.

Stimat prieten Mihai LEONTE

Mihai LEONTE are o sensibilitate aparte, care îmbină în mod miraculos spiritul oniric cu cel realist. Dar așa cum nuforii albi imaculați își trag seva din adâncul mlaștinilor, tot la fel și spiritele sensibile se înalță deasupra mediului în care se află.

Stilul aparent ușor trădează o profunzime de sensuri, dar ceea ce e foarte important este originalitatea poeziei dumneavoastră care e definitorie, lucru care nu-i deloc ușor.

Vă felicit și vă asigur de aprecierile mele sincere.

Profesor Ion MIU – Malmo – Suedia

Mihai LEONTE „În căutarea poeziei”... eseu de Ion CHICHERE

„Caut adâncimea,/ Ca pe o hrană necesară, scrie Mihai LEONTE în placheta „ALB – NEGRU”, apărută în 1999.

Versuri calde, centrate pe sentimentul dragostei eterne găsim și în poemul „UITĂ”: „Uită ultimul sărut/ Și pe primul uită/ Să rămân necunoscut/ Fii tu cunoscută!”.

De la poeme ocazionale, vezi poemul „ELOGIU” la conștientizarea scrisului din „OPTIMISM”: „Când plânge inima-n durere,/ Și o cuprinde o vrajă amară și adâncă,/ Caută-ți o altă putere/ Și printre suspine tu cântă!”.

Mihai LEONTE este într-o permanentă strădanie de transpunere în vers a emoției în fața vieții. Iar pentru Mihai LEONTE poezia este dragoste. Iată un catren reușit din poemul „EVRIKA! Te-am descoperit.”: ”Alergam prin spații nesfârșite,/ Nomad. Cu gândul cam nehotărât/ Aleile din cale-mi de ierburi năpădite/ Mă-nfiorau și totuși te-am găsit”.

În versurile următoare un autoportret – vezi poemul „LĂSAȚI-MĂ”: „Nu mă căutați în sonore ipostaze/ Nici pe culmea înaltelor gândiri/ Nu mă pierd niciodată-n miraje/ Doar câteodată-n roze amintiri.” – am citat din placheta „NOSTALGII” apărută la Moldova Nouă în 19 – ianuarie – 2000. Cel mai reușit poem al plachetei mi se pare a fi „NIHIL NOVE” din care voi cita integral prima strofă: „Nimic nou. Nici vechituri nu-mi scrii/ De ce să te mai obosești zadarnic?/ În orele nopții de toamnă târzii/ Adormi în pace. Să nu-mi scrii!”.

Adâncind căutarea întru poezie în poemul „ O SPUN DESCHIS” Mihai LEONTE, identifică în fapt poezia cu ființa iubită „Te văd întruchipată în tot ce e frumos/ În fulgi de nea, în mari poeme/ Iar sângele în vene tresaltă furtunos/ Când oare gândul va înceta ca să te cheme?”.

Apropiat de natură Mihai LEONTE se emoționează în

fața muntelui. În poemul „ VÂRFUL MUNTELUI” iarăși găsim versuri demne de citare: „Câte inimi ai tu în piept/ De îți aud o vâlvătaie de bătaie?/ De ce îți ridici vârful drept/ Amenințător peste văi?”. După cum vedeți în locul unor elogii cu nuanță festivistă, acum când poetul împlinește o frumoasă vârstă a senectuții, am preferat o recitare a poemelor mai reușite, cum și sincera sugestie de a încerca să se exprime în vers liber (alb) și de a se grupa în jurul selecției pe care cu drag am făcut-o din ceea ce am citit până acum.

Poezia este, ceea ce este, plus ceea ce va fi. Nivelele la care ființa umană o întâlnește sunt diferite „chipurile” poeziei sunt iarăși diferite. Dar atunci când un om la 60 de ani are frumoasa nebunie de a crede în „frumoasa fără corp” (poezia) și ea, poezia îl ajută să existe, cel puțin funcția de chatarsis a scrierii de vers se împlinește. Și nu este puțin. Încheind scurta-mi „scrisoare”, IO, Ion CHICHERE îi doresc lui Mihai LEONTE, „LA MULȚI ANI!”.

Ion CHICHERE – REȘIȚA – 18 -19 Ianuarie 2001.

STIMATE DOMNULE Mihai LEONTE

Confirm primirea volumului dvs. de poezii „Valențe medii”, versuri ce m-au încântat prin sensibilitatea metaforei și

pasionanta abordare tematică a iubirii ca izvor al înțelegerii între oameni.

Vă mulțumesc pentru frumoasa dedicație și vă urez ca Praznicul Nașterii Domnului nostru Isus Hristos să vă aducă dumneavoastră și întregii familii, multă sănătate, împlinirea multor dorințe, ani îndelungați, iar sărbătoarea Anului Nou să vă găsească fericiți și încrezători într-un viitor mai bun, să vă aducă liniștea sufletească și prosperitatea atât de mult așteptate într-o Românie Mare așa cum și-au dorit strămoșii noștri.

Sărbători fericite și La mulți Ani.

Dr. Ec. Gheorghe FUNAR

Primar al municipiului Cluj – Napoca.

Domnule Mihai LEONTE,

Să te țină Dumnezeu tot așa, să scrii mereu, să ai realizări pe măsura strădaniilor tale, să ai bucuria faptelor împlinite și să nu cobori ștacheta, ci din contră, mai înalț-o cât poți mai sus. Se pare că ai intuit bine adevăratul sens al vieții, prin motivația faptelor”.

Gheorghe ANDREI – Vicepreședinte

Uniunea Generală a Pensionarilor din ROMÂNIA.

Stimate domnule LEONTE,

Nu am reușit să vă trimit un material amplu dar vă voi scrie câteva rânduri. În primul rând vreau să vă spun că vă admir curajul de a așterne pe hârtie, gândurile, amintirile și pasiunile dumneavoastră, mai ales într-o formă așa de pretențioasă cum este poezia. Trebuie să recunoșteam că

poezia este forma cea mai delicată, dar și mai solicitantă, prin care un om își poate exprima în mod direct sentimentele, gândurile, fără, a apela la intermediari.

Dintre poeziile dumneavoastră mi-a rămas întipărită în minte cea cu numele „Edenul copilăriei” în care evocați plaiurile plaiurile copilăriei, satul natal. Mi-a rămas în memorie pentru că acele meleaguri au fost și pentru mine „edenul copilăriei”. Deși m-am născut, trăit și învățat într-un oraș mare, BACĂUL, așteptăm cu nerăbdare vacanțele pentru a merge la bunici, la Petia. Am colindat, la rândul meu locuri ca, Groapa, Halmul, Dealul lui Vodă, Buna și altele.

Ce aş putea să vă mai spun. Vă admir viața și puterea de a merge mai departe, chiar și la vârsta la care majoritatea oamenilor nu vor decât să se odihnească sau să călătorească sau pur și simplu să stea cu familia, cu nepoții. Continuați tot așa.

Cu respect și considerație a dumneavoastră corespondentă,

Mihaela MURARIU, Profesor de Limba Română

Colegiul Agricol FĂLTICENI

Stimate domnule Mihai LEONTE,

Permiteți-mi ca retroactiv să vă urez multă sănătate, bucurii multe și succese depline în întreaga activitate pe care o desfășurați în folosul celor care au nevoie de efortul dumneavoastră. Toate aceste urări vin în aceeași lună cu ziua dumneavoastră de naștere, 19 ianuarie. LA MULȚI ANI.

Vă felicit totodată pentru cartea dumneavoastră „MEDITAȚII ADMISE”.

Ideile și versurile transpuse pe hârtia acestei cărți sunt pătrunzătoare, sensibile și aducătoare de speranțe. Cele care citește această carte rămâne impresionat de căldura sufletului celui care a scris, de posibilitatea oferită de a pătrunde în spații mai puțin cunoscute celor mulți.

Să trăiască spiritul creator și la mai multe creații.

Cu stimă și respect,

Erwin Josef ȚIGLA,
PREȘEDINTE

Asociația Germană de Cultură și Educație a Adulților
REȘIȚA.

REVISTA MAGAZIN ISTORIC
Nr. 299 / 01 aprilie 2002

Stimate domnule Mihai LEONTE,

Vă mulțumesc pentru volumul de poezii, pe care îl vom prezenta la rubrica noastră de profil.

Apreciem foarte mult gestul dumneavoastră de a dona un abonament Magazin Istoric unei școli. Și noi ne străduim să atragem cât mai mulți tineri către revista noastră și trebuie să vă spunem, cu bucurie, că primim foarte multe scrisori de la elevi și studenți.

Vom transmite cuvintele dumneavoastră de mulțumire și de apreciere președintelui nostru de onoare, prințul Dimitrie STURZA.

De asemenea, i-am transmis și colegului meu Constantin MUȘAT mulțumirile dumneavoastră. Vă dorim ani mulți, cu sănătate, să vă puteți bucura de copiii și nepoți.

**Redactor șef,
Dorin MATEI.**

**Stimate Domnule Primar,
Gheorghe BERARU**

Stimați consilieri al comunei Bunești,

Mă simt deosebit de onorat de înalta considerație și prețuire pentru acordarea titlului de „ **CETĂȚEAN DE ONOARE**” al comunei Bunești, județul Suceava.

Nu cred că am făcut mare lucru pentru această comună, dar apreciind gestul meu destul de simplu și destul de neînsemnat, dumneavoastră ați înțeles că faptele mici unindu-se, pot deveni temelia faptelor mari. În această societate plină de probleme, multe nerezolvate, e bine că indiferent unde ne situăm pe treptele societății, să nu uităm că noi suntem bobul de grâu care face pâinea și picătura care unindu-se dă naștere marilor râuri și oceane.

Oricât de neînsemnați ne considerăm sau ne consideră alții, noi oamenii formăm această lume infinită pe care ne-a

dat-o cu mărinimie Dumnezeu Tatăl, Creatorul a tot ce ne înconjoară.

Cu emoția ce n-am trăit-o de multe ori în viață, nu pot decât să vă mulțumesc sincer.

MIHAI LEONTE

15 septembrie 2002

**FUNDAȚIA CULTURALĂ MAGAZIN ISTORIC
Nr. 42/13 – ianuarie – 2003.**

Stimate domnule Mihai LEONTE,

- La fel ca și în anul 2002, prințul Dimitrie STURZA, Președinte de Onoare al Fundației Culturale Magazin Istoric, pasionat de istorie și statornic sprijinitor al celor care îndrăgesc universul Muzei CLIO, a făcut o generoasă donație.

- Din fondurile personale a subvenționat un număr de abonamente. Printre cei care se bucură de acest CADOU, vă aflați și Dumneavoastră, domnule Mihai LEONTE.

- Așadar, începând cu luna ianuarie 2003 veți primi Stimate domnule Mihai, lună de lună, tot anul, abonamentul oferit de Excelența Sa prințul Dimitrie STURZA.

- Alăturat vă trimitem o copie a chitanței de abonament.

Cu cele mai bune urări,

**PREȘEDINTE,
Dorin MATEI.**

Dragă prietene Mihai LEONTE,

Am plăcuta misiune din partea direcțiunii Liceului „Dr. Lazăr Chirilă” din orașul Baia de Arieș, de a răspunde amabilului gest de grațitudine față de școala în care ai primit primele îndrumări în viață.

Versurile cuprinse în volumul „Nostalgii” le-am citit cu multă plăcere și dovedesc o mare sensibilitate sufletească de care numai oamenii onești, integri și înzestrați beneficiază. Versurile dumitale sunt foarte reușite și de o mare vibrație sufletească și vă consider un om deosebit care poate sluji ca exemplu tineretului studios.

Mulțumindu-ți pentru frumosul și onorantul gest de recunoștință față de școala noastră îți urez mult succes pe ogorul literar, sănătate și bucurii.

Cu aleasă stimă,

Profesor Dumitru Lupașcu
pensionar - fost director al Liceului Real
Baia de Arieș

„REVERII ADVERSE”
articol apărut în săptămânalul „Banatul Nostru”

Poetul Mihai Leonte – Petianu din Moldova Nouă și-a lansat cel de-al treilea caiet de versuri „Reverii adverse”, tipărit la S.C. „Partner” Moldova Nouă. Manifestările au început la sediul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor (CARP) Moldova Nouă, prilej cu care Sindicatul „Aramis” de la Sucursala minieră și CARP Moldova Nouă i-au conferit d-lui Mihai Leonte „Diploma de onoare”, cu ocazia aniversării a 60 de ani de la naștere. Caietul „Reverii adverse” a fost prezentat profesorilor și elevilor de la Grupul Școlar din orașul de la Dunăre de către d-nii prof. Dumitru Vladu – directorul școlii, prof. Ilie Podaru și prof. Bojidar Bojici.

Volumul „Reverii adverse” a fost tipărit cu ocazia aniversării vârstei de 60 de ani a autorului său care, începând cu acest volum a adoptat sufixul „Petianu”, ca un omagiu pentru satul de origine, Petia (jud. Suceava). Caietul cuprinde 45 de poezii, marea lor majoritate fiind scrise în perioada 1963-1965, dar și unele noi, scrise în ultimii 3 ani. Prima copertă a caietului ilustrează peisaje din fotografiile originale realizate de fotoamatorul Mihai Leonte, iar ultima copertă cuprinde referiri despre autor, aparținând lui Ștefan Simici, din care reținem: „Mihai Leonte cultivă o poezie, narativă, normală, cu caracter descriptiv, fără însă a demonta ansamblul prea mult în piese minuscule. Din scrisul său reiese clar ceea ce a fost întotdeauna, un om liber, căci nimic și nimeni nu l-a îngrădit, chiar spațiul închis al minei nu i-a redus în nici un fel creația, dimpotrivă, și adâncului limitat găsindu-i o motivație poetică. Acesta este poetul scos la lumină, acum, „la 60 de ani”. De asemenea, în paginile albumului apar și alte referiri ale prietenilor, colegilor și celor care l-au cunoscut pe Mihai Leonte.

Paul – Sever Smadu

FOST CĂUTĂTOR DE AUR, FĂURITOR DE POEZIE

Articol apărut în cotidianul „TIMPUL” 21-01-2002

Mihail Leonte din Moldova Nouă este un pensionar ambițios. Toată viața a lucrat în mină. La cele de aur de la Haneș, Almașu mare, Stănița și cea de mercur de la Izvorul Ampoiului. În 1962 s-a mutat la minele de aur și plimb din baia de Arieș, iar din 1970 s-a transferat la Moldova Nouă, unde a extras minereu de cupru.

Din lucrul cu aceste metale în formă primară, Mihail Leonte s-a ales cu pensia, dar și cu pasiunea pentru poezie. A scris și înainte, dar n-a fost publicat decât sporadic prin diverse reviste sau ziare locale. Întrucât nu a conceput ca poeziile sale să rămână doar în sertar, a început să lucreze pe cont propriu. În 1999 a scos o primă plachetă de poezii intitulată „Alb-Negru”, în 2000 a două, „Nostalgi”, iar în 2001 a văzut lumina tiparului și cea de-a treia plachetă, „Reverii adverse”. Anul 2002 a debutat benefic în sensul că și ultimul său caiet cu poezii „Valențe medii”, a fost tipărit. Despre personalitatea și talentul minereului pensionar-poet din orașul de pe malul Dunării își exprimă opiniile în cele patru plachete oameni autorizați în domeniu, între care amintim aici pe prof. univ. dr. Emilian M. Dobrescu, vicepreședintele ASR, prof. Claudiu Vodă, președintele Asociației Amatorilor de Știință și Cultură din România, prof. Ion Miu din Malmo, Suedia, poetul Ion Chichere și geologul Mihail Ionescu.

Cuvintele elogioase, dar și criticile obiective ale acestora l-au ambiționat pe autor să facă o selecție riguroasă a poeziilor sale și să le cuprindă apoi într-un volum pe care intenționează să-l încredințeze Editurii Timpul din Reșița.

„Viața e, totuși, frumoasă” conchide Mihail Leonte. „De aceea consider că e omenește să lași după tine ceva frumos pentru posteritate.”

Constantin Țiganele
Ziarist – Reșița

UN OM ÎN DOUĂ MILENII
16 – ianuarie – 2001, ora 19³⁰
Postul de Radio Timișoara,
Emisiunea „VÂRSTA A TREIA”

... și acum permiteți-mi să mă alătur sufletește acelor locuitori din Moldova Nouă, care peste trei zile, și anume la 19 – ianuarie – 2001, îl vor sărbători pe un concetățean de frunte al orașului, despre care nu știi ce să spui mai întâi: că a fost un destoinic maistru principal miner în subteran, că a dovedit toată viața o nestinsă pasiune de a se instrui, citind pe nerăsuflăte tot ce îmbogățește mintea și sufletul cuiva, că este un om care iubește natura ale cărei frumuseți le-a immortalizat cu talentul lui de artist fotograf, că îndrăgește și tainele științei, căutând să afle și să înțeleagă cât mai multe, fiind de altfel un membru apreciat al „**Asociației Amatorilor de Știință și Cultură din România**” care își are sediul la București. Mai aflăm că scrie regulat articole la ziare și alte publicații, că este un pasionat filatelist, chiar și numismat, fiind în același timp un om sensibil la necazurile semenilor și un vajnic luptător pentru dreptate și o viață mai bună, mai demnă pentru cei aflați în toamna vieții. Să ne mai mirăm atunci că un astfel de om și-a tradus sentimentele, trăirile de o viață, în poezii scrise de-a lungul anilor, dar scoase la iveală de-abia recent? Mai e nevoie să vă spun numele acestui om deosebit?

Pentru cei din Moldova Nouă și tot județul Caraș-Severin nu cred că e nevoie, căci cine nu-l cunoaște pe domnul **Mihai LEONTE**, președintele **C.A.R.P. Moldova Nouă** și nu-i știe neobosita sa activitate pe atâtea tărâmuri.

I-am pronunțat numele doar pentru a-l ști și alți pensionari al căror vajnic apărător este, atât în plan local, cât și la București.

La 19 – ianuarie – 2001 domnul Mihai LEONTE va împlini 60 de ani și va fi sărbătorit cum se cuvine la „Șezătoarea Capricornilor”, la care vor participa mai multe personalități din lumea celor care iubesc și activează în

domeniul artei, culturii, jurnalisticii dar și în plan social. În aceeași zi, într-un cadru festiv, va fi lansată și ultima culegere de versuri a **poetului Mihai LEONTE**, volumul fiind intitulat „**REVERII ADVERSE**”. Aceste manifestări omagiale sunt sigură că vor rămâne o amintire frumoasă și luminoasă în sufletul sensibil al domnului **Mihai LEONTE**, dar și a bunei sale soții doamna **Ana LEONTE**, această familie creștină, în care soții sunt uniți și la bine și la greu.

Prietene Mihai LEONTE, știi că ești un om de o rară modestie și poate că tot ce am aflat recent și am spus acum despre dumneata, te vor face să te simți jenat, căci mai știi că nu-ți place să-ți etalezi darurile cu care te-a înzestrat Dumnezeu. Deși ne vedem în fiecare an de **1 – Octombrie – Ziua Internațională a celor Vârstnici** – nici eu nu știam că ai o activitate atât de bogată și mai ales pe atât de multe planuri. A trebuit să le aflu pe alte căi și îmi pare bine că aflându-le pot să aduc și eu un modest omagiu **domnului Mihai LEONTE** azi, când avem atât de puține motive să ne bucurăm, eu zic că e bine și drept să ne bucurăm când unuia dintre noi i se recunosc meritele și este sărbătorit așa de frumos.

Îi doresc domnului Mihai Leonte multă sănătate, succes în toate activitățile pe care le desfășoară și tot binele din lume lui și familiei domniei sale

Eliza CIUMAȘIU
Colaboratoare RADIO TIMIȘOARA

Colegului pensionar Mihai LEONTE

Sănătos să fii Mihai,
O sută de ani să ai,
Să tot străbați Coșava
Care bate-n Mudava,
    Și să nu uiți Dunărea
    Și să te mândrești cu ea.
    Cu undița să te duci
    În Dunăre s-o arunci,
Pentru că ești harnic om
Să se prind-un mare somn.
În ciorbă puni usturoi
Să ne inviți și pe noi.
    Să nu uiți Minera ta
    Aici ți-ai pus viața,
    Să nu uiți nici pe ortaci
    Poezii și lor să faci,
Cu ei multe ai făcut
Mult cu ei ai petrecut,
Nu mă uita nici pe mine
Că sunt coleg cu tine.
    Ție-ți fac poezie
    Știu că asta-ți e mândrie,
    Știu că-ți place dreptate
    Parcă tu-mi ești frate,
Zile noastre câte-or fi
Să rămânem prieteni.
Acum Mihai te salut,
În viață să ai scut,
    Să faci poezii multe,
    Să fii poet de frunte.

**Dușan IOVANOVICI, Veteran de război, coleg pensionar C
A R P Moldova Nouă. Din Moldova Veche Nr. 129 A , jud.
Caraș – Severin 27 Ianuarie 2001, Sfântul SAVA**

Stimate domnule Mihai Leonte

Deși cu întârziere și cu scuzele necesare țin să vă mulțumesc pentru gestul dumneavoastră de a contribui la premierea elevilor silitori la învățătură din satul dumneavoastră natal, cu cărți ale cărui autor sunteți sau din biblioteca personală.

Din discuțiile purtate cu directorul Școlii Generale din satul PETIA, domnul profesor Nicolai GRĂDINARIU am înțeles că v-a mulțumit în scris pentru gestul dumneavoastră, făcut cu atâta căldură sufletească, și în același timp a îndemnat elevii să vă transmită și ei mulțumirile lor.

Dacă prin voința cetățenilor și cu ajutorul lui DUMNEZEU am ajuns primar al acestei comune, mă alătur și eu celor care v-au mulțumit în sensul de a vă transmite și mulțumirile mele personale pentru gestul făcut, dar în același timp și cu rugămintea ca în cazul în care veți reveni în ținuturile natale să ne faceți plăcerea de a cunoaște personal pe beneficiarii gestului dumneavoastră nobil.

Cu mulțumirile și respectul cuvenit,

Gheorghe Beraru

Primarul comunei BUNEȘTI, județul SUCEAVA

Din Moldova – Veche, județul Caraș-Severin, domnul **LEONTE Mihai**, ne comunică o atitudine ... intransigentă față de erorile apărute în paginile revistei noastre.

Noi cititorii sfertului de veac, trebuie în primul rând să vă mulțumim că ați muncit și v-ați strecurat printre obstacolele vremii.

Aceasta denotă că dumneavoastră și întreg colectivul de redacție sunteți în spiritul poporului român care de asemenea s-a dus pieptiș cu obstacolele și astfel și-a creat o istorie proprie. **Magazinul Istoric** nu l-am găsit întâmplător la timpul respectiv, i-am așteptat apariția și am răspândit numai cuvinte bune despre această publicație enciclopedică după cum am numit-o.

Nu vreau să insist asupra greutăților ce le-ați întâmpinat pe parcursul celor 25 ani, respectiv a peste 300 luni. Mă gândesc doar la aprobările ce trebuiau să însoțească șpaltul, la articolele ce trebuiau introduse la tipărit. Aici în zonă am inițiat diverse persoane pentru a colecționa revista, i-am ajutat pentru a participa la diferite concursuri **Magazin Istoric** dintre care unii au și câștigat.

Fiind o persoană mai mult autodidactă, terminând liceul la seral și școala de maiștri la zi mi-a plăcut să citesc mult, cu preponderență istorie și geografie. Aceste două științe sunt tot atât de exacte, precum fizica, mecanica, matematica.

Despre revista dumneavoastră după cum am spus, am totuși o părere foarte bună în general, chiar dacă mai există scăpări, greșeli sau inadvertențe, noi cititorii care suntem în cunoștință de cauză când descoperim ceva ar trebui ca imediat în spiritul colaborării să vă semnalăm acestea. Astfel putem îndrepta ceea ce alții au greșit sau interpretat greșit.

Suntem întru totul de acord cu opinia d-lui LEONTE Mihai. De altfel, după cum se poate constata, publicăm cu consecvență, de la începuturile noastre, precizările și rectificările corespondenților noștri, atunci când ne sunt semnalate nedorite greșeli strecurate în unele articole.

**Articol apărut în revista „MAGAZIN ISTORIC” nr. 3
Martie 1993**

REVISTA MAGAZIN ISTORIC

Cuvinte calde și gesturi concrete – cum este cel făcut de dumneavoastră, pentru pensionarii lipsiți de posibilitatea de a face un abonament la revista noastră – sunt, pentru noi, încurajarea să continuăm această frumoasă aventură a publicării **Magazinului Istoric**.

Vă mulțumim și așteptăm noi vești de la dumneavoastră.

**Secretar general de redacție,
DORIN MATEI**

DONAȚIE

Domnul Mihai LEONTE DIN Moldova Veche, jud. Caraș-Severin, ne scrie,

„Am adunat în cei **35 ani** de apariție a **Magazinului Istoric** întreaga **colecție**, am legat-o în câte două volume pe an, 6 numere, excepție anul 1967, unde e un singur volum.

Consultându-mă cu soția și copiii, am hotărât să donăm întreaga colecție astfel aranjată **Grupului Școlar Industrial Moldova-Nouă**, pentru ca, la conținutul acestei inepuizabile enciclopedii, care este revista **Magazin Istoric**, să aibă acces cât mai mulți cititori, respectiv elevii. Aduc pe această cale un omagiu deosebit tuturor celor care lucrează în învățământul românesc, cărora, chiar la adânci bătrâneți le datorăm respectul pentru îndrumările primite în școală.

Răspuns apărut la rubrica „Dialog cu cititorii” din Magazin Istoric – martie 2003

01 OCTOMBRIE – ZIUA INTERNAȚIONALĂ A VÂRSTEI A TREIA

În data de 01 octombrie 1998 am fost invitat de un prieten și colaborator al ziarului Timpul la Moldova –Nouă, de către domnul **Mihai LEONTE**, președintele Casei de Ajutor

Reciproc a Pensionarilor din Moldova-Nouă, una din cele mai active C.A.R.P-uri din județ.

Trebuie să vă spun că pe 01 octombrie planeta sărbătorește **Ziua Internațională a Vârstnicilor**, și pensionarii din Moldova-Nouă, sub aceste auspicii, și-au desfășurat manifestarea în saloanele Hotelului Sucursalei Miniere din localitate.

Trebuie spus de la bun început că n-a fost nici un moment de plictiseală, că pensionarii s-au dovedit încă o dată oameni cu picioarele pe pământ, fiind pe nedrept și prostește excluși din viața de toate zilele și, în cazul nostru, nu s-au sfiit să ia în târbacă puterea locală, cât și cea centrală, vinovată până la urmă de starea de bătaie de joc încare au ajuns la această oră pensionarii români.

Casa de Ajutor reciproc a Pensionarilor a fost înființată în 1991 și până în prezent a avut parte de un Consiliu de Administrație și un președinte, în persoana domnului **Mihai LEONTE**, deosebit de implicat în viața și nevoile pensionarilor. Dovadă, chiar această manifestare, având ca tematică „**Viitorul bătrânilor**”, o sintagmă aproape cinică, în condițiile de astăzi, dar până la urmă reprezentând o întrebare îndreptățită adresată puterii de un segment uman, de care ar trebui să fim mândri și nu să-l exterminăm prin neglijare.

Acțiunea a debutat cu vizionarea primei **Expoziții Fotografice „Bătrânii Noștri”** cu subiecte din lumea vârstei a treia, au fost prezentate cărți ale editurii Timpul din Reșița. S-au acordat diplome de **MEMBRU DE ONOARE al C.A.R.P. Moldova-Nouă** și la discuțiile propriu-zise pe marginea întrebării dacă la noi bătrânii au sau ba un viitor?

Fragment din articolul „**C.A.R.P. Moldova-Nouă – Față în față cu puterea**”.

Mircea CAVADIA – Redactor-Şef la ziarul **TIMPUL** din Reșița 08 octombrie 1998.

Alearga...

**Aleargă
și vei prinde,
visul dintâi,
al copilului
inocent.**

Diamantul

Diamantul?
Iluzie optică
disimulată,
cenușă pietrificată

**MOLDOVA NOUĂ: „PENSIONARII DIN ROMÂNIA TRĂIESC
MAI RĂU DECÂT ÎN SCLAVAGISM”**

**„Redeșteptarea” Lugoj – constatată dl. Mihail Leonte,
președinte CARP - 07 – octombrie 1999**

Având în vedere continua degradare a vieții pensionarilor, membrii Casei de Ajutor reciproc a Pensionarilor din Moldova Nouă au înaintat, cu prilejul încheierii anului Internațional al Persoanelor Vârstnice, o petiție către Parlamentul României – Senat și camera Deputaților, MMPS, Ministerul Sănătății, Ministerul Justiției și DMPS Caraș-

Severin, prin care solicită actualizarea pensiilor în funcție de meseria practică în activitate, elaborarea urgentă a Legii caselor de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, iar în noua lege a pensiilor să existe un capitol distinct despre drepturile pensionarilor. De asemenea, petiționarii solicită ca la nivelul MMPS să ființeze un departament al vârstnicilor, cu corespondențe în fiecare județ, precum și includerea în structurile de conducere ale Casei Naționale de Asigurări pentru Sănătate a reprezentanților pensionarilor, proporțional cu numărul acestora.

În ultimii zece ani, pensiile au scăzut de la câteva sute de dolari în 1990, la numai câteva zeci de dolari astăzi, ne spunea dl. Mihai Leonte, președintele CARP Moldova Nouă. *„Cred că suntem în urma tuturor coloniilor – ne mărturisea dl Leonte – și mult mai rău decât în sclavagism. Căci, dacă un sclav avea asigurată hrană, locuință, îmbrăcăminte și protecție, noi nu avem azi toate acestea”!*

Conform datelor statistice, în județul Caraș-Severin, în mai puțin de doi ani, au dispărut circa 15000 de pensionari, dar nici pe cei 15000 de specialiști nu i-am văzut la față! Bătrânii au fost din totdeauna și vor exista mereu, tocmai de aceea să nu uităm cuvintele lui Emil Cioran: *„Rolul nostru este de a întoarce viața pe toate părțile, inspirând o ispită veșnică de a exista”*

PAUL SEVER-SMADU

CINE ESTE PROFESORUL CLAUDIU VODĂ?

„Claudiu Mircea VODĂ. Un dascăl cum scrie la carte, sprâncene și mustăți brune, tâmpile cărunte, idolatrizat de elevi și ... de eleve, puțin adus pe spate, ca orice om prea repede crescut și slab hrănit în anii războiului. Un adevărat pedagog, fără veleități de îndrumător rigid, fără ifose de savant, deși specialist în chimie și pasionat de literatură. Un născocitor de jocuri, animator de cercuri, inițiator de expediții. Un spirit și o vorbă pe care l-o cunoșteau și dascălii de acum douăzeci de ani. Într-un cuvânt un sufletist, cu o rezervă inepuizabilă de

uimire și simț aproape medical al răspunderii față de puzderia copiilor care își poartă azi cu atâta spontană siguranță degetele „pe flautul curcubeului”, propunându-și, chiar la start, ținte incomparabile cu ale noastre „ZENITUL” ...

Profesorul Claudiu Mircea VODĂ a păstrat până azi și pasiunea drumețiilor și acea contagioasă tinerețe fără bătrânețe din anii de pionerat. O tinerețe de spirit, încrezător în virtuțile înalte ale rațiunii omenești, în stare să cunoască și să schimbe natura din jur, să-și potențeze, odată cu ea, propriile înzestrări. Un spirit deschis la tot ce înseamnă promisiune, speranță artistică. Un ritm de respirație firească. O aspirație mai înaltă decât ambițiile celebrității efemere ...

Veronica PORUMBACU

„O zi, un om, un fapt”.

Editura pentru turism, București, 1972.

CU PRIETENIE, DESPRE UN FOST MINER ...

Încercând să vorbesc despre Mihai LEONTE, ar trebui spuse foarte multe lucruri. În primul rând trebuie spus că are o vastă experiență de viață. Plecând din satul său natal încă de copil, a trecut prin diverse întreprinderi, șantiere, gostaturi din țară, astfel a ajuns la școala profesională de mineri din Zlatna, unde și-a consolidat pentru început educația. De fapt aici începe să scrie primele versuri.

L-am cunoscut pe Mihai LEONTE la scurt timp după venirea în Moldova-Nouă în 1967 și am considerat că este un personaj cu care ai ce discuta, având un bagaj cultural diversificat, rar întâlnit la oamenii simpli. Niciodată nu s-a dat mare. Și-a păstrat o anumită gradualitate, respectând pe toată lumea și făcându-se respectat prin modestie. Prea puțini știau că scrie versuri și vreodată și le va scoate la lumină.

Din sursele avute la dispoziție am constatat că s-a făcut remarcat încă din băncile școlii profesionale unde scria textele

pentru brigada artistică a școlii profesionale. Cred că aici și-a făcut adevărata ucenicie literară.

În anul 1963 fiind admis la Liceul seral din Baia de Arieș, Mihai LEONTE a trecut într-o nouă etapă literară, frecventând cenaclul literar „PAVEL DAN” din Turda, unde își face debutul literar. Dar având o activitate mai intensă fiind remarcat în presa locală. După venirea în Moldova-Nouă s-a făcut remarcat în producție, personal scriind despre această persoană în revista „Semenicul” din 1975.

După ieșirea la pensie în anul 1990, a înființat Asociația Pensionarilor „Clisura Dunării”, inițiind diverse activități pentru pensionari ca: șezători literare, simpozioane, organizând în anul 1998, prima Expoziție Fotografică „Bătrânii Noștri” la Moldova Nouă cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, aceasta fiind o acțiune remarcabilă pentru promovarea imaginii bătrâneții, ca pe un capitol al vieții văzut dintr-un unghi al frumosului și nu al deznădejzii și resemnării.

Personal l-am sprijinit și sfătuit, alături de alte persoane să-și publice prima plachetă de poezii „ALB-NEGRU” în anul 1999, care a fost o mare surpriză pentru mediul cultural din orașul de la Dunăre. Îți doresc prietene Mihai LEONTE, multe succese.

**Cu sinceră prietenie,
Mihai COSTRAȘ Contabil
Moldova Veche 08 noiembrie 2003**

Omului deosebit poet și scriitor Mihai LEONTE din Moldova-Nouă

Istoria omenirii ne este cunoscută prin perioadele marcate de actele de cultură – momente ajunse la apogeu în zilele noastre. Multe culturi și-au pierdut esența înțelepciunii prin tragedii cunoscute sau necunoscute. Înțelepciunea strămoșilor noștri trăitori în curbură Carpaților s-a pierdut în mare parte prin lipsa unui alfabet propriu, lăsând moștenire

totuși, acele desene rupestre sau celebrele tăblițe de la Tartaria ne descifrate nici până în prezent. Pentru Banat, cultura este legată de extragerea și prelucrarea fierului și cuprului, cunoscută sub denumirea de „Cultura Banatului Montan” care începe pentru noi la malul stâng al bătrânului Danubiu și se pierde în aluviunile Timișului și ale Mureșului.

Pe tot acest areal, istoricii scot în evidență urme ale trecutului foarte îndepărtat. Ce știm despre megalitii de fier și cupru de la topitoriile din Moldova-Nouă, Sasca- Montană, Ciclova, Oravița și Dognecea? Cine mai povestește despre idilele de dragoste ale minerilor din antichitate, când poate nu aveau un HOMER, care să le așeze în versuri măiestre trecute din generație în generație pentru a fi redade posterității mai târziu?

Să nu privim prea departe și să coborâm în timpurile noastre. Vechile vetre miniere au rămas în multe cazuri pustii, oamenii au uitat că din acești munți au izvorât râuri de cultură și civilizație, că oamenii simpli își aveau povești și legende proprii, că din sudoarea muncii lor în adâncuri de mină cu ciocane manuale sau mecanice s-a născut cultura montanică precum pasărea Phoenix din propria cenușă.

În literatura contemporană, un miner din Moldova – Nouă în orele de răgaz, în liniștea nopților târzii sau pe bandajul de brad, obosit după efortul din mină și-a așternut gândurile însăilate în versuri simple dar cu profunde semnificații simbolistice, descriind astfel viața ortacilor săi de muncă grea.

Acest miner deosebit Mihai LEONTE din Moldova – Nouă a făcut cunoscute lumii gândurile sale despre acei care își trăiesc o mare parte din viață în „LUMEA FĂRĂ CER” cum spusesese mai demult un alt scriitor, Virgil BIROU – 1903-1968 – despre mineri. Acestui OM minunat, dornic de cultură, avid de învățătură, autodidact, care a reușit să scrie aceste pagini minunate despre anonimii care aduc la suprafață bogățiile civilizației, merită să-i fim aproape și să ne ridicăm pălăria în fața scrierilor sale izvorâte din inimă și suflet, datorite nouă tuturor, dar mai ales celor care am trecut prin întunericul minei la lumina plăpândeii lămpi de carbid.

LA MULȚI ANI, dragul meu prieten, cu împliniri și

mulțumire sufletească pentru tot ce scrii pentru ca și alții să știe că minerii sunt oameni deosebiți, puternici care înving greutăți pentru ca lumea să se lumineze și să strălucească, fără a se gândi cine a contribuit la mersul înainte al societății omenești.

**Constantin GRUESCU – tehnician geolog – Ocna de Fier,
colecționar flori de mină**

CREDINȚĂ ȘI POEZIE

Citind cu ceva timp în urmă poeziile colegului mai tânăr **Mihai LEONTE** mi-a făcut o deosebită plăcere să descopăr unele creații cu caracter religios. Asta mi-a adus aminte când încă fiind în câmpul muncii, neștiind că voi citi astfel de poezii scrise de acest coleg. La o ședință de partid comunist, **Mihai LEONTE** a declarat în plenul ședinței ce avea ca subiect excluderea din partid a unui maistru care era de credință baptistă „că nu vede de ce trebuie exclus acest cetățean din partidul comunist, numai pentru faptul că citește **BIBLIA**, carte care în fond, ar trebui să existe în biblioteca oricărui om”. Pentru aceasta, cineva cu epoleți albaștri l-a cercetat mai atent după aceea pe actualul poet.

Credința există în fiecare din noi, totul depinde spre ce se îndreaptă sufletul aceluia om. Nimeni nu are dreptul să dirijeze sufletul uman spre o anumită religie. Omul simplu își va alege calea credinței singur, fie că o adoptă pe cea a părinților săi, fie mai târziu în viață va avea o altă opțiune spre un același unic **ZIDITOR AL LUMII**.

Prin cuvintele emoționante prin care **OMUL** și poetul **Mihai LEONTE** cere iertare creatorului, răzbate încrederea pe care o are în El, și îi recunoaște supremația în fața morții cu strigătul de bucurie și izbândă „**HRISTOS A ÎNVIAT**”.

Cred în unul Dumnezeu” Sunt cuvinte spuse din inimă și care nu pot fi contestate, deoarece sunt scrise, prin aceasta poetul recunoscându-și credința în Divinitate, prin mijloace simple comune tuturor credincioșilor.

**RUSU Ștefan – Coleg pensionar, fost maistru principal
Miner.**

AM ÎNCREDERE ÎN ACEST OM ...

„M-am hotărât să-l sprijin pe Mihai LEONTE în tipărirea poeziilor sale încă de la tipărirea primelor plachete pe care le-am prelucrat împreună. Astfel am adus la lumină plachetele „ALB-NEGRU”-1999 - „Nostalgii”-2000 – „Reverii Adverse” și „Valențe medii” – 2001. Un editor trebuie să-și asume anumite riscuri, căci nu știe ce se va întâmpla în viitor. S-ar putea să aibă succes cu cel care îl sprijină, sau poate și pierde. Chiar dacă voi pierde merg în continuare pentru a scoate la lumină creațiile acestui om simplu, ce și-a adus scrierile la lumină dintr-o viață destul de agitată, dar și foarte modestă. Sper că nu voi da greș, sponsorizându-l pe Mihai LEONTE.

Îi doresc multă sănătate și viață lungă, pentru a scrie în continuare.

Marian Cocean Patronul S.C. Partner” Moldova Nouă

STIMATE DOMNULE MIHAI LEONTE,

Primind scrisoarea dumneavoastră, care a fost o frumoasă surpriză din toate punctele de vedere, țin să vă mulțumesc în mod special pentru statornicia și considerațiile pe care le aveți față de persoana mea.

Am onoarea a vă comunica mulțumirile colectivului didactic, al elevilor școlii cât și ale mele personal, pentru gestul deosebit și chiar nesperat, în condițiile dificile prin care trece societatea, cât și fiecare dintre noi.

Premiile acordate de dumneavoastră celor mai meritoși elevi din clasele V – VIII, cât și cele opt mențiuni dedicate altor

elevi, au produs o mare emoție în rândul întregului colectiv de cadre didactice al Școlii Generale nr.1 Petia. În continuare vreau să vă comunic elevii ce au beneficiat de atenția dumneavoastră: Paula ANDRIEȘ, Andrei FRANCIUC, Gabriela MAHARIUC, Nicoleta ȘTEFAN, Ancuța CONDURACHE, Anca ȘTEFAN, Mihaela ȚĂRANU și Alina ȚĂRANU, cea mai fidelă cititoare a bibliotecii școlii.

De asemenea vă mulțumesc pentru cărțile donate bibliotecii școlii. În nume propriu vă mulțumesc din suflet pentru tot ce ați făcut pentru școală, pentru donațiile făcute și vă asigur de tot respectul și prețuirea mea.

Mă bucur că sunteți sănătos în prezent și continuați munca de creație, este un lucru excepțional pentru care vă apreciez și vă stimez în mod deosebit.

Sunteți un suflet mereu tânăr, un cutezător, un iubitor de oameni, rugându-vă să rămâneți așa până la sfârșit.

Cu deosebită stimă, prietenie și respect, vă urez să aveți multă sănătate și putere de creație.

Profesor Nicolai GRĂDINARIU
DIRECTOR AL Școlii Generale nr.1 PETIA
20 Iunie 2001

MODEST, ROMANTIC, VISĂTOR ...

Cunoscător al tainelor vieții, încărcat de povara anilor care au trecut, dar pe care nu i-a uitat, ani care s-au schimbat și i-au schimbat, ani trăiți cu neguri și lumini, cu tristeți și bucurii, cu realizări și deziluzii, un vechi talent nativ, MIHAI LEONTE, transpune în versuri cele mai frumoase gânduri, simțuri, sentimente.

Urmărit de umbrele inocentei copilării, cu sufletul încă tânăr, poetul evocă în versurile sale natura, satul natal, casa părintească și, nu în ultimul rând chipul mamei sale, despre care mărturisește: „**va trăi veșnic în inima mea!**”.

Retrăind intens copilăria, purtând în inimă doruri ascunse, amintindu-și de adolescență și tinerețe, de chipul care l-a

fermecat, de primii fiori ai dragostei, de primul sărut, MIHAI LEONTE recunoaște, fără nici un fel de rețineră, plenitudinea, sentimentul iubirii de care se simte cuprins, sentiment ce-l transformă într-un romantic visător, într-un „veșnic îndrăgostit” de tot ceea ce înseamnă viață.

Uneori simțindu-se singur, alteori trist, nu se lasă copleșit de acea stare melancolică inevitabilă, ci continuă, așternându-și pe nesfârșitele pagini albe, dăruindu-și sufletul, ne uitând de unde a plecat.

Modest, se prezintă în câteva dintre poeziile sale ca un fost miner, dar nu un miner „oarecare”, ci unul care caută adâncimea „ca pe o hrană necesară”. Învățând să lupte continuu cu vicisitudinile vieții, cu împotrivirile destinului, cu propriul „eu”, să învingă toate greutățile ivite, sprijinit de prieteni și de familie, în special de fiica sa Amelia, adunându-și în suflet amintiri pe care le deapănă, țintește cu arma ideilor undeva sus, pe aripile poeziei, în cele mai înalte sfere.

Profesor RAMONA POPESCU
Grupul Școlar Industrial Moldova Nouă
Licențiată în Litere a Universității de Vest TIMIȘOARA

„Oamenii devin mari prin instituțiile de binefacere pe care le lasă în urma lor”

Napoleon Bonaparte
Împăratul Franței
1804 - 1815

VIAȚA CA O METAFORĂ ...

Fiecare dintre noi, prin ceea ce facem, suntem mici creatori, indiferent de locul în care trăim sau ne desfășurăm activitatea. Mihai LEONTE a simțit, mai mult ca oricând, acest moment, în anul 2002, când, prin eforturi financiare deosebite, a adunat într-un volum tot ceea ce așternut pe hârtie în

decursul anilor.

Sub titlul „Meditații Admise”, s-au împletit ca într-o cunună gânduri, simțuri, speranțe și crâmpiele de viață. Și nimic nu poate fi mai curat decât momentul în care omul se „dezbracă” de urâciune și își arată frumusețea interioară. Nici un om fără sensibilitate nu ar putea să scrie, să transmită emoția gândurilor sale și, de ce nu, să se încarce cu emoția semenilor săi.

În Clisura Dunării trăiesc oameni care se luptă, ca de altfel în fiecare loc din lumea asta, cu propria viață. Mihai LEONTE a înțeles că acolo unde-s mulți puterea crește și că povestea vieții lui, poate fi și povestea altuia. De aceea, în 1991, a pus bazele Asociației Pensionarilor „Clisura Dunării” și a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă militând pentru drepturile pensionarilor și pentru a avea o viață mai bună în perioada aceasta.

Viața poate să fie o metaforă permanentă atunci când o prețuim cu adevărat. Există un început care, vrem nu vrem, culminează cu un sfârșit. De asemenea, primii pași te conduc spre punctul maxim – „Apogeul metaforic”, cartea care include și aceste rânduri reprezintă pentru autor, poate, momentul deplinei maturități și împliniri.

Adriana DOLCIANU
Licențiată a Universității de vest Timișoara,
Specialitatea Jurnalistică
Realizatoarea emisiunii „Vârsta a Treia” la Radio
Timișoara

ACOMODAREA VOLUNTARĂ

Există o adevărată teorie a oamenilor „dezrădăcinați” care, din diferite motive, subiective sau obiective, au ajuns pe alte meleaguri decât cele natale, și luptă să se acomodeze și să se integreze într-o comunitate care nu întotdeauna le este prietenoasă. Se pare, însă, că pentru **Mihai LEONTE** nu au

existat problemele acomodării, dimpotrivă, acesta, dincolo de lupta pentru sine, a fost motorul care a dinamizat una dintre cele mai defavorizate categorii din România, aceea a pensionarilor. A dinamiza o categorie considerată debarcată, fără utilitate, doar consumatoare de fonduri, fără a se ține cont că acești pensionari au fost contribuabili o viață, este cu adevărat un lucru remarcabil.

Pe **Mihai LEONTE** îl cunosc și, în același timp nu-l cunosc, pentru că de câte ori ne-am întâlnit mi-a oferit o altă față surprinzătoare. De la cea de președinte în stare să prezinte rapoarte de activitate, pe categorii, oameni, responsabilități, la cea de bonom, cu povestiri atractive, până la cea de scriitor.

Există momente în care oamenii consideră că trebuie să tragă linie, să socotească binele făcut, reperatele importante pe care le lasă în urmă. Un asemenea moment de bilanț provizoriu se dorește a fi și acest „**Apogeu metaforic**” la care contribui cu gândul neîmplinirii, încă , a unui filmuleț, pe care să-l realizez cu **Mihai LEONTE** ca personaj povestitor al minunatelor locuri în care acesta viețuiește, creează și este prețuit.

Constantin MĂRĂSCU

**Licențiat al facultății de Studii Economice Timișoara
Realizator emisiuni la Televiziunea Română Timișoara.**

PORTRET CONSTANTIN MĂRĂSCU

Născut la 1 – noiembrie – 1952, în satul Pădina Mare, județul Mehedinți.

Stagii de perfecționare în radio și televiziune la Oslo.

Debut literar în Urzica, anul – 1971.

Poet și ziarist, autor de piese de teatru.
Deținător al unui premiu pentru filme de televiziune la
„Televest”, Timișoara.
Cursuri post universitare de management, marketing,
artele comunicării.

PORTRET MIRCEA CAVADIA

Prozator, epigramist, dramaturg, publicist, poet,
caricaturist, ziarist.

Născut la 06 octombrie 1950, în Voineasa, Vâlcea
Facultatea de Drept București
Din 1994 organizează în Caraș-Severin Festivalul
Național de umor „Valentin Silvestru”

ZIUA MINUNATĂ

A fost ziua minunată
A întâlnirii noastre,
Erai foarte încântată
Pluteam amândoi prin astre.

Priveam la tine încântat
Și totodată cu aminte,
Te-am cuprins și sărutat

Am rămas în contemplare.

Eram singuri pe Pământ
În jurul nostru un pustiu,
Plecasem pe tărâmul sfânt
Ne-am trezit într-un târziu.

Am revenit la realitate
Cu gândul la altă amintire,
Care era foarte departe
Care ne-a dus la fericire.

Stăm liniștiți mână în mână
Ca doi copii nevinovați,
Dorind ca totul să rămână
Așa cum stăm, îmbrățișați.

Petia

08 noiembrie 1963

AȘTEPTARE

Căutând prin vechile emoții
Nu mai regălesc primul sărut,
Mă întrebii care sunt sorții
Prin care noi ne-am cunoscut.

Acum nici nu pot să plâng
Lacrimi n-am, am ochii triști,
De durere pumnii strâng
Și mă-ntreb de mai exiști.

Astfel zilele se scurg încet
Cu mersul lor înspre final,

Iubito eu te mai aştept
Până la sfârşitul meu fatal.

Dacă auzi că nu mai exist
Nu veni să vezi un trup inert,
Chiar dacă-ţi va fi chipul trist
Am murit cu tine-n piept.

Fălticeni
08 noiembrie 1963

IUBIREA

Iubirea ca un zbor lung
Plutind pe cerul senin,
În spaţii ce nu-i ajung
În sufletul parcă prea plin.

Iubirea aduce adieri
Peste gingaşele narcise,
leşite din primăveri
Cu petalele deschise.

Iubirea, zâmbete noi,
A sufletului încins,

Mătasea buzelor moi
Sensibile de nedescris.

Iubirea, o rază lină,
Cu puteri nemăsurate,
Care pune în lumină
Aureola inimilor curate.

Lăsați iubirea să curgă
În inimă de orice vârstă!
Căci tristețea o alungă
Atunci când iubirea există.

Cluj
August 1964

GÂNDINDU-MĂ LA VIITOR

Arzând ca faclele din smoală
M-am înșelat ca orice muritor,
Duceam în mine noua boală
Abuzul de cuvinte fără spor.

M-am liniștit și în tăcere
Ironii am strâns și pentru alții,
Hămesit de falsa mea plăcere
Inima mi-am frânt-o în durere.

Ce a mai rămas e numărat
Ce este totu-i cântărit,
Între vis și adevărat
Nu știm ce e de-mpărțit.

Va veni suprema pace
În care vom dormi de veci,

Va fi sfârșitul, n-ai ce face
În jurul nostru cripte reci.

În lumea asta totuși mică
Fac declarații, îndrăznesc.
De ce să-mi fie frică?
Vreau să se știe că iubesc.

Petia
August 1964

STEA ÎNDEPĂRTATĂ

În Carul Mare e o stea
Pe care noaptea o privesc,
Acolo-mi este dragostea
Pe care atâta mi-o doresc.

Ca orice stea din depărtare
Ea rămâne mereu rece,
Am obosit în căutare
De la mine vrea să plece.

De ce steluța mea iubită
Te-ascunzi în nori de fum?
Mi-e inima atât de obosită
Căci nu avem același drum.

Fără tine mi-este greu
Nu știu cât o să rezist?
Te port în suflet mereu
Care este tot mai trist.

Nu am iubit nicicând tăcerea
Voiam să fiu tot optimist,
Dar m-a cotropit durerea
Fără tine parcă nu exist.

Fălticeni
August 1964

SPERANȚA

Nori de gânduri zbuciumate
Te caută în veșnică furtună,
Degetele-n şuvițele roșcate
Obosite se adună.

Trupurile se strâng încorsetate
Simțindu-se așa de bine împreună,
Rămânând așa, plutind departe
În ceruri senine fără lună.

Tu ai uitat iubita mea
Că am murit de mii de ori?
Dar mi-ai produs reînvierea
Prin ai iubirii dulci fiori.

Acum toate sunt așa departe
Dar revin mereu în amintire,
Vor deveni din nou realitate
Sub așa de blânda ta privire?

Fălticeni
August 1964

VALURILE IUBIRII

Am plutit pe marea fericirii
Și mă miram cum de plutesc,
Sub cerul magic al iubirii
Pe care iată, astăzi o trăiesc.

Ne pierdeam în valuri mari
Distanțele erau așa de mici,
Pluteam așa de solitari
Doar noi, două bărci mici.

Zburam apoi în spații ireale
În dimineți cu soare plin,
Ne atingeam brațele goale
Fără să știm că noi plutim.

Nu ne ascundeam de lume
Care de noi era departe,
Aveam atâtea a ne spune
Pe a iubirii valuri înspumate.

Fălticeni

August 1964

DEPĂRTAREA

Unde ești iubită floare?
Te caut printre amintiri,
Să te atrag din depărtări
Cu parfum de trandafiri.

Mă uit în jur. Tu nu ești
Cu zâmbetul încântător,
E fantastic când iubești,
Dar timpul este trecător!

În mine gânduri de copil
Chipul tău ți-l înrămează,
Într-un fel foarte subtil
Cu trandafiri te încadrează.

Niște kilometri ne despart
Dar avem o stea comună,
Tot cerul ne-a înconjurat
Cu a stelelor cunună.

Lesul Ursului!
Septembrie 1964

NOAPTE DE PRIMĂVARĂ

Trandafirii de culoare sângerii
Asemănători cu buzele fierbinți,
Îmi creează infinite reverii
Tablouri de copii cumiți.

Chipul tău îmi e imaculat
Stând în fața mea în nemișcare,
Nici nu cred că e adevărat
Când eu te știu în depărtare.

N-am cui să spun că nu te văd
Și dorul îmi tot dă târcoale,
Ceea ce mă face să cred
Că visurile mele vor deveni reale.

Va fi o noapte de primăvară
Plină cu muguri de răchită,
Izbucnind a vieții comoară
Care oricum, este nesfârșită.

Petia
Noiembrie 1964

UN PAHAR

**Toarnă-mi un pocal de iubire!
Din plinul buzelor fierbinți,
Să-mi rămână-n amintire
Noapțile când nu eram cumiți.**

**Dragoste, toarnă-mi în pahar!
Să-mi otrăvesc inima nebună,
Cu al sărutului tău dar
Oferit când eram împreună.**

**În suflet adu-mi fericirea!
Cu îmbrățișarea ta caldă,
Căci tu mi-ai adus iubirea
Ce astăzi puternic mă scaldă.**

**Nimic nu e mai frumos
Decât ale tale mângâieri!
Și zâmbetul tău curios
Ca seninul acelei primăveri.**

Câmpia Turzii 8 noiembrie 1964

IZVORUL NESECAT

**Din neseatul tău izvor
Am băut și eu o cupă plină,
Astfel ca orice muritor**

Am constatat că ești divină.

Setea nu mi-am potolit
Chiar numai cu o cupă mare,
Aș vrea izvorul infinit
Să-l am și în continuare.

Tu îmi dai doar câte o picătură
Rămânând astfel tot însetat,
Lasă-mă să beau încă o măsură
Din nectarul vieții fermecat.

Apoi întâmplă-se orice minune
Dacă se mai poate întâmpla,
Aș vrea să plec din astă lume
În suflet cu iubirea ta.

Câmpia Turzii
19 ianuarie 1965

M-AM PIERDUT!

În adâncimea ochilor căprui
M-am pierdut ca într-un ocean,
Că mă iubești ai vrut să-mi spui
Când eu la mine te chemam.

Nimic tu nu m-ai întrebat
Mi-ai vorbit pe un ton direct,
Nici un cuvânt n-ai calculat
Doar m-ai strâns la piept.

Atunci a izbucnit în mine
Ce niciodată n-am visat,
O rază, din zărilor senine
Fără să vreau m-am tulburat

M-am trezit curând la realitate
Cu gândul la nevinovata sărutare,
Nu mai știu în care calitate
Ți-am trimis prima scrisoare.

Câmpia Turzii Ianuarie 1965

NU POT UITA

Gândul singur te-nconjoară
Încorsetându-te în mângâieri,
Aducând în față ziua de vară
E mult de-atunci! Parc-a fost ieri!

Tu înaintând cu pași ușori
Cu un zâmbet de madonă,
Pe mine m-au cuprins fiori
Privindu-te cu dragoste enormă.

M-ai amețit cu-al tău sărut

Dăruit cu aleasă gingășie,
Nu pot astea să le uit
Și mă pierd în reverie.

Apoi, la prima-mbrățișare
M-am contopit cu al tău trup,
Eram treaz, dar o visare
M-a cuprins, cum s-o întrerup?

De atunci în fiecare zi
Te caut în jurul meu,
Poate te voi regăsi?
Da, te voi căuta mereu!

Câmpia Turzii
Ianuarie 1965

NU M-ASCUND

Te aștept tare demult
M-am săturat de așteptat,
N-am uitat magicul sărut
Cu care tu mai fermecat.

Tot aștept cu-nfrigare
Ceea ce a fost să re trăiesc,
Iubito ești în depărtare
Tu nici nu știi cât te iubesc!

Sub apăsarea buzelor fierbinți
Se cutremură trupul întreg,
Căci nu am vrut să fim cumiști

Unde ești iubito? Te întreb?

Orice zi ce trece este mare
Având mai multe ore de parcurs,
Îmi pun o veșnică-ntrebare
Te iubesc iubito îndeajuns?

Și deodată singur îmi răspund
Cu siguranță iarăși îndrăznesc,
De nici-o lume nu m-ascund
Vreau să se știe „TE IUBESC”.

Baia de Arieș Ianuarie 1965

FILE ȘI PETALE

Unde ești acum iubire?
Știi, de aici foarte departe,
Cerul cu a stelelor lucire
O distanță mare ne desparte.

Gândul încă îmi este tulburat
Și te aștept. Dar cum te-aștept?
Cu sufletul atât de zbuciumat
Și inima zdrobită-n piept.

Nu vii și-mi spui deschis
Să rup din carte înc-o filă,
Și să transform totul în vis
Ce a rămas dintr-o idilă.

Astfel din file și petale
Prefăcute-n cenușă și uitare,
Nu mai văd pe care cale
Vom merge-n continuare?

Baia de Arieș
19 ianuarie 1965

INCERTITUDINE

Unde ești? Cu zâmbetul deschis
Frumoasa mea cu ochi căprui,
Tu îmi apari acum în vis
Și taci, nimic nu-mi spui.

Din prima clipă m-ai atras
Cu mersul tău impetuos, destins,
Dar azi ce a mai rămas?
Nimic, totul s-a stins.

Încerc fiorul primului sărut
Apropierea ta incertă,
Nu pot să uit, nu pot să uit!
Cum m-ai cuprins inertă.

De ce m-ai ridicat în slăvi?
Apropiindu-mă de stele?
Cu astfel de isprăvi
Tu m-ai îndemnat la rele.

Câmpia Turzii
Februarie 1965

TORȚE ÎMPLETITE

Ardeam în jarul de trandafiri
Ca două torțe împletite,
Pierzând ca niște năluciri
În spațiul viselor nesfârșite.

Descopeream în tine noi comori
În ziua de vară prea fierbinte,
Și te lăsam, spre mine să cobori,
Mângâindu-mă, așa cuminte!

Venea spre mine o dulce alinare
Trimițându-mă departe-n Paradis,
Unde vedeam numai izvoare
Ale iubirii în care ne-am cuprins.

Sfioasă apoi, cu buze fierbinți
Mă sărutai cu o nouă ardoare,
Nu ne numărăm printre sfinți

Îmi spuneai tu cu candoare.

Turda Băi
Iulie 1965

ÎNCERCÂND MEREU

Eu nu pot și nu am cum
Să-ți schimb ceva-n gândire,
Să te abat din al tău drum
Nu pot, îmi este peste fire,

Ar fi un demers zadarnic
Fără de nici-un succes,
Dar m-am înșelat amarnic
În ceea ce era de înțeles.

Te voi căuta mereu cu gândul
Încercând mereu a te uita,
Ocolind latent, Pământul
În suflet cu icoana ta.

Mă voi ruga din când în când
Pentru a-mi îneca amarul
Și voi trăi, luptând, sperând
Că-mi voi uita curând calvarul.

Baia de Arieș
Octombrie 1965

PLIMBARE PRINTRE STELE

- Ne-am spus povești despre stele
În nopțile scurte, până-n zori,
Noi alergam visând printre ele
Văzându-ne viața-n dulci culori.

- Acum, visez tăcut despre tine
Călcând cu sfială pe pământ
Ochii te văd aproape, lângă mine.
Într-un trandafiriu veșmânt.

- Simt urma mâinilor tale lin,
Buzele ard, cratere nestinse,
De ce ești crud strașnic destin
Nu-mi spui secretul iubirii ascunse?

- Mai așteptăm trandafiri să-nflorească
Mai dă-ne Doamne timp să trăim,
Ca-n viața asta omenească
Să fim fericiți, să ne iubim.

- Buzele-mi sunt mai însetate
De dorul tainicului sărut,
De trupurile îmbrățișate
Iar noi privindu-ne tăcut.

- Mă simt cuprins de o divină amețeală
De aceea te caut și nu te regăsesc,
Vino de departe, fără nici-o sfială!
Să-ți mai spun încă o dată „Te iubesc!”

Baia de Arieș
08 noiembrie 1965

UN PARADIS PIERDUT

Vei fi paradisul pierdut
Cu trandafiri, fără vreo vină.
Tu, în care am crezut
Considerându-te divină.

Nu vrei să înțelegi și-atunci
Îți închizi a tale porți.
Când vin, tu mă alungi.
Da, asta văd că poți.

Orice ți-aș spune, nu e bun
Te supără chiar adevărul.
Și nu găsim același drum
Predominând astfel misterul.

Dacăș putea, eu aș învinge,
Dar nu mai pot să mă lupt.
Astfel inima îmi plânge,
Refugiindu-se în trecut.

Am să tac cum faci și tu,
Iar visul meu va înceta.
Ce se va alege de acu
Vom mai trăi și vom vedea.

Ianuarie 1966

OARE VA MAI EXISTA?

În noul an eu am intrat
În suflet cu tine,
Dar iată, azi tu m-ai uitat,
Uitând total de mine.

Inima de-acum îmi bate
În ritmu-i sacadat,
Dar tu ești foarte departe
Oare ce s-a întâmplat?

Nu-ți mai pun noi întrebări
Tu răspunsuri le găsești,
Printre grele încercări
Fără mine tu trăiești.

Iubirii mele dau tribut
Asta este soarta mea,
Aș mai vrea un început
Oare va mai exista?

Am rămas singur pe lume
Fără tine sunt mai trist,

Nu mai am nimic a spune
Iată tac, nu mai insist.

Baia de Arieș
Ianuarie 1966

TRISTE FLORI

Crezi că am să uit vreodată
Acele clipe care au fost?
Când cu privirea ta curată
Te uitai la chipul meu anost.

Gândul te va căuta mereu
Înconjurând-te cu drag.
Fără tine îmi va fi mai greu
Dar nu voi putea nimic să fac.

Mă voi roti mai monoton
În jurul meu va fi tăcere,
Cu stilul meu, oricum aфон
Nu voi simți nici-o plăcere.

Voi trepida de mii de ori
Când mă voi gândi la tine,
Trandafirii vor fi triste flori
Înconjurându-mă pe mine.

N-am să te uit nicicând
Cât voi mai fi în viață,
Voi muri cu tine-n gând
Te voi avea mereu în față.

Valea Călugărească
Martie 1966

ORE TÂRZII

Nu mi-am pierdut melancolia
Mereu îmi amintesc de tine,
Și-mi vine-n minte reveria
Clipelor trăite și sublime.

În ritmul unor melodii
Îmi port gândurile departe,
Acum în orele târzii
Te însoțesc în noapte.

La ora asta nu cred că te-ai culcat
Chiar dacă dormi, în vis mă vezi,
Cum te mângâi foarte delicat
Și foarte tandru, poți să crezi.

Nici nu știu care melodie
Inima mi-a rupt sau m-a mișcat,
Dar știu că numai ție
Din suflet ți-am cântat.

Valea Călugărească
Aprilie 1966

UISEZ ÎN NOAPTE

Unde-s inocenții îngerî?
Să te privească în tăcere,
Veselă și nu în plângerî
Este umîla mea părere.

Nu știu cum m-ai fermecat
De nopțile mi-s fără somn,
De chipul tău mă simt legat
Te văd în vis când mai adorm.

Suflet năpădit de gânduri
Ca o gradenă plină de trandafiri.
Te prind și pe tine în rânduri
În inima plină de uimiri.

Te văd peste tot și mă opresc
Îmbrățișez coloane nevăzute,
Strângându-le până se topesc
Dar ele rămân veșnic tăcute.

Când nu te vîsez în noapte
Acoperită de privirea-mî avidă,
Cu tine sunt lucrurile toate
Nîmic nu poate să te dividă.

Te văd mereu cu plinu-ți surâs
Trecând în față cu pasul vîoi,
Arcuîndu-ți mijlocul tău strâns
Fără nici-o distanță-ntre noi.

Valea Călugărească
Mai 1966

UIMIRI

Acum, după ce ne-am cunoscut
Pentru mine altă lume nu există,
Căci cu tine viața a reînceput
Și din nou nu mi se pare tristă.

Cerul nesfârșit nu are nori
Ziua e cu soare, noaptea e cu stele,
Mă simt așa de bine iar în zori
Căci te am pe tine printre ele.

Văd în jurul meu doar flori
Sufletul mi-e plin de noi uimiri,
Inima-i cuprinsă de fiori
Scăldată-n miros de trandafiri.

Valea Călugărească
Iunie 1966

http://store.e-felicitari.net/membri_poze/flash/mari/aed0198232f0961db7e4d6f46a108810.swf

LABIRINTUL IUBIRII

Ce fel de tobe bat în adânc,
Acolo unde viața asta se anină?
Mă bucur! De ce să plâng?
Ochii tăi te fac sublimă.

Căi bătătorite sunt distruse
Au loc exploziile stelare.
Da, gândurile îmi sunt supuse
De atractivitatea dumitale.

Trupul se zbate neîncetat
Cu toate că este istovit.
Lăsându-se mai încurcat
În al iubirii labirint.

Astfel cu gândul îndrăzneț
Visez la tine în continuare.
Vei fi tabloul meu măreț
Neegalat cu vreo valoare.

Nu pot pune în balanță
Greutăți, să te măsoar.
Chiar dacă fără vreo speranță
Te voi iubi până ce mor.

Valea Călugărească
Iulie 1966

CALEA CEA MAI BUNĂ

Mă topesc în focul amintirii
Și ard ca ceara lumânării,
Mai am în minte trandafirii
Pierduți în marginile zării.

Nu știu în care zeu să cred
Îl rog pe Creator să-mi spună,
Care e drumul meu cel neted
Sau care-i calea cea mai bună?

Tot întrebând, timpul trece,
Tacit își face mersul,
Și nimic nu va mai drege
Cât cuprinde Universul.

Uităm fără nicio remușcare
Că am rostit niște cuvinte,
Cu promisiuni atât de rare
Nu le mai ținem minte.

Turda
August 1966

RESEMNARE

Nu în vin mi-alin amarul
Cred că n-ar avea vre-un rost,
Zadarnic aş goli paharul
Tot n-ar mai fi ce-a fost.

Nimeni n-a reuşit în lume
Să schimbe mersul vieţii,
Oricine poate spune
Frumoşi sunt anii tinereţii.

Când iei cuvintele frumoase
Ca fiind literă de lege,
Ca nestematele lucioase
Ce cu mâna le-ai culege.

Atunci tu cazii într-un neant
Din care nu vei mai ieşi,
Vei pierde tot ce e înalt
Şi în tăcere vei sfârşi.

Turda
August 1966

LÂNGĂ TINE

Zâmbetul tău atât de cald
Dăruit de creaturi divine,
Cadrată în culoarea de smarald
Care te prinde foarte bine.

În lumina ta din nou mă scald
Precum acele antice sabine,
Atins de al brizei fald
Venită din înălțimile alpine.

Astfel în sentimente ard
Nu mai știu ce-mi aparține,
Tu-mi ești scut, dar și stindard
Ce bine este lângă tine!

Turda Băi
August 1966

FIRUL DE TRANDAFIR

Cu gingașe petale

Roșii la culoare
M-ai dus în delir
Iubit trandafir.

Cu grijă am cules
Și-n taină am ales,
Din al florilor șir
Firul de trandafir.

M-am bucurat nespus
Fără gând ascuns
Nu voiam să conspir
Sub un trandafir.

Fiindcă nu te știam
În slăvi te ridicam,
Inimitabil trandafir
În culoare de porfir.

Dar tu te-ai ofilit
Și n-am îndrăznit,
Nici să mai respir
Parfum de trandafir.

Te păstrez intact
Căci am făcut un pact,
Mereu să mă inspir
Privind la trandafir.

Turda Băi
August 1966

URSITA

Unde ai fost până azi Ursitoare

Să-mi spui că mai am de trăit?
Că voi găsi în lume o floare
De care voi fi îndrăgostit.

M-am rugat de voi Sânzienne
Să-mi arătați izvorul iubirii,
Cât încă mai este vreme
Și nu s-au ofilit trandafirii.

Prin nopți visuri plimbam
Printre stele ce în roșu ard,
Dar dimineața mă trezeam
Sub al realității dur stindard.

Totuși iată, ca prin minune
Te-ai arătat la mine Ursită,
Aducându-mi din larga lume
Sufletului meu, fata iubită.

Moldova Nouă
Aprilie 1967

DE CE?

Pe aici ai trecut meteoric
Aducând cu tine un farmec,
Un fel de zefir euforic

Acel mister ce nu-l dezleg.

Nu-mi revin din adâncă visare
Inima îmi bate totuși liniștită,
Căci după multă căutare
Ești lângă mine lubită.

Ce poate oare să-nsemne
Atingerea simplă de mâini?
Când după îndelungată vreme
Ne priveam atât de senini.

Din cer însăși Divinitatea
Ne privea cu ochii buni,
Voind ca Eternitatea
Să fie cu noi peste lumi!

Moldova Noua
Aprilie 1967

RUGĂCIUNE

Mă uit la tine liniștit
Când mă mângâi pe obraz,
Mă simt atât de fericit
Sub al sărutului talaz.

La pieptu-ți tu mă strângi
Ca o mamă pe al său pui,
Toate dorurile le frângi
Iubita mea cu ochi căprui.

Te rog Doamne Creator
Nu-mi răpi floarea din mână!
Mă simt lecuit de dor
Lasă-mi clipa să rămână.

Voi deschide Cartea Sfântă
Așa cum știi, cu sficiune,
În timp ce inima îmi cântă
Eu voi fi în rugăciune.

Moldova Veche
Mai 1967

SPRE INFINIT

Orga stelelor îmi cântă pe clape
Alegăm prin nesfârșirea de lumină,
Inima ta de inima mea e aproape
Lumea-i a noastră de iubire plină.

Îngeri cu aripi de argint
Ne duc spre catedrala iubirii,
Așezată-n locul cel sfânt

Pe catafalcul nemuririi.

Îmi zâmbești cu gura o floare
Se aprind luminile din stele,
Cât ești de încântătoare,
Cu șuvițele-ți rebele!

În curgerea timpului, divină,
Pășim înaintea sub bolta cerească,
Contopiți mână în mână
Ne pierdem în fericirea noastră.

Drumul e lung, e nesfârșit,
Dar cine stă să-l măsoare?
Noi ne iubim. Spre infinit
Suntem fericiți. E sărbătoare.

Mai 1967

DORINȚE NEDESCRISE

Cu trandafiri și nu cu săbii
Apropie-te în primăvară,
Călăuzitoare de corăbii
Îndepărtata stea polară.

Ale tale raze, fie-mi călăuze!
Arătându-mi blânde, cine sunt,
Sărutul cald să-l simt pe buze
Timpul să plutească pe pământ.

Revarsă-ți peste mine privirea
Ochilor ce mă cuceresc!
Nesfârșită să-ți fie iubirea,

Iar eu la infinit să te iubesc!

Nu pot să spun ceea ce simt
Pierdut în cruda-mi neputință,
Încerc în versuri să-mi ascund
Durerea din a mea ființă.

Trupul tău, vulcan nestins
Cu sângele lavă fierbinte,
Care-n mine au aprins
Dorințe nedescrise-n cuvinte.

Iunie 1967

TRĂIND DIN AMINTIRI

Cu miros de orhidee
Și cu ochii tăi căprui,
M-ai înnebunit femeie
Nu se poate! O să-mi spui.

Nu știu cine a-nceput
Să privească-n viitor?
În ochii tăi eu m-am pierdut
Și asta nu întâmplător.

Cu o singură privire
Care nicidecum nu pot s-o uit,

Mi-a trecut tot prin gândire
Și prezent dar și trecut.

Acum când ești departe
Stau trăind din amintiri,
Citind scrisorile pictate
Având miros de trandafiri.

Aștept clipa revederii
Sunt încorsetat în rânduri,
La venirea primăverii
M-am înconjurat de gânduri.

19 ianuarie 2002

ÎNDEMN ...

Nu plânge suflete, fii tare,
Îmbărbățează-te, cu sânge rece!
Va fi o nouă încercare
Pe care sigur o vei trece!

Nu te lăsa cuprins de jale,
Să-ți rădă toți în față!
Mergi înainte, pe a ta cale
Și din greșeli iarăși învață!

Chiar dacă soarta nu-ți surâde,
Nu fi cuprins de disperare!

Și astfel fețele perfide,
Nu vor mai fi așa de zâmbitoare!

Încearcă să-ți învingi durerea,
Chiar dacă este foarte mare!
Nu fă dușmanilor plăcerea,
Deci, luptă în continuare!

Mașloc
21 noiembrie 2002

AZI AM INTRAT ÎN CASA TA ...

Azi am intrat în casa ta
Să-ți aducem iar prinos,
Căci noi suntem întotdeauna,
Veșnici frați întru Hristos.

Îi mulțumim lui Dumnezeu,
Și-avem în suflet bucuria,
Căci El, e cu noi mereu,
Dându-ne speranța și tăria.

Vom fi mereu în rugăciune,
Pentru a slăvi numele tău
Și cu adâncă plecăciune,
Avem un singur DUMNEZEU.

Te rog să fii Doamne cu mine,

Tu fiind ce este mai frumos,
Care-mi faci zilele senine,
Mie și fraților întru Hristos.

Citesc în Sfinte Evanghelii,
Culegând mereu înțelepciune,
Dimineața și în toiul serii,
Mă scufund adânc în rugăciune.

La inaugurarea Bisericii Baptiste „Harul”
28 octombrie 2001

<http://blogulmeu.ro/gigiuzv/files/2007/03/cristo-s-a-inviat.swf>

FIECARE

Fiecare-n lume are o poveste,
Cu episoade lungi, ca un roman,
Dar toate lucrurile aceste,
Au trecut an după an.
    De povestit este destul,
    Dar cine stă să mă asculte,
    Căci pe al vieții drum,
    De spus sunt lucruri multe.
Sunt mândru că am reușit,
Prin viață să pătrund adânc.
Chiar dacă nu tocmai iscusit,
De greutăți n-am să mă plâng.
    Drumul vieții este încurcat,
    Cu piedici și cu greutăți,
    Dar nu trebuie abandonat,
    Oricând să fii tu însăși.
Aș vrea totul de la lume,
Însă e nu-mi dă nimic,
De aceea îi voi spune,
Că-mi iau eu câte un pic.

Chiar acum, că sunt bătrân,
Încerc să fac ce pot,
Nu stau cu mâinile în sân,
Din latență eu mă scot.
Când te înfioară briza dimineții,
Și viața înaintea te îndeamnă,
Nici nu știi ce mult înseamnă,
Să te simți ca-n anii tinereții.
N-am terminat cuvintele din cărți,
Pentru a crea noi comparații,
Am studiat în multe părți,
Dar am făcut și declarații.

19 ianuarie 2003

MEDITAȚIE ...

Trupul meu e rupt din pământ
De care nu m-am dezlipit niciodată,
Din plante am cules ce e sfânt
Și dragostea mereu curată.

Pământul m-a făcut mai puternic,
Atunci când munceam din greu,
În credință am fost cucernic,
Fiindu-mi alături DUMNEZEU.

Prin pământ am căutat comori,
Pe care le-am adus la lumină,
Având satisfacții, cuprins de fiori,
Când intram sau ieșeam din mină.

Nu m-am lăsat niciodată învins,

Chiar dacă nu mi-a fost ușor,
În jocul vieții eu m-am prins,
Căci oricând viața o ador.

31 decembrie 2003

PRIMĂVARA ...

Când iese frunza la răchită,
Cu verdele atât de crud
Și e câmpia iarăși înverzită,
Frumoasă ca un tânăr nud.

Îmi pun câmpul așternut,
Căpătâi snop de strujeni
Și mă văd la început,
Mic copil la Rădășeni.

Îmi vreau cenușa risipită,
Prin glodul satului natal,
Prin pâraie pline de răchită,
Pe unde cânta cândva LICAN.

Aprilie 2003

LA MUZEUL GRUESCU ...

Nestemate, flori de mină,
Venite din depărtatul timp,
Scoase astăzi la lumină,
Pentru cei de pe pământ.

Cristale fine, ajurate,
Lucrate de orfevru neștiut
Și cu grijă adunate,
De un om prea cunoscut.

Nea Costică cu migală,
Cu dragoste de părinte
Le-a adus aici în sală,
Pentru a fi de noi privite.

12 aprilie 2003

„ Poeții vor, ori să ne desfete, ori să ne fie de folos”
HORAȚIU „ Ars Poetica”

VECHI AMINTIRI ...

- În simplul concert de tălângi
Al turmei de liniștite oi,
Vechi amintiri încă încerci,
Mergând prin colb și prin noroi.
- Acolo în Paradisul satului pierdut,
Prin acel vechi cadru natural,
Unde nici nu știi când am crescut
La Ciofu, în Petia, satul meu natal.
- În cântecul de toacă se ascund
Și plâns, și cântec împreună
Acestea toate te străpung,
În suflet îți produc furtună.
- În al clopotelor dangăt lung
E o arhivă-ntreagă de credință,
Că multe vieți nu îți ajung,
Să-ți înțelegi a ta ființă.
- Al buciului cântec de seară,
Ce îți aduce somnul lin,
În scurta noapte de vară,
Din viața când eram copil.
- În drumul stelelor pe cer
Am mers călătorind agale,
Fără un țel sau un reper
Prin nesfârșita, Lactee Cale.

MI-A LIPSIT

Mi-a lipsit al mamei drag alint,
Încă de când am venit pe lume,
Mi-a lipsit și dulcele cuvânt,
Care doar mama ți-l va spune.

Mama mi-a fost stea călăuzitoare,
Chiar de acolo din locul SFÂNT,
Le-a sfătuit pe ursitoare,
Să mă apere pe acest pământ.

După mama n-am plâns niciodată,
Căci sufletul ei a fost cu mine,
În noaptea cea întunecată,
Dar și în zilele foarte senine.

Despre ea voi scrie, nu voi fi tăcut,
Gândindu-mă la chipul ei blând,
Peste orice greutate am trecut,
Cu ICOANA mamei în gând.

21 mai 2003

SUNT ȘI EU ...

Sunt și eu un punct pribeag,
Ca multe alte câte sunt,
Purtând același steag,
Al vieții pe pământ.

Când mă ascund sub cer,
Îmi trag plapumă de stele,
Cu Căi Lactee în eter,
Pierzându-mă prin ele.

Acest cearșaf foarte incert,
Cum îl vedem în aparență,
Noi nu-l percepem concret,
În necuprinsa lui esență.

Cerul nesfârșit îmi e acoperiș,
Încărcat de stele sau de nori,
Iarba verde îmi ține înveliș,
Asta, chiar de foarte multe ori.

Îmi caut sufletul departe,
În veșnica lui rătăcire,
Nu văd nimic ce mă desparte,
De neant și fericire.

06 octombrie 2003

VIOARA ...

Vioara uitată-ntr-un colț,
E spartă, e veche nu mai cântă,
Sunt tăcute slabele-i corzi,
Nici un sunet nu se mai avântă.

Demult, vioara făcea ravagii,
Aducând în suflet veselie,
Sau ale romanței sufragii,
Tremurau inimi în melancolie.

Nu pot să te mai repar vioară,
Ești mult prea distrusă,
Nu vei mai cânta a doua oară,
Astfel gloria ta e apusă.

08 noiembrie 2003

GLASUL TĂU

Muzica cea mai frumoasă este glasul tău
Zâmbetul tău îmi înseninează sufletul.
Norii fug din calea zâmbetului tău trandafiru,
Și soarele se bucură zărindu-l.

MUȘCĂM DIN TIMP ...

Mușcăm din timp ca dintr-o pâine,
Viața ne trece zi cu zi,
Ce-a fost azi nu mai e mâine,
Din Polul Nord la Miazăzi.

Trăim cu amintiră de neuitat,
Ce rămân în suflet îngropate,
În somnul nostru zbuțiat,
Cu vise care mor în noapte.

Nu facem socoteli să adunăm
Cât aer intră în plămâni,
Mergem înainte mai sperăm,
Cu toate că suntem, bătrâni.

Nu tragem linii, definiții,
Nu stăm pe loc ci ne mișcăm,
Nu ne permitem premoniții,
Fără să vrem spre viitor zburăm.

Nu e timp pentru bilanțuri
Pășim cu timpul înainte,
Nu ne înfășurăm în lanțuri,
Căci sufletul ne e cuminte.

Moldova Veche
09 septembrie 2003

PESTE CÂMPUL ...

Peste câmpul înflorit,
Cu stufoase Sânzienne,
Iată că mi-au revenit
Amintiri din altă vreme.

Copil fiind zburdam prin iarbă,
Uitam dacă eram necăjit,
Din flori îmi împleteam o salbă,
Și deveneam copilul fericit.

Prin ierburi greieri căutam,
Să le iau vioara minunată,
Pe atunci eu nu știam,
Ce-nseamnă viața adevărată.

Din ogorul de grâu îngălbenit,
Alegeam paie pentru pălărie,
Mă apucam apoi de împletit,
Capului podoabă să îmi fie.

Moldova Veche
August 2003

DIMINEAȚA ...

Când dimineața te trezești,
Dă-ți o palmă peste față,

E o realitate că trăiești,
Ce frumoasă ești viață.

Privești către înaltul Soare,
Care ne alintă cu tandrețe,
Privește spre zile viitoare,
Fii încă plin de tinerețe.

Sărută-ți soția încă adormită,
Mai spune-i odată „TE IUBESC”,
Intră în ziua veșnic liniștită,
Cât de mult vreau să trăiesc.

Moldova Veche
09 septembrie 2003

OCHII TĂI

Singurul poem citit vreodată au fost ochii tăi.
Ce frumoși ochi ai iubita mea!
Îmi doresc să mă oglindesc în ochii tăi.
Dar când? Vă iubesc ochi căprui.

TE VREAU ...
Dragei mele soții Ana LEONTE.

Draga mea te vreau

Zâmbind ca soarele,
Oglindit
În ape cristaline.
Argintul adunat
În părul tău
Și al meu,
Ne arată
Cât suntem
De bogați
Gânduri îndrăznețe,
Rachete spre vis,
Lansate-n tinerețe,
Le-am purtat cu greu,
Ani îndelungi
Și viața am învins.

24 noiembrie 2003

CU TINE ...
Soției mele Ana LEONTE

Cu tine am plecat,
Spre visatele mări

Departa,
Am mers împreună
Spre stele,
Veneam pe pământ,
Găseam noi prilejuri,
Pe tine să te cânt.
Mă pierd uneori
În căutarea eternului,
Din tine,
Tu care îmi oferi
Clipe sublime.
Sufletul se odihnește
După îndelungi căutări,
Ne simțim minunat,
Doar cu tine,
Mă simt bărbat.

AM MERS ...
Cu iubire soției mele Ana LEONTE.

- Am mers decenii împreună
Până astăzi draga mea,
Am înfruntat orice furtună,
Tu dăruindu-mi dragostea.

- Am învins în viață greutăți,
Trecând prin multe, pas la pas,
Nu ne-am despărțit în părți,
Multă dragoste ne-a mai rămas.

- Au trecut solstiții peste noi,
Mai multe de un sfert de veac,
Nu privim cu teamă înapoi

Anii, în amintire se prefac.

- Proaspătă ca briza dimineții
Adormită, stau și te privesc,
Frumoasă ca în anii tinereții
Ca și atunci, și astăzi, te iubesc.

31 mai 2002

CÂND TE NAȘTI ...

Când te naști, primești în dar,
Odată cu suflul și pământul
Nelipsit, Divinul Har,
Apoi mama-ți dă cuvântul

Calci cu sfială pe pământ
Și tălpile se înfioară,
Simți în tine Duhul Sfânt,
Ce în suflet se coboară.

Dar oare ce-i mai sfânt?
Decât cuvântul mamei dulce
Și al patriei pământ,
Pe care în suflet îl vei duce.

Încă merg cu lumea-n rând

Eforturi fac, mă străduiesc,
De greutate nici nu mă plâng,
N-am timp să îmbătrânesc.

SENIORE,
Distinsului profesor Claudiu VODĂ

N-am tulburat izvoare,
Căci nu le-am putut răpi
Susurul și clipocitul
Să le fac muzică.
Am îndrăznit să visez
La zborul înaripatelor,
La libertatea lor,
Destul de efemeră.
Petale am sărutat,
Doar cu privirea,
Nereușind să le iau
Culorile divine.
Armoniile au rămas,
La locul lor,
Și totuși au devenit
Curcubee instabile.
Cu toate acestea,
Zilnic mă topesc,
Turnându-mi continuu
În suflet elemente grele,

Pe care cu greu
Le stăpânesc,
Să nu devină
Distructive.

Mihai LEONTE
MOLDOVA - VECHE

Bătrânii nu trebuie uitați...
„TIMPUL” 5 – octombrie – 1999

Despre bătrânețe s-a scris încă din cele mai vechi timpuri. Anticul filosof roman Cicero (106-43 î.e.n.) a scris despre îndelungata experiență a bătrânilor în lucrarea „De senectute”. Bătrânul Seneca (61 î.e.n. – 39 e.n.) a lansat sintagma „A trăi înseamnă să lupți”. Românii au scos o altă sintagmă – „Tinerete fără bătrânețe”. Aici înțelepciunea populară a vrut să scoată în evidență că activitatea continuă nu-l va lăsa pe om să moară decât în picioare, ca bradul

Despre trecerea de la etapa activă la cea a pensionării se pare că nu se știe prea multe, cu toate că foarte mulți au cercetat fenomenul despre așa-zisa „vârstă a treia”. Francezul Voltaire (1694 - 1778) a decis că a „îmbătrâni” este singurul mijloc de a trăi mai mult. Trebuie să ne gândim că în fiecare dintre noi există dorința de a ajunge la bătrânețe. Dar sensul îmbătrânirii nu trebuie să fie un obstacol pentru generațiile ce vin, ci din contra, va trebui să devină un obiectiv, căci bătrânețea este ca un far, la care vor ajunge doar cei puternici, care vor reuși să străbată valurile vieții. Cei slabi vor deveni bătrâni înainte de vreme. Organizația Națiunilor Unite a fost și este preocupată de problematica bătrâneții. Astfel, în 1962, la Adunarea Mondială asupra Îmbătrânirii, ținută la Viena, a declarat anul 1982 - Anul Internațional al Bătrânului.

Prin Rezoluția 45/106/1991 s-a hotărât ca ziua de 1 octombrie să devină în fiecare an, pentru toate statele lumii,

Ziua Internațională a Vârstnicilor. În 1998, Națiunile Unite au declarat perioada 1 octombrie 1998 - 1 octombrie 1999 ca Anul Internațional al Persoanelor Vârstnice, fără însă a anula prin aceasta Rezoluția 45/1/06/1991.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă s-a menținut consecvent pe linia activității continue a membrilor săi, începând încă din 1997 organizarea Șezătorilor bătrânilor, organizarea unor simpozioane cu tematică adecvată, „Viitorul bătrânilor”, ”Viața bătrânilor, prezent și viitor”, „Morala creștină, reflectată în relațiile dintre părinți și copii”. Această ultimă temă a fost prezentată la Simpozionul Internațional „Solidaritate între generații”, care a avut loc la Predeal, în iulie 1999, de către Mihai LEONTE, președintele C.A.R.P Moldova Nouă. În acest an, s-a ajuns la ediția a doua a Expoziției Fotografice „Bătrânii noștri”, la care ni s-au trimis până în prezent 40 de lucrări ale unor fotografi renumiți din Sibiu, Oradea, Slănic Prahova, Carei, cât și ale unor fotoamatori din Moldova Nouă.

Prin toate aceste activități și acțiuni, încercăm să ținem ridicat moralul bătrânilor, care o duc și așa destul de greu. Nu ne rămâne decât să le dorim celor în vârstă multă sănătate și optimism!

Mihai LEONTE,
Președinte C.A.R. Pensionari Moldova Nouă

ANNA.
Numele tău
E peste tot,
Este ALFA,
Dar Și OMEGA,
Doar ești ANNA.

ZBORUL

Alunecări,

Prin munți
De aer,
Acesta este,
Zborul.

Pensionarii au ajuns la limita răbdării „TIMPUL” 29 – aprilie 1999

Afirmă Mihai LEONTE, președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă.

- Domnule LEONTE, recent ați expedit un protest pe adresa mai multor instituții din țară, printre care și Președinția României, Parlamentul și Camera Deputaților. În protestul respectiv, mottoul este o propoziție rostită cu mult timp în urmă de Petre Roman „așa nu se mai poate!”. Ați primit vreun răspuns la protestul dumneavoastră ?

- Deja ne pregătisem, eu și câțiva pensionari din oraș, să facem greva foamei în fața Prefecturii dar am primit la țanc câteva răspunsuri. Cel mai la obiect a fost cel al d-lui subprefect Mircea Popescu. De asemenea, de la Camera Deputaților am primit confirmarea de primirea protestului nostru, iar din partea Ministerului Justiției și cel al Muncii și Protecției Sociale ni s-a transmis că acesta este supus spre analiză.

- În protestul despre care discutăm aveți o serie de revendicări. Credeți că acestea se vor rezolva?

-Trebuie să se rezolve, pentru că pensionarii au ajuns la limita răbdării. Măcar la bătrânețe vrem să trăim liniștiți. Am muncit o viață întregă și acum suntem marginalizați. CARP Satu Mare ne-a și trimis deja o adeziune la protestul nostru.

- După modul în care faceți aceste afirmații, să deducem că sunteți optimiști?

- Într-o luptă în care te angajezi întotdeauna trebuie să

fii optimist. Altfel o pierzi din start.

-Domnule LEONTE, acum haideți să discutăm un alt aspect. Din 1996 încoace, în România sunt la modă promisiunile făcute pentru a fi nerespectate. V-ar mira dacă și ceea ce vi s-a promis până acum ar rămâne doar vorbe-n vânt?

- Sincer, nu. Dar omul cât trăiește, are dreptul să își ceară... drepturile. Așa bătrâni cum suntem, putem lupta pentru ele. Tocmai de aceea am considerat că îi atenționăm pe aleșii neamului că nu suntem neputincioși, ci doar pensionari.

Constantin ȚIGĂNELE
04 aprilie 1964 – 18 iulie 2002

GALERIE.

Tavan incert,
Steluțe palide,
Din aur,
Sau alte
Metale.

MINĂ.

Cer de minerale,
Fără lună,
Fără stele,
Dur, constrâns,
De roci,

Zăbrele.

Strigătul din urmă

A fi pensionar înseamnă a fi unul din dezmoșteniții sorții. De fapt, cine suntem noi acești pensionari la care nimeni nu se mai uită azi?

Suntem acei tineri care au plecat de acasă acum 30-40 ani când pământul era luat cu forța și se formau tarlalele marilor gospodării agricole colective.

Am muncit în locuri unde puteam să câștigăm o pâine neagră, dar pâine. Eram siliți să facem schimburi duble în minerit, pentru a sparge norme și a merge acasă cu salariul neciuntit. Lucram duminici pentru a nu putea merge la biserici să ne închinăm și a uita credința străbună.

Partidul, ce se declara a fi al celor mulți avea de trei ori mai multe obligații pentru membrul de rând și doar trei drepturi să fii prezent, să ridici mâna la comandă și să taci

Pentru noi, românii, acest secol XX a fost al generațiilor de sacrificiu, într-un fel sau altul, cei care avem azi în față doar perspectiva coșciugului și al cimitirului, de ce ne chinuiți? Ce aveți de gând, cu noi? De ce nu ne dați cel mai elementar drept, dreptul la viață?

Ne supuneți la o înfometare lentă și continuă, ne condamnați la o moarte prin euthanasia lipsei de medicamente. Pentru o muncă depusă în condiții foarte grele, ne dați pensii mai mici decât ale femeilor de serviciu!

Pentru boli profesionale, ce n-a făcut geniul răului, Ceaușescu, ați reușit să faceți voi, cei care v-ați instalat în fotoliile Parlamentului, de unde, cu o aroganță greu de-nțeles, ne sfidați cu superioritate!

Nu vă gândiți că tot ce s-a făcut în țara noastră e construit cu milioane de tone de sudoare a celor care mai cerșesc mila de la cei fără de milă?

Până când domnilor? Până unde?

Cei care trebuie să ne apere își trag cu încetineală scaunele lângă ale voastre, pentru a nu vă deranja.

Strigătul acesta din urmă este al vulturului care a văzut pe cel care l-a împușcat, dar cu un ultim efort se aruncă asupra ucigașului.

Nu mai putem suporta parlamentari și guvernanți, lăsați tot la o parte, faceți-ne dreptate. Dați-ne înapoi dreptul la viață!

**Organizația Partidului Pensionarilor Moldova Nouă,
președinte, Tasache BOGATU**

Asociația Pensionarilor Clisura Dunării - Moldova Nouă
secretar, Petrea CARP

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă,
președinte, Mihai LEONTE

TE IUBESC.

Nu mă condamna,
TE IUBESC,
Din totdeauna
și mereu
De la început,
Până la final.
Este firesc
și nu banal.

**„0 luptă-i viața, deci te luptă”
„TIMPUL” 01 – octombrie 1997**

G. Coșbuc

Pentru unii, ieșirea la pensie este asociată cu ideea că nu trebuie să mai faci nimic. În considerentul nostru, este o falsă înțelegere a fenomenului pensionării. Istoria omenirii arată că foarte mulți „bătrâni” au creat încă multe opere la o vârstă înaintată și menționez două nume străine: G.B. SHAW (1858 - 1950) și JAN SIBBELIUS (1865 – 1957), iar dintre români C.I. PARHON (1874 – 1969) și ANA ASLAN (1897- 1988). Enumerarea ar putea fi desigur mai lungă.

Luând drept deviză versurile lui Coșbuc, „O luptă-i viața, deci te luptă”, asociate cu constatarea lui Seneca „și bătrânii trebuie să învețe”, am considerat că mai putem face ceva și noi, pensionarii din Moldova Nouă.

Astfel, în urmă cu cinci ani am pus bazele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă, care este organizată în baza unor noi principii, cu un ȘTATUT foarte liberal.

Organizația neguvernamentală și-a consolidat poziția an de an, acum având înscriși circa 300 membri, activi fiind peste 230 membri.

Din punct de vedere financiar, avem poziție cât se poate de bună, cu un patrimoniu de peste 20.000.000 lei. În anul 1996 s-au distribuit membrilor ajutoare nerambursabile de peste 2.500.000 lei și împrumuturi de 4.500.000 lei. Anul 1997 este mai bogat, se pare, deoarece până la ora actuală s-au acordat ajutoare nerambursabile de peste 3.500.000 lei și împrumuturi de peste 8.000.000 lei.

Consiliul de Administrație este garantul că toate sumele depuse de membri sunt în deplină siguranță la bănci. Amintim membrilor că se face lunar un control riguros și exigent de către comisia de cenzori compusă din: Ion Gheorghe – președinte, Bar Ioan – secretar și Radu Ștefan – membru.

La ziua vârstei a treia, urăm tuturor celor ajunși aici „La Mulți Ani, în deplină sănătate”

Mihai LEONTE,
Președinte al Casei de Ajutor Reciproc
a Pensionarilor Moldova Nouă

MULȚUMIRI
„TIMPUL” 08 – octombrie 1998

Stimate domnule director general al S.C ”TIMPUL”
Reșița

În numele Consiliului de Administrație al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă VĂ MULȚUMIM pentru deosebita onoare ce ați acordat-o manifestării ocazionate de sărbătorirea Zilei Mondiale a Vârstei a Treia, prin prezența masivă a conducerii Societății TIMPUL reprezentată prin: PETRU BUZZI - Director General, MIRCEA CAVADIA - REDACTOR-ȘEF, NICOLAE SÂRBU – Director - Biblioteca Județeană și Ziarist, domnul MIRCEA BĂLAN - fotoreporterul ziarului Timpul. Dacă veți avea amabilitatea, precum și spațiul necesar în ziarul dumneavoastră, vă rog să transmiteți tuturor organizațiilor, partidelor politice, cultelor, precum și celorlalte organizații care au binevoit să participe la masa rotundă din 1 octombrie 1998, aceleași calde și sincere mulțumiri! De asemenea, MULȚUMIM Direcției de Muncă și Protecție Socială Caraș-Severin, postului de radio Timișoara și Televiziunii Locale Interstat!

Președinte al CARP Moldova Nouă,
Mihai LEONTE

„TIMPUL” 6 – iunie 2000

Stimate domnule director general Petru Buzzi

Sper că chiar dacă nu veți publica ceea ce scriu eu, totuși veți scrie despre grija ce și-o poartă pentru buzunarele proprii acești aleși ai neamului.

Am rămas stupefiat la auzul știrii că parlamentarii noștri și-au mărit salariile încă înainte de a fi votat bugetul. Stau și mă minunez cum, în timp ce partea vestică a țării a trecut prin teroarea apelor și dragul nostru președinte a promis câte 4-500.000 lei pentru o familie sinistrată, aleșii neamului și-au rotunjit binișor salariile.

Domnilor parlamentari, la cei 60 ani ai mei îmi vine să sar în sus de bucurie căci am descoperit precum Arhimede acum 2200 ani principiul după care vă conduceți. Acesta fiind: Celui ce are să i se mai dea, celui ce n-are să i se ia și ce are".
Biblia – Matei – 25 –29.

Nu am cuvinte să mă exprim pentru această nouă palmă dată tuturor românilor. Este o sfidătoare lipsă de respect pentru noi, cetățenii țării. În timp ce circa 70% din români sunt sub pragul sărăciei, tu cel ales să aperi drepturile cetățenilor le calci fără nici o rețineră și fără nici un regret. Nu mai înțeleg nimic. Poate domnul Cavadia avea dreptate când îi cataloga într-un anume fel pe acești parlamentari. Nu știu cu ce gogoși vor mai veni la alegeri acești farisei moderni. Trebuie neapărat ca fiecare ales să-și aibă circumscripția lui pentru a putea fi tras la răspundere pentru ce face, iar salariul lui să fie plătit din aceeași circumscripție. Numai atunci poate se vor mai îndrepta lucrurile.

**Cu mult respect,
Mihai LEONTE,
Moldova Veche**

INIȚIATIVĂ FILATELICĂ DIN CARAȘ

În revista Federației Filatelice Române Nr. 3/2000, a fost publicat un articol intitulat „La București bătrânii sunt într-adevăr respectați” Cu acest titlu o prestigioasă revistă italiană, Cronica Filatelică (Nr. 257 din decembrie 1999), a publicat un material în care era elogiată editarea unor întreguri poștale românești dedicate Anului Internațional al Persoanelor Vârstnice. Pentru a marca acest eveniment, inițiat de ONU, la București au fost editate șapte cărți poștale și patru plicuri omagiale. Ceea ce nu prea se cunoaște, este faptul că inițiativa de a fi editate aceste întreguri, a plecat de la Moldova Nouă „Deoarece până în 1990 la Moldova Nouă a existat un puternic cerc filatelic și pasiunea aceasta va dăinui pentru eternitate”, spunea domnul Mihai LEONTE, „Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Moldova Nouă, al cărei Președinte sunt, a făcut propunerea Direcției Generale a Poștei Române să editeze întreguri poștale pentru această aniversare. DGPR ne-a contactat și ne-a rugat să trimitem, dacă se poate și avem concepute, câteva machete pentru aceste întreguri poștale. Nu am putut realiza acest lucru și atunci cei de la București au dat curs propunerii noastre și au editat aceste întreguri într-un tiraj de 20 000 de exemplare. Toate cele șapte cărți poștale reprezintă un bărbat la vârsta senectuții, în diferite ipostaze, însoțite fiecare de un citat. Cel mai semnificativ este cel al lui J. Renard care spunea că „Bătrânețea vine brusc, ca zăpada într-o dimineață când te trezești, bagi de seamă că totul e alb”

Editarea acestor întreguri, calitatea lor, a condus la aprecierea publicată în revista italiană care spunea că „în acest domeniu România este fără rivali ” (c.g)

ÎMPOTRIVA SOMNULUI LINIȘTIT AL ALEȘILOR NOȘTRI

„TIMPUL” 5 – ianuarie 1996

Stimate domnule redactor-sef,

Citesc ziarul „Timpul” număr de număr, fiind abonat și interesat de ceea ce se scrie în acest ziar al nostru.

Sunt evidențiați toți criminalii, șmecherii sau, parafrazându-l pe domnul Cavadia, cea mai joasă speță nu spiță. Însă când este vorba de orașul Moldova Nouă și Clisură, se scrie de contrabandiști și despre altceva nimic. Așa se procedează atunci când conducerea orașului nu va da nici o atenție. Dar, mai ales, primăria nu dă atenție locuitorilor alegători.

În oraș nu este apă caldă de peste doi ani de zile, iar căldura lipsește de trei ierni. Dar în afară de scrisoarea ce v-am scris-o prin septembrie 1994, despre această căldură și apă caldă a Orașului Nou, care arată ca un sat părăsit, nimic. Dacă nu vreți să deranjați pe cineva aici, nu scrieți. Deci tăcere.

Poșta Moldova Veche lucrează cu 9 oameni și jumătate. Din 14 din schemă se stă la cozi interminabile, pentru un timbru sau o felicitare. Știe oare doamna directoare a Direcției Județene de Poștă.

Gropile și aleile sparte de cei de la Romtelecom le multiplică pe cele care au existat și s-au lărgit.

E oare posibil ca toate oalele sparte să se . . . spargă din nou în capul locuitorilor acestui cartier pentru care numele de oraș nou nu se mai potrivește?

Cei care rabdă frigul cu stoicism sunt pensionarii, căci cei care lucrează își mai aduc câte un lemn de pe unde lucrează, pe când cei bătrâni, bolnavi, slabi leagă sârmă după sârmă cârpindu-și vechi reșouri, cu care consumă energie electrică. Mulți adună cartoane din piață și de la containere, pentru a se încălzi.

În primăvară vom ieși cu multiple boli de piele și desigur cu păduchi. Cazuri s-au găsit la grădinițe și cămine de copii.

Când trimiteți în zonă câte un ziarist, vine, întreabă pe cine întreabă, pe cine trebuie să întrebe și să scrie a fi adevărul. (*De fapt Domnule LEONTE, am și făcut acest lucru — n.n.*)

Acum, când mandatul aleșilor noștri se încheie (printre ei

mă număr), e bine să se tragă semnalul de alarmă pentru ca cei ce își vor pune candidatura să nu creadă că scaunele îi așteaptă moi pentru alți patru ani ce vor trece fără a se realiza nimic.

Ar trebui să vă scriu eu, cât și alți cetățeni să vă scrie, să le deschideți ochii celor care ar trebui să nu poată dormi de grijă.

Aceste două pagini vor să vă dea prilejul de a scrie câteva rânduri pentru un eventual semnal de alarmă, care să ajungă la urechea unor mici și mari slujbași, care prin lege au obliga-ția de a proteja și pe cel mai mic, cât și pe cei mari, dar și pe cei slabi împotriva celor mari.

Cu multe mulțumiri
Mihai LEONTE Consilier județean

*

Portret

Florile salcâmului,
Înzăpezit de
Balsamul vieții.
Ard tunete
Cu miros ingenuu.

*

Punct fix

Stea Polară,
devenind
solitară,
e tot la Zenit.

ÎNCĂ NU E PREA TÂRZIU
„TIMPUL” 9 – septembrie 1994

Imediat după revoluție au început divergențele în legătură cu centrala termică ce furnizează căldură în cartierul Orașul Nou din Moldova Nouă. Dar dacă în anul „caloric” 1993/1994 (deci iarna) n-am avut căldură ci numai apă caldă până la 30 aprilie 1994, în noul an „caloric” (iarna 1994-1995) se pare și e mai mult ca sigur că nu vom avea nici una nici alta. În Consiliul Local Moldova Nouă s-a discutat doar trecător despre această problemă, dar nu s-a spus nimic concret. Doar dl. consilier Popescu Gheorghe, director tehnic la Sucursala Minieră, a spus clar că nu au bani pentru păcură și astfel nici școlile, care în iarna 1993/1994 au avut ceva căldură în acest an, nu vor mai avea. Din cei cca. 10.000 de locuitori ai cartierului, circa 79 la sută n-au unde să-și facă baie căci din 30 aprilie 1994, Orașul Nou n-a mai avut apă caldă. Deci, 4 luni și cine știe câte în continuare. Când vom, avea, totuși, apă caldă și căldură în acest oraș, în care este mai rău ca într-un sat?

Cetățenii nu înțeleg că, ne având căldură, plătesc mai mult decât dacă ar avea, căci lemnele s-au scumpit, kilowattul de asemenea, și va fi cel mai rău pentru familiile de pensionari, șomeri și chiar pentru micii salariați care au un câștig mediu extrem de mic.

Avem speranța că, chiar acum, târziu, dacă veți înțelege semnalele de alarmă se mai poate face ceva.

Cu multă stimă.

**Asociația Pensionarilor „Clisura Dunării” (Președinte —
Mihai LEONTE, Secretar — IOAN CHISĂLIȚĂ)**

**VREME TRECE, VREME VINE,
NUMAI „TIMPUL” NE RĂMÂNE
„TIMPUL” NR. 2000 12 – iulie 1997**

Începem dialogul nostru subiectiv și mult prea selectiv,

din motive de spațiu cu surpriza plăcută pe care ne-a făcut-o unul dintre cei mai vechi și mai consecvenți cititori și corespondenți ai noștri. Ca și altădată, primim zilele trecute un plic din Clisura Dunării, expedit de MIHAI LEONTE, Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă. Dar parcă acest plic este mai altfel decât celelalte. E un plic cu surprize. Prima: conține nr. 123, an I, din 14 iunie 1990, al ziarului „Timpul”. Cititorul nostru l-a păstrat în bune condiții, l-a ștampilat cu numele său și ni l-a trimis nouă.

Atunci ziarul avea patru pagini. O mică eroare de tipar, care azi ni se pare hazlie. Niște interpretări „la cald”, de care semnatarii precis s-ar dezice. Un text pe care corespondentul nostru îl dedică ziarului și redacției care-l făcea pe atunci. Text pe care-l reproducem aici, în deschiderea acestei pagini, sub semnătura domnului Mihai LEONTE din Moldova Noua.

„Peste câteva zile veți marca pe efigiul ziarului dumneavoastră nr. 2000. Magicienii din cele mai vechi timpuri considerau numerele rotunde ca miraculoase. Chiar dacă în foarte multe cazuri ele nu și-au dovedit miracolul. Iată că ziarul „Timpul” este totuși un miracol. Căci a trecut prin multe greutăți și a ținut trează și la obiect atenția cititorului din județ. Și, cum s-a dovedit, chiar peste granița țării, așadar timpul a trecut, dar a rămas ziarul „Timpul”, care a dus trei campanii parlamentare și două ale alegerilor locale. Unii dintre ziaristii acestui ziar au trecut în neființă: cazul neuitatului Timotei Jurjica. Iar cei care au fost la început mai sunt și acum. Nu-i număr, pentru a nu supăra pe nimeni. Și totuși, având în față câteva ziare din 1990, citez pe: Mircea Cavadia, caustic și atunci, ca și acum; Nicolae Sârbu, ziarist și poet sau invers: Dorina Sgaverdia, acea ziaristă care își sacrifică și azi timpul culegând informațiile din sălile de ședință, conferințe, mitinguri și câte altele.

A fi ziarist consider că nu e ușor. Căci a transforma în articol un eveniment este egal cu munca bijutierului care face dintr-o piatră neînsemnată un valoros diamant. Totodată ziarul este cel care oglindește realitatea bineînțeleș, prin prisma vederii proprii. Cel care nu-i respectă pe ziarști, nu se respectă pe

sine însuși.

Acum, când deja au apărut 2000 de numere ale ziarului „Timpul”, devenit un cotidian de marcă al județului Caraș-Severin, doresc ca acest ziar să macine timpul, în continuare, dar să nu fie măcinat de nimic. Căci amintind de ziaristul Eminescu, putem spune, vreme trece, vreme vine, numai „Timpul” ne rămâne. La numărul 1500 vă doream : *La mulți ani, ziaristi!* Iar acum, pe lângă urarea de atunci, adaug una nouă: „*La mulți ani, cu sănătate și alte 2000 de numere!*”. Mulțumindu-i domnului Mihai LEONTE, pentru lunga și frumoasa misivă, să vedem ce mai spun și alți cititori ai noștri. De ce citesc ei ziarul „Timpul”? De ce scriu la ziarul „Timpul”? De ce se adresează ei, cu atâta încredere ziarului „Timpul”?

Libertate

Gânduri libere,
pe aripi
de Zefir,
trecătoare corăbii
pe mări de vis.

**SCRISORI FĂRĂ RĂSPUNS
„TIMPUL” 8 – decembrie 1998**

Stimate domnule director general Petru Buzzi
Nu știu dacă ce va voi scrie va vedea lumina tiparului, dar îmi fac datoria și vă scriu.

Moldova Nouă este departe de centrul județului și totuși mai ajung și pe la noi parlamentari care vor să-si facă imagine. De fiecare dată când au venit prin zonă am căutat să-i întâlnim

pentru a le arăta că noi suntem electoratul care i-a ales. Deși i-am întâlnit și le-am scris, în schimb nu am primit nici un răspuns, ca dovadă că nu am fost luați în seamă. Voi începe cu dl. senator Constantin Müller, care în data de 6 aprilie 1997 a fost la Moldova Nouă și căruia i-am solicitat anumite intervenții în Senat referitoare la mult discutata lege a pensiilor, prin scrisoarea nr. 563/7 aprilie 1997, la care nici până azi nu am primit vreun răspuns.

În data de 3 aprilie 1998 venea la Moldova Nouă, cu multe surle și trâmbițe, sperind până și copiii din oraș, domnul deputat Liviu Spătaru, căruia, de asemenea, i-am prezentat o scrisoare în mână, pe care i-am și citit-o de față cu mulți cetățeni din Moldova Nouă și care poartă nr. 768/3aprilie1998, la care, de asemenea, nu am primit nici un răspuns.

În data de 11 iulie 1998 venea la Moldova Nouă deputatul Dumitru Ifrim, căruia i-am înmănat o scrisoare pentru Comisia de muncă și protecție socială, respectiv pentru doamna deputat Smaranda Dobrescu. Nici la această scrisoare nu am primit vreun răspuns.

Stimate Domnule Director General, aș dori ca opinia publică a județului Caraș-Severin să afle cum sunt priviți alegătorii din acest județ de către cei cărora le-am încredințat acele frumoase fotolii din Parlament, acele substanțiale „salarii + indemnizații + diurne”, nu mai știm câte alte facilități, de care nu se bucură nici-o altă categorie socială din România.

Dacă unei organizații nu i se răspunde în nici-un fel, mă întreb ce se întâmplă cu alte mii de scrisori ale unor cetățeni simpli? Oricâte interese de partid ar exista, acești „domni” nu-și merită călduțele scaune din Parlamentul României!

Mihai LEONTE,
Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
Moldova Nouă

Alfa & Omega

Alfa a fost
Zâmbetul tău.
Omega?
Cenușa tămâiei
Din cădelniță.

La mare

Neliniște și soare,
Nisip încins,
Valuri vesele,
Suntem, la mare.

PE MALUL DUNĂRII DAR FĂRĂ PEȘTI PE MASĂ „TIMPUL” 06 – septembrie 1995

În ziarul „Timpul” a apărut, nu de mult, articolul „Peștele o importantă bogăție caraș-severineană e lăsată la voia întâmplării. Tematica fiind veche, ea a provocat anumite valuri încă din 1993, pentru a izbucni apoi o mică furtună la ședința din 11 septembrie 1993 a Consiliului Județean, ce a avut loc la Băile Herculane, din care am ieșit uzi, eu (LEONTE Mihai) ca și domnii Creangă Victor și Creiniceanu Ion. Adică ni s-a închis gura.

Cu toate că am discutat după aceea cu primarii din Moldova Nouă, Pojejena, Pescari și Sichevița pentru a se adresa Prefecturii, Guvernului sau, poate, chiar la ONU. Normal taxele trebuiau plătite la primării, percepții rurale sau la circumscripțiile fiscale, dar ele au luat drumul societății „Carn-Prep” Reșița sub pretextul că așa a decis Ministerul Agriculturii. Și dacă primarii localităților riverane Dunării nu au inițiat nimic ce pot face alții, decât să-si răcească gura de pomană? Problema a fost reluată din nou la rubrica diverse a

Consiliului Județean când, personal am cerut verbal și în scris, sub semnătura a încă 12 consilieri să se solicite Societății „Carn-Prep” Reșița să se prezinte în fața Consiliului Județean pentru a da socoteală ce s-a făcut cu banii încasați, care trec de câteva zeci de milioane. Oricum. nu e drept!

Adică locuiești pe malul Dunării și duci dorul peștelui, căci pescari care își practică meseria sunt foarte puțini dar autorizații au mulți. Și apoi, chiar dacă plătesc acea taxă, fie mică, fie mare, cine vine să îi verifice ce și cât pescuiesc? Nu cred că managerul societății Carn-Prep o face sau subordonații dumnealui. Această temă, dacă Legea 69 ar fi lege – aplicată și nu doar o broșură - ar trebui să fie în atenția consiliilor locale riverane - Dunării și acestea să-și bată capul pentru a face ceva și a arăta locuitorilor că banii lor iau drumul drept în buzunarul statului, prin instituțiile abilitate și nu ajung pentru a întregi profitul altora fără a face nimic ci numai a tăia chitanțe că a primit banii.

Nu vă solicit și nu vă ameninț să publicați ceva din ce v-am scris dar vă rog treziți-i la realitate pe cei care n-au făcut nimic până acum să facă ceva măcar al 12-lea ceas, adică consilierii, primarii celor șase comune și orașe de pe Clisura Dunării.

**Cu multă stimă, Mihai LEONTE,
Consilier Județean Independent**

ABATAJ.

Aerul distrus,
Impur,
Cu un zgomot,
Sec, nebun,
Cu eternul,
NOROC BUN.

Pastreaza tacerea

Nu mai cânta,
Orga e veche,
ies melodii
stâlcite,
te străduiești
zadarnic,
să le îndrești,
Rămân neisprăvite.

ILUZII DEȘARTE
„TIMPUL” 18 – iulie 2000

Dacă Revoluția din Decembrie 1989 a fost iluzia cea mare că vom fi liberi, această iluzie s-a transformat într-o „FATA MORGANA” căci mereu s-a spus și se mai spune că o vom duce mai bine. Acest „MAI BINE” a înaintat și înaintează în timp asemeni liniei orizontului, fiind din ce în ce mai departe. În 1990 un pensionar modest avea cel puțin 100 dolari pensie, iar cel care lucrase în minerit sau în locuri de muncă mai grele avea totuși câteva sute de dolari, azi în marea lor majoritate au doar câteva zeci de dolari. Până acum s-au acordat niște indexări, care mai aduceau ceva speranțe de mai bine, în anul 2000 nu s-au acordat nici aceste mici sume cu care se mai AMĂGEAU pensionarii. Chiar și în condițiile actuale pensiile nu au stat pe loc, ele diminuându-se lună de lună cu câțiva dolari. În același timp prețurile au crescut, precum voinicul din poveste, de câteva ori la produsele de bază, pâine, gaze, electricitate, medicamente etc. Din ce în ce mai mulți BĂTRÂNI sunt siliți să renunțe la telefon radio medicamente și, în ultimă instanță chiar la alimente. Întoarcerea la viața primitivă a devenit o realitate cruntă. Clasa politică nu putea rămâne în pierdere și și-a dublat salariile cu banii scoși din buzunarul peticit al cetățeanului de rând. Citesc în istorie că și

acel Împărat roman NERO dăduse niște porunci ca SCLAVII să fie protejați. La 1950 ani de atunci pensionarii trăiesc mai rău decât în sclavagism. Întreb dacă poate fi întreat cineva care este adevăratul sens al cuvântului GENOCID? Noua CONSTITUȚIE a ROMÂNIEI garantează dreptul la viață și totuși cu o foarte mare seninătate GUVERNANTII noștri ne dijmuesc zi de zi de puținele drepturi care le mai avem. IPOCRIZIA manifestată de clasa politică din ROMÂNIA față de populația majoritar - SĂRACĂ este mai mult decât cinică și insolentă devenind astfel o infracțiune legiferată „OMUL ESTE UN LUCRU SFÂNT PENTRU SEMENUL LUI” spunea SENECA, dar azi omul nu mai reprezintă nimic pentru nimeni căci este lăsat în voia și plata lui DUMNEZEU. Despre drepturile omului se scrie doar pe hârtie. Noi, BĂTRÂNII acestei țări care este ROMÂNIA, nu mai avem nici cea fără de SPERANȚĂ că o vom duce cândva mai bine. Dacă există cineva care îmi va demonstra contrariul să o facă și voi deveni sclavul său.

Mihai LEONTE,
președinte al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
Moldova Nouă

AXIOME.
Pufuleț,
Pui de găină.
Mogâldeață,
Pui de om.
Brad înalt și verde

A FOST CARAGIALE FRANCMASON?

Anul 2002 a fost declarat anul CARAGIALE. La împlinirea veacului și jumătate de la nașterea nemuritorului dramaturg, evenimentul pare ceva normal.

Din vasta lucrare a ilustrului critic Șerban CIOCULESCU (1902 – 1988) „Viața lui I. L. Caragiale” ediția 1986, se arată la pagina 324 că cineva voia să-l înscrie în masonerie pe Caragiale.

Iată citatul:

„Avocatul arădean, Dr. Cornel Iancu, din cercul lui Vasile Goldiș, se ține de Caragiale să-l înscrie în masonerie.” „Eu, drept să spun - comunică I. L. Caragiale într-una din scrisorile sale către Goldiș – țin mult la băiatul acesta, căci e inteligent și vesel, înzestrat cu bune purtări și frumoase sentimente, și apoi simț că și el are oarecum simpatie pentru mine. Dar . . . are un grozav cusur: mereu îmi dă zor să mă înscriu și eu numaidecât în Loja 3 a Bunilor Templieri. Ei! Cât îl iubesc, sacrificiul convingerilor mele științifice mărturisesc că nu i-l pot face așa degrabă. Spune-i te rog, mai dinainte, ca să știe la ce să se aștepte de la mine. . . să nu mă pomenesc, mâine poimâine, că mă acuză de a-i fi sdorbit cele mai frumoase iluziuni de misionar. . .”

Totuși, domnul Gheorghe JURMA, autorul unei lucrări despre francmasonerie, „Conspirația Universală” apărută la Editura Timpul din Reșița în 1994, arată că: „în lucrările consultate, inclusiv în Dicționarul de Personalități ale

Masoneriei, nu am întâlnit numele celui Cornel Iancu, precum nici al lui Vasile Goldiș.

Dar e logic ca aceștia să fi fost în interiorul sau în apropierea masoneriei, într-o perioadă ca aceea a începutului de secol XX, când românii apelează și la aceste organizații pentru cauze politice bine întemeiate.”

Așadar întrebarea rămâne, „A fost Caragiale francmason?”

Mihai LEONTE
Pensionar – Moldova Veche

„MOTTO”
„O luptă-i viața, deci te luptă”

Dacă omul e suprema valoare a societății, atunci această valoare trebuie pusă în evidență, asemenea diamantului care dacă nu e șlefuit își pierde din valoare.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Moldova-Nouă a fost înființată pentru ca membrii înscriși să simtă că viitorul ce le stă în față trebuie să fie senin. Astfel uniți vom trece mai ușor peste greutăți. Cei mai tari îi vor susține pe cei slabi și împreună vom forma credința că lupta continuă.

Toți cei care vor așterne rânduri în această carte să aibă numai gânduri optimiste și viața le va fi mai ușoară.

Pentru cei dispăruți, mormântul lor să fie în sufletele noastre.

Tuturor numai cuvinte bune.

Mihai Leonte
Președinte

**Cuvânt înainte la Cartea de Onoare a Casei de Ajutor
Reciproc a Pensionarilor Moldova-Nouă.**

POȘTAȘUL 4 MARTIE – 2002

8 martie

Ziua femeii – 365 zile pe an. O dată cu primăvara, vin zilele când femeia intră în centru atenției generale. Vine Mărțișorul, vine 8 martie – ziua dedicată ei, femeii. Se pune întrebarea: „- Pentru a răsplăti meritul femeii este suficientă doar o zi?”

Noi, bărbații, trebuie să ne venerăm prin respect mamele, prin tandrețe și iubire soțiile, prin dragoste și grijă părintească fiicele, prin veșnice aduceri aminte bunicile în viață sau trecute în neființă. Am făcut totul pentru a eterniza femeia?

Niciodată nu-i prea târziu să ne manifestăm sentimentele curate față de bunici, mame, soții, fiice, colege. Acum, la zi omagială, gândesc că această zi ar trebui să se repete de 365 de ori într-un an. În poșta Română, majoritatea celor care lucrează sunt femei, de la factoriță la oficianță și până la femeia director. Pentru toate, gânduri frumoase și un sincer „La mulți ani!”

Mihai Leonte

Necazuri poștale

Clisura Dunării este riverană fluviului de la Baziaș la Cozia. Aici, legătura cu lumea exterioară e asigurată numai de Poștă și autobuze, făcând abstracție de telefoane care nu prea sunt, radio și televizor. Dacă celelalte surse de informare și comunicare ne sunt utile, scrisoarea adusă de poștaș este de neînlocuit. Poștașii sunt întotdeauna în aceste localități și au devenit indispensabili populației de aici. El îndură ploaia, frigul, arșița și viscolul cu geanta pe umăr, scriind la poarta fiecăruia pe geantă sau pe genunchi. Dar nu numai ei au necazuri.

Oficiul Poștal Moldova Nouă, plasat în centrul administrativ al localității, funcționează într-o clădire ce pare să fi fost construită în secolul XIX, tavanele arătându-și rănila până la stucatură. Șobolanii sunt colegi de birou cu diriginta oficiului, Maria Nistoran. Deunăzi, oficianța Mariana Măcăneață îmi spunea cu durere că vine la serviciu cu strângere de inimă, ghișeul fiind impropriu unui oficiu orășenesc.

La orizont apare și o rază de speranță, speranța că în curând salariații Oficiului Poștal Moldova Nouă vor lucra în condiții decente.

Leonte Mihai
Poștașul 08 – aprilie - 2002

După cutremur ...

Zona Moldova Nouă a fost teatrul unor cutremure începând cu dimineața zilei de 23 mai 2002 ora 6,20, când s-a înregistrat primul seism mai semnificativ. Acesta a fost preludiul unor mișcări telurice ce au culminat cu cel dintâi, din 24 mai 2002, ora 24.42, ce a avut o intensitate de 4,8 grade pe scara Richter. Acesta a fost urmat de alte și alte seisme mai puțin importante, dar care au pus în alertă o mare și importantă masă de specialiști, dar și de tot felul de alți interesați de soarta unor societăți sau instituții alarmate de ceea ce a fost.

Printre instituțiile afectate, s-a numărat și Poșta. Clădirea unde funcționează Oficiul Poștal Moldova Veche este a ROMTELECOM, dar cele mai speriate au fost operatoarele de la cartare, când luni dimineața nu și-au putut deschide biroul de lucru deoarece ușa era blocată de un morman de moloz căzut din tavan. Clădirea în sine are toți pereții interiori fisurați și dacă înainte sala factorilor poștali arăta jalnic, acum arată ca după cutremur!!!

Șefii Poștei n-au întârziat să vină să vadă ce este, direct la fața locului. Diriginta Oficiului Poștal Moldova Veche, d-na Puia Veronica, și-a anunțat șefii de la județ. Primul a sosit luni dimineață, șeful Oficiului Județean de Poștă, inginer Silviu Hurduzeu, care a venit și a văzut starea clădirii și, împreună cu reprezentanții Romtelecom, a stabilit un plan de acțiune privind reparațiile și zugrăvirea spațiilor deținute în chirie de oficiul de poștă.

A venit și de la Direcția Regională de Poștă Timișoara d-na Stănescu. În dimineața zilei de 30 mai 2002, specialiștii din cadrul Inspecției siguranței în construcții și alți evaluatori făceau diverse măsurători la clădirea poștei. Faptul cel mai inedit este că ziariștii care au fost prin poștă n-au amintit nimic de clădirea poștei.

Lucrul care nu se vede însă este ce a rămas în sufletul oamenilor, acel șoc ce nu poate fi uitat ușor.

După cutremur, mulți oameni au dormit în parcuri, în autoturisme sau chiar în corturi, care cum au avut. Sperăm că nu va fi mai rău și că nu vom rămâne doar cu ce a fost.

POȘTAȘUL 17 iunie 2002

Mihai Leonte

Ascultă valsul,
din concertul
frunzelor,
din plopul alb.

PREVIZIUNE	118
IPOSTAZĂ	119
FILOZOFIE	120
ÎNCERCARE	121
IUBEȘTE CE-I FRUMOS!	122
IARTĂ-MĂ!	123
CASA PĂRINTEASCĂ.	124
PAHARUL VIEȚII,	125
KOȘAVA	125
<i>Scrisori deschise</i>	126

VALENȚE MEDII

<i>Scrisori deschise</i>	135
ÎNCĂ MAI VISEZ	136
DISPARIȚIE	137
IARNĂ ...	138
MĂINE ...	139
IPOSTAZE	140
PETALE DE TRANDAFIR.	141
STATUIA TA	142
RENUNȚARE ...	143
NU VREAU!	144
LA ANIVERSARE	145
DE DEPARTE ...	146
TRANDAFIRII ...	147
LA MULȚI ANI!	148
PRIVEAM ...	149
EȘTI AICI!	150
AMINTIRI	150
SLAVĂ ȚIE!	151
UNDE-I LINIȘTEA?	152
AMINTIRE	153
DOAR TU ȘTII!	154
ÎNTR-O ZI ...	155
TRANDAFIRII TOȚI DIN LUME ...	156
FILOSOFAȚ	157
LASĂ-MĂ!	158
POVEȘTI ...	159
ÎȚI SIMT LIPSA ...	160
FĂRĂ SFIICIUNE ...	161
ICOANA ÎN LUMINĂ ...	162
MĂRGELELE ȘIRAG ...	163
VISURI	164
ARMONIE	164
FĂRĂ STĂVILAR ...	165
UN CÂNTEC ...	166
NU MAI VREAU!!!	167
CINE ȘTIE?	168
FRUMOASELE CUVINTE ...	169
REVERIE ...	170
CHRISTOS A ÎNVIAT!	171
DIN ÎNALT.	172
BALADA	173

EA ESTE ...	174
ODIHNĂ ...	175
SCRISOARE ...	176
NU E BINE!	177
POETUL NU MAI VREA ...	178
MOARTEA BUNICII IOANA	179
AM FOST ...	180
DA DOAMNĂ!	181
AM UMBLAT ...	182
ODE ...	183
IUBITA MEA	184
ODIHNĂ ...	185
AM CULES ...	186
LIMPEZIRE ...	187
MELANCOLIE ...	188
AM AVUT ...	189
SPUNE-MI DE CE?	190
CUVINTELE ...	191
MĂ ÎNTREBI?!	192
GÂNDURI, GÂNDURI ...	193
AM DĂLTUIT ...	194
CÂND ARDE DORUL ...	195
POETUL A MURIT FRUMOS ...	196
NU RENUNȚ!	197
UNDE EȘTI VIAȚĂ?	198
FILE DE JURNAL	199
<i>Scrisori deschise</i>	200

AMURGUL MODERAT

<i>Colegului pensionar Mihai LEONTE</i>	217
<i>Articole și scrisori deschise</i>	218
ZIUA MINUNATĂ	235
AȘTEPTARE	236
IUBIREA	237
GÂNDINDU-MĂ LA VIITOR	238
STEA ÎNDEPĂRTATĂ	239
SPERANȚA	240
VALURILE IUBIRII	241
DEPĂRTAREA	242
NOAPTE DE PRIMĂVARĂ	243
UN PAHAR	244
IZVORUL NESECAT	245
M-AM PIERDUT	246
NU POT UITA	247
NU M-ASCUND	248
FILE ȘI PETALE	249
INCERTITUDINE	250
TORȚE ÎMPLETITE	251
ÎNCERCÂND MEREU	252
PLIMBARE PRINTRE STELE	253
UN PARADIS PIERDUT	254
OARE VA MAI EXISTA?	255
TRISTE FLORI	256

ORE TĂRZII	257
UISEZ ÎN NOAPTE	258
UIMIRI	259
LABIRINTUL IUBIRII	260
CALEA CEA MAI BUNĂ	261
RESEMNARE	262
LĂNGĂ TINE	263
FIRUL DE TRANDAFIR	264
URSITA	265
DE CE?	266
RUGĂCIUNE	267
SPRE INFINIT	268
DORINȚE NEDESCRISE	269
TRĂIND DIN AMINTIRI	270
ÎNDEMN ...	271
AZI AM INTRAT ÎN CASA TA ...	272
FIECARE	273
MEDITAȚIE ...	274
PRIMĂVARA ...	275
LA MUZEUL GRUIESCU	276
VECHI AMINTIRI ...	277
MI-A LIPSIT	278
SUNT ȘI EU ...	279
VIOARA	280
GLASUL TĂU	280
MUSCĂM DIN TIMP ...	281
PESTE CÂMPUL ...	282
DIMINEAȚA	283
OCHII TĂI	283
TE VREAU	284
CU TINE ...	285
AM MERS ...	286
CÂND TE NAȘTI	287
SENIORE	288
<i>Articole</i>	289

Tiparul: Pro Marketing S.R.L. Reșița
Tel.: 0255/22.11.30